

23 SEPT. 1993

REFERAT
FRA
REGULERINGSUTVALGET

1982

UTKAST TIL REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET 10.MAI 1982

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 09.00 til kl. 16.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

- ✓ Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.
- ✓ Ass.fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.
- ✓ Eksp.sjef Gunnar Gundersen, Fiskeridepartementet.
- ✓ Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.
- ✓ Byråsjef Gunnar Kjønneøy, Fiskeridepartementet, som varamann for underdirektør T. Paulsen.
- ✓ Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag.
  - ✓" Edvin Bakkevik, " "
  - ✓" Ole Strand, " "
  - ✓" Leif Bjugn, " "
- ✓ Fisker Reidar Johansen, " "
- ✓ Dir. Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening.
- ✓ Avd.leder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund, som varamann for Ivar Nes.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Arne Wåge og Egil Lekven.

Dessuten møtte:

- Avd.dir. Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet.
- Avd.dir. A. Aasbø, Fiskeridirektoratet
- Nestleder Ole J. Østvedt, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
- Forskningsjef Johs. Hamre " "
- Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet.
- Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet.
- Forsker Ingolf Røttingen, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.
- ✓ Generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag.
- Sekretær Inge Flage, Norges Fiskarlag.
- Kontorsjef Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet.
- ✓ Dir. Per Lohne, Sildemelsfabr. Landsforening.
- Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet.
  - " Lidvard Grønnevet, "
  - " Narve Eikhaug, "
  - " Ove Midttun, "
  - " Lisbeth W. Plassa, "
  - " Sigmund Engesæter, "
  - " Brynjar Mørkved, Fiskeridepartementet.

SAK 1/82. REGULERING AV RINGNOTFISKET I ANNET
HALVÅR I 1982:

- a) Fiske etter makrell nord for 62°N
- b) Fiske etter sild vest av 4°v.l.
- c) Deling av ringnotflåten i fisket etter makrell i Nordsjøen, sild i Skagerrak og sommerlodde i Barentshavet.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter, der det var gitt følgende redegjørelse:

" Generelt.

I 1981 ble det som kjent gjennomført en deling av ringnotflåten der fartøy som fisket sild i Skagerrak og makrell i Nordsjøen ble utelukket fra loddefisket ved Jan Mayen og i Barentshavet, og omvendt. Ut fra de disponible kvanta av henholdsvis sild, makrell og lodde for ringnotflåten samt antatte priser ble det foretatt en beregning der det framkom at omlag 20 fartøy kunne delta i silde- og makrellfisket. Dette ville kunne gi en gjennomsnittlig bruttofangstverdi for disse fartøyer litt høyere enn de som deltok i loddefisket. Et deltakerantall på omlag 25 fartøy i silde- og makrellfisket ville gi tilnærmet ekvivalent bruttoverdi med loddefisket. På den annen side var prisene og tilgjengeligheten for sild i Skagerrak nokså usikker.

19 fartøyer deltok i silde- og makrellfisket og prinsippet om en flåtedeling synes å ha fått stor tilslutning som en akseptabel løsning i hvertfall så lenge makrellkvoten i Nordsjøen er så beskjeden som den for tiden er.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det i 1982 blir foretatt en flåtedeling etter samme mønster som i 1981. Som et foreløpig skritt har Fiskeridirektøren tilsendt ringnotflåten vedlagte (./.) brev (vedlegg 1) for å kartlegge interessen for en slik flåtedeling. Pr. 6.5. har 18 fartøy i utgangspunktet sagt seg interessert i deltakelse i Skagerrak og Nordsjøen.

For at fartøyene skal få et best mulig vurderingsgrunnlag bør imidlertid reguleringsformen for sildefisket vest av 4° v.l. og makrellfisket nord for 62° N også diskuteres.

Fra enkelte hold har det vært reist spørsmål om kvoten av sild vest av 4° v.l. ikke også burde gå inn i flåtedelingen sammen med fisket i Skagerrak og Nordsjøen. En er kjent med at dette spørsmål vil bli drøftet under møtet i Landsstyret i Norges Fiskarlag i denne uken. Fiskeridirektøren vil komme tilbake til spørsmålet under møtet i Reguleringsutvalget.

a) Fisket etter makrell nord for 62° N.

I henhold til avtalen med Færøyane kan Norge gjennomføre et prøvefiske på 4.000 tonn makrell i færøysk sone.

Fiskeridirektøren vil antyde at det tillates fisket inntil 20.000 tonn i norsk økonomisk sone (nord for 62° N), i færøysk sone og internasjonalt farvann nord for 62° N, likevel slik at det ikke fiskes mer enn 4.000 tonn i færøysk sone. Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt ønsker at mest mulig fisk passerer gjennom merkedektorer. Disse merkedektorer vil bli plassert på anlegg der det i hovedsak blir levert til konsum.

Det vil under møte bli gitt en orientering om bestandsvurderingen foretatt av arbeidsgruppen for makrell som hadde møte i København 14. - 21.4.d.å.

På grunn av usikkerhet om tilgjengeligheten og driftskostnadene vil Fiskeridirektøren foreslå at fisket blir regulert med turkvoter på 200 tonn. Minimum 100 tonn pr. tur skal anvendes til konsum. Dette er samme reguleringsform som i 1981.

Fartøyene må pålegges plikt til å melde fra til Norges Makrellag eller Feitsildfiskernes Salgslag før utseiling fra norsk havn.

Norges Makrellags representantskap har i møte 31.3 og 1.4.d.å. bl.a. gjort vedtak om at fisket "må åpnes såsnart det er praktisk mulig". Kopi av vedtaket følger vedlagt (./.). (Vedlegg 2).

b) Fisket etter sild vest av 4° v.l.

Norge har i henhold til avtalen med EF en kvote på 6.000 tonn sild vest av 4° v.l., statistikkområde VI a nord for 56^o30'N i 1982. ACFM har nå tilrådd en økning av TAC til 70.000 tonn i dette området. Størrelsen av den norske kvoten vil være gjenstand for drøfting på møte mellom Norge og EF i Oslo 11. mai. Det må kunne forventes at forhandlingene resulterer i en økt kvote for Norge.

Fisket ble i fjor regulert til konsum med en turkvote på 1.100 hl, som senere ble økt til 2.400 hl. Den 26. november f.å. ble den økt til 3.100 hl og endelig til 6.000 hl den 10. desember. Turkvoteøkningene var begrunnet i hensyn til å få tatt hele kvoten. Av kvoten på 10.000 tonn ble det tatt 3.423 tonn.

Ut fra mottakshensyn og på bakgrunn av at dette skal være et konsumfiske vil en foreslå at turkvoten også i år settes til 1.100 hl.

Salgsstyret i Noregs Sildesalslag har i brev av 14. april d.å. foreslått åpning av fisket mellom 10.-15. juni. Kopi av nevnte brev følger vedlagt (./.) (vedlegg 3).

c) Deling av ringnotflåten.

Kvantumet av sommerlodde til disposisjon i Barentshavet i år er 570.000 tonn. I henhold til Skagerrak-avtalen er kvoten av sild i Skagerrak er 8.000 tonn. Av dette bør avsettes 2.000 tonn til kystfisket slik at det blir 6.000 tonn til disposisjon for ringnotflåten. Landsstyret i Norges Fiskarlag har i vedtak sagt at det bør avsettes et kvantum sild i Skagerrak til flytetral. Dette kvantum må da avsettes av ringnotflåtens kvantum. Fiskeridirektøren kan antyde et kvantum på 1.000 tonn.

Skagerrak-avtalen er ennå ikke ratifisert av EF og det er ennå uklart om EF vil ratifisere avtalen. Det kvantum av sild Norge vil kunne fiske i Skagerrak er følgelig ennå ikke avklart.

Kvoten av makrell i Nordsjøen sør for 62° N er 24.500 tonn. Det bør avsettes 15.000 tonn av makrellkvoten til kystfisket. Disponibel kvote for ringnotfartøyene blir således 9.500 tonn. Dersom det blir et for stort antall fartøy som melder seg på til sildefisket i Skagerrak og makrellfisket i Nordsjøen må en foreta utvelgelse av de fartøy som skal kunne delta. Dette vil kunne skape juridiske problemer men det må antas at de fartøy som tradisjonelt har drevet disse fiskeriene og som har få andre valgmuligheter må gis preferanse. Av de 19 fartøyene som deltok i nevnte fiskerier i 1981 hadde 13 deltatt i sommerloddefisket i 1980. Det betyr at dersom det blir

for mange påmeldte fartøy etter at preferansegruppen er utvalgt og det er for mange fartøy igjen uten at det finnes andre utvelgelseskriterier, må det foretas lodd-trekning blant resten.

Ut fra verdimeslige beregninger over sildefisket og makrellfisket kontra sommerloddefisket kan deltaker-antallet i Skagerrak og Nordsjøen være 15-20 fartøy. Denne beregning vil bli lagt fram under møtet.

Notfiskarsamskipnaden og Fiskebåtrederne Forbund har i fellsstyremøte 12. februar d.å. bl.a. gjort følgende vedtak:

"Flåtedeling med 15-17 fartøy reservert makrellfisket i Nordsjøen og sildefisket i Skagerrak. Disse fartøy gis ikke anledning til å delta i loddefisket".

Kopi av brev av 17. februar fra Fiskebåtrederne Forbund følger vedlagt (./.). (Vedlegg 4).

Det deltok i sildefisket i Skagerrak og makrellfisket i Nordsjøen i fjor noen få fartøy som ikke er konsesjonspliktige. Dette er fartøy som tradisjonelt har drevet slikt fiske og en finner det vanskelig å utelukke disse fartøyene fra deltakelse i år. En vil imidlertid foreslå at fangstene for disse fartøyene også i år avregnes på kystkvoten av henholdsvis sild og makrell.

Sildefisket i Skagerrak ble i fjor regulert med turkvote på 700 hl, men slagslagene fastsatte av avtaksmessige årsaker mindre turkvoter. Grunnen til dette var at så å si hele kvantumet for ringnotflåten ble levert i Danmark og det var fra dansk side fastsatt turkvoter og ukekvoter for fartøyene.

Også i år må det forventes at sildefangstene fra Skagerrak vil bli levert i Danmark. Det er derfor ikke grunn til å fravike fjorårets ordning med en turkvote fastsatt av norske myndigheter med adgang for salgslagene til å fastsette mindre turkvoter.

Etter det en forstår vil danske og svenske myndigheter av omsetningsmessige hensyn søke å avtale ulik åpning av sildefisket for henholdsvis danske og svenske fiskere. Det bør være en målsetting at norske fiskere også får fiske og levere til tidspunkt som gir best mulig pris.

Salgsstyret i Noregs Sildesalslag har i brev av 14.4. d.å. til Fiskeridirektøren foreslått at åpningstidspunktet for sildefisket i Skagerrak for norske fiskere bør være samtidig med det danske.

I henhold til Skagerrak-avtalen skal norske fartøy mellom 1. juni og 30. september ha en stopp i sildefisket på 4 uker i Skagerrak. Disse ukene behøver likevel ikke være sammenhengende. Unntatt fra denne stoppen er fartøy under 90 fot som fisker med annen redskap enn trål innenfor 2. n.mil av grunnlinjen.

Når det gjelder makrellfisket i Nordsjøen sør for 62° N
ble dette regulert med turkvoter på 100 tonn i 1981.

Ut fra disponibel kvote for ringnotflåten på 9.500 tonn foreslår en at nevnte fiske også i år reguleres med turkvoter på 100 tonn.

I tillegg kan det være et alternativ å sette en maksimumskvot for fartøyene. Dersom det f.eks. skulle delta 18 fartøy vil dette gi ca. 530 tonn gjennomsnittlig pr. fartøy. Det kan da f.eks. settes en max. kvote pr. fartøy på 700 tonn, slik at intet fartøy kan fiske mer enn dette kvantum. Fisket blir fritt for fartøyene utenom denne begrensning og stoppes når totalkvoten er oppfisket. Dette vil kunne hindre at alle fartøyene startet makrellfisket samtidig og kan således strekke fisket noe ut i tid.

Fra flere av de som har meldt seg interessert i silde- og makrellfisket er det gitt uttrykk for at det bør etableres fartøykvoter under makrellfisket. Dette vil kunne gi en utstrekning av fisket i tid. En vil da kunne minske faren for avsetningsproblemer samtidig som flere vil fiske så sent at det blir bedre kvalitet (høst-kvalitet) på makrellen. Også fordelingsmessige hensyn vil kunne bli bedre ivaretatt.

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at slike hensyn som nevnt ovenfor blir best ivaretatt med en fartøykvoteordning.

På grunn av den relative jevnhet i størrelsen på fartøyene, (2.000-5.400 hl godkjent lastekapasitet) og de små kvoter finner en ikke å ville foreslå noen form for differensiering av fartøykvotene".

Makrell nord for 62°N.

Rasmussen spurte om havforskerne kunne gi en orientering om makrellbestanden nord for 62°N.

Østvedt opplyste at spørsmålet ikke hadde vært behandlet så godt som ønskelig under makrell-arbeidsgruppens møte i København. Dataene fra merkeforsøkene som var drevet i Nordsjøen og vest av Irland var nokså usikre ennå. Arbeidsgruppen hadde ikke trukket noen konklusjoner av sine drøftelser. Det må imidlertid antas at mellom 10% og 30% av makrellen nord for 62° kommer fra Nordsjøbestanden. En må likevel være klar over at ICES baserer sine anbefalinger på at dette er en del av den vestlige bestanden. Han presiserte at arbeidsgruppens drøftelser var foreløpige og at spørsmålet skal behandles av ACFM.

Anbefalingen for 1982 for den vestlige bestand var som kjent 272.000 tonn. I 1981 hadde det vært en anbefalt TAC på 350.000, men det var fisket 616.000 tonn.

Leine mente en ikke lenger burde akseptere EFs linje når det gjaldt overfiske av makrellkvotene. Det burde tillates fritt fiske også for norske fiskere nord for 62°N. En måtte også være klar over at nevnte fiske var svært usikkert og mye avhang av værforholdene.

Gundersen viste til at det ikke var noen forpliktelser i EF-avtalen om å begrense norsk fiske nord for 62°. Med det fiske EF har drevet på makrellbestandene kunne det selvsagt være et spørsmål om det norske fisket burde begrenses.

Rasmussen spurte om et fritt fiske etter makrell nord for 62° kunne vanskeliggjøre Norges ønske om en økning av kvoten i EF-sonen. Han gav imidlertid uttrykk for at det kunne være akseptabelt med et fritt fiske nord for 62°, men dersom det viste seg å bli stor innblanding av nordsjømakrell så kunne fisket begrenses.

Leine mente det kunne være et brukbart alternativ det Rasmussen skisserte.

Krog var enig med Gundersen i hans syn på våre forpliktelser vis á vis EF. At Norge ikke har noen form for avtalemessige forpliktelser om å begrense sitt fiske nord for 62° har EF gått inn på med åpne øyner. Det må være viktig å finne flest mulig

merker fra den vestlige bestand nord for 62° og på den måten få EF til å innrømme at den vestlige bestand også er en fellesbestand.

Østvedt pekte på at for å få flest mulig fangster gjennom merkedetektor så burde det kunne iverksettes en viss dirigering av fangstene.

Leine opplyste at det var begrenset med støttemidler for nevnte fiske. Muligens må det gis mer støtte til makrellfisket i Nordsjøen. Ut fra dette burde en sette en høy turkvote nord for 62°N for å kunne drive økonomisk forsvarlig. På den annen side var hensynet til at mest mulig må gå til konsum og det måtte etter hans mening være avgjørende for reguleringsformen.

Krog mente at det burde fastsettes en høyere turkvote enn det Fiskeridirektøren hadde gjort framlegg om i sin innstilling. Turkvoten burde settes høyest mulig.

Rasmussen pekte på at dersom en setter en for høy turkvote vil det kunne gå ut over kravet om at endel skal anvendes til konsum. Han spurte om det ville være formålstjenelig å ta utgangspunkt i ordningen fra i fjor og så se på utviklingen av fisket.

Strand støttet Krog i hans syn om høyest mulig turkvoter. Fiskemønsteret er også slik at dette er beste løsning. Enkelte dager er det godt fiske for så å gå lengre tid uten fangst. Et poeng med høye turkvoter var selvfølgelig også å kunne ta størst mulig totalkvantum.

Krog viste også til at det kun var 2-3 konsumanlegg og dermed begrenset mottakskapasitet. Jo mer en kunne fiske til mel og olje dess større totalkvantum vil bli tatt.

Bakkevik sa det var vanskelige fangstforhold nord for 62° for makrell. Dessuten kunne det bli tidsmessig kollisjon med makrellfisket sør for 62° N. For å fiske størst mulig kvantum nord for 62° burde derfor ikke turkvoten settes under 300 tonn.

Leine mente en burde stimulere til at halvparten av turkvoten går til konsum. En burde søke å få i stand en lettvinnt dispensasjonsordning for oppmaling.

Østvedt opplyste at en kunne få sammenblandinger av fangster fra ulike felt og det derfor var mye vanskeligere å kunne fastslå bestandstilhørigheten når fangster går til oppmaling.

Leine var av den mening at fisket burde åpnes så snart som mulig og i alle fall innen første halvdel av juli.

Rasmussen mente også at fiske kunne åpnes i juli og foreslo 12. juli.

Utvalget tilrådde at det bør være fritt fiske etter makrell nord for 62°N men at fisket skal kunne stoppes dersom det blir konstatert vesentlige mengder innblanding av nordsjømakrell i fangstene.

Videre foreslo utvalget at fisket ble regulert med turkvoter på 300 tonn, hvorav minst 100 tonn skal gå til konsum. Det bør søkes etablert en dispensasjonsadgang fra konsumkravet på 100 tonn.

Åpningen av fisket ble foreslått satt til 12. juli.

Sild vest av 4°v.l.

Rasmussen viste til sakspapirene og pekte bl.a. på at en burde diskutere den foreslåtte turkvoteordning og åpningstidspunktet. Som det fremgikk av sakspapirene var forslaget 1.100 hl som turkvote og åpning av fisket i første halvdel av juni.

Krog viste til vedtaket i Landsstyret i Norges Fiskarlag som gikk inn for at kvantum av sild vest av 4° v.l. burde gå inn i "delingspakken". Han spurte også om bakgrunnen for at statistikkområde VIa var delt i to ved de siste vitenskaplige anbefalingene for sild.

Ulltang svarte at arbeidsgruppen for sild i ACFM allerede i fjor var inne på denne delingen. Bakgrunnen var at det egentlig var to forskjellige fiskerier som foregikk i de to områdene. Grensen mellom statistikkområde VIIb, c og VIa var egentlig nokså kunstig og en har også hatt problemer med å splitte fangstene fra disse områdene. Han mente ellers at det var svært vanskelig å si hva en økning av TAC for VIa nord for 56^o30' egentlig var. Den er i hvert fall større enn 10.000 tonn da tidligere anbefaling inkluderte hele VIa.

Rasmussen sa at han var villig til å diskutere om sild vest av 4° v.l. burde gå inn i flåtedelingsplanen.

Leine mente det var et vanskelig spørsmål og det var mange usikkerhetsmoment ved dette fisket. En burde imidlertid stimulere til gjennomføring av flåtedeling og det var derfor mulig at sild vest av 4° v.l. burde trekkes inn.

Krog sa han var kjent med at salgslagene hadde forhandlet om direkte levering på feltet til østeuropeiske land og spurte om departementet hadde tatt stilling til den søknad som forelå om dette. Ellers mente han at reguleringsformen var avhengig av hvor stort kvantum Norge ville få ved forhandlingene med EF de kommende dagene. Rimelig norsk andel burde bli 10-12.000 tonn av TAC og da kan det bli omsetningsmessige problemer. Et oppmalingsfiske vil i den situasjon bli nødvendig på grunn av markedssituasjonen.

Gundersen spurte om det kunne bli et så stort kvantum av vestlig sild at en ikke klarer å ta ut alt og skal en da kunne ta ut noe i sørlige del av Nordsjøen. Burde dette da gå inn i flåtedelingspakken?

Bakkevik mente det var svært vanskelig å beregne verdien av kvoten av vestlig sild.

Leine var enig med Bakkevik i at dette var vanskelig å beregne. En måtte likevel være klar over at de 19 ringnotfartøyene som fisket i Nordsjøen i fjor hadde hatt en samlet brutto fangstverdi på 5 mill.kr. mer enn om de hadde deltatt i loddefisket. Etter hans mening burde Nordsjøbåtene få avsatt et visst kvantum av vestlig sild dersom den norske kvoten

ble øket. Dersom kvoten ikke ble øket kunne hele den eksisterende kvote på 6.000 tonn gå inn i flåtedelingen for de som fisket i Nordsjøen og Skagerrak.

Østvedt opplyste at beste fisket i fjor var siste halvdel av juli og begynnelsen av august. Det var da konstatert to store konsentrasjoner; en vest av Skotland og en like ut for Minch. Silden gyter i august/september og en kunne derfor risikere at den ville komme innenfor 12-mils grensen så tidlig at den ikke var tilgjengelig for norske fiskere. Fisket burde derfor åpnes så tidlig som mulig, helst siste halvdel av juni eller første halvdel av juli.

Borten sa at dersom en regnet kr.2,- pr. kilo for vestlig sild, som var samme pris som for sild i Skagerrak, og kr.1,60 for makrell ville det gi kr. 36 mill. i brutto fangstverdi for Nordsjøflåten. Det burde da åpnes for 25-26 fartøy dersom dette skulle gi lik verdi med sommerlodde. Dersom den vestlige silden ikke ble trukket inn i "flåtedelingspakken" vil det kunne tillates 19-20 fartøy i Nordsjøen/ Skagerrak.

Bakkevik var av den mening at åpning av sildefisket i Skagerrak kan kollidere med åpningen av sildefisket vest av 4° v.l. og da vil nok de fleste foretrekke å gå i Skagerrak.

Rasmussen foreslo åpning av sildefisket vest av 4^ov.l. til ca. 10. juni. Utvalget sluttet seg til dette forslag. Fisket reguleres med turkvoter på 1.100 hl med mulighet for salgslagene for å endre disse.

C. Deling av ringnotflåten.

Rasmussen viste til at Skagerrakavtalen ennå ikke er ratifisert. Det siste som var kommet til var også spørsmålet om sild vest av 4° v.l. burde trekkes inn i flåtedelingsplanen eller ikke.

Krog spurte om en kunne diskutere to alternative reguleringer; i det tilfellet at det kommer i stand en avtale og dersom dette ikke skjer. Blir ikke avtalen ratifisert burde en med bakgrunn i det overfiske som hadde vært fra dansk side se på kvotefastsettelsen på fritt grunnlag. Overfisket i 1981 skulle gitt basis for norsk fiske på ca. 30.000 tonn. Den norske kvoten i 1982 bør ligge høyere enn i 1981 dersom det ikke kommer i stand en bindende avtale.

Foss sa at kommisjonen i EF vil ta opp igjen forhandlingene med de to andre partene dersom avtalen ikke blir ratifisert.

Gundersen mente en burde ta som utgangspunkt det som framgikk av avtalen og søke å få svenskene med på dette.

Krog spurte om havforskerne kunne redegjøre for arbeidsgruppens rapport om Nordsjøsild i sin helhet.

Ulltang opplyste at det hadde vært en kraftig vekst av komponenten i den sydlige del i Nordsjøen og anbefalingen for neste vintersesong vil være 60.000 tonn.

Det hadde også vært en viss rekruttering og vekst i den sentrale del av Nordsjøen. I nordlige del var det ikke registrert økning i det hele. Bestanden var imidlertid liten og det vil derfor ikke bli anbefalt fiske på disse to komponentene.

Det kunne være flere årsaker til at en ikke har fått samme økning i den sentrale og nordlige del som i sør. Ser en på beregnet fangster så var det tatt ca. 40.000 tonn i sørlige del mot anbefalt 20.000 tonn. En antar at det har vært et direkte fiske i nordlige del på 19.000 tonn der det har

vært 0-anbefaling. Videre var det etter anslag tatt ca. 40.000 tonn i industritrål- og brislingfisket i hele Nordsjøen. I Skagerrak og Kattegat har det også vært tatt mye ungsild.

Foss spurte om det var anbefalt fisket noe i den sentrale del siden det har vært en viss økning av denne komponenten. Videre spurte han om den sørlige og sentrale komponent kan vandre nord til den nordlige del.

Ulltang sa at den sørlige komponent vandrer til den sentrale del om sommeren men det er vanskelig å fastslå hvor mye som vil bli tatt av henholdsvis den sørlige og den sentrale komponent. Det var imidlertid vanskelig å si om noen går så langt nord at de kommer inn i norsk sone.

Krog mente kostnaden for Norge kunne bli store ved EFs fiske slik at bestanden ikke bygges opp igjen i IVa og b.

Ulltang sa at en hadde prøvd å beregne effekten av bifangstfisket i Nordsjøen fra 1977 og utover. Grove beregninger viste at gytebestanden nå er 20.000 tonn mindre enn den kunne vært. Videre burde en være oppmerksom på at mye av silden som tas i Skagerrak kunne gitt god rekruttering til nordsjøsildebstanden. Overfisket i Skagerrak hadde vært 160.000 tonn, og det tredobbelte av anbefalingen.

Gundersen stilte seg tvilende til om det var noen praktiske tiltak som kunne iverksettes overfor EF. En kunne selvsagt unnlate å inngå avtale med EF men da fikk en heller ikke fiske noe i EF-sonen.

Leine mente det var vanskelig å foreta beregning over om en burde fortsette samarbeidet med EF. Han trodde imidlertid at en ikke hadde noe bedre alternativ enn avtale med EF.

Bakkevik sa at norske myndigheter har vært for ettergivende. Det var etter opplysninger han satt inne med bl.a. nyttet sorteringsmaskiner under trålfiske etter sild i Skagerrak og det usorterte går til oppmalig uten at det blir registrert og går således ikke inn i statistikken. Han stilte spørsmål om hvorfor det ikke var etablert felles inspeksjonsordning i Skagerrak.

Foss sa en hadde prøvd å få til en felles inspeksjonsordning men ett av problemene var å bli enig om binfangstregler som kan kontrolleres. Det var imidlertid håp om en mindre bedring.

Krog beklaget å måtte registrere at det foregikk slik Bakkevik hadde uttalt. Dersom det ikke blir avtale i Skagerrak burde Norge ta konsekvensen av at det er fisket 160.000 tonn mot anbefalt 90.000

tonn. Han spurte om det kunne beregnes hvor mye av den silden som nå var fisket, som senere skulle tilfalt Norge og sa at dette burde det betales for.

Sætersdal spurte om tobis- og øyepålfisket som danskene drev i norsk sone kunne anvendes som pressmiddel for å hindre overfiske av sild i Skagerrak.

Gundersen sa i tilslutning til dette at tobis- og øyepålfisket inngikk i en balansert avtale med EF og må i tilfelle tas inn som en del av denne avtale.

Rasmussen antydte at en burde garantere 8.000 tonn sild i Skagerrak til de ringnotfartøyene som inngår i flåtedelingsplanen dersom det ikke blir noen avtale.

Bakkevik mente at en burde avsette et kvantum til partrållag i Skagerrak. Det kunne muligens bli opp til 5 slike lag som vil delta dersom det ble et dårlig tobisfiske.

Rasmussen foreslo at det foreløpig ikke ble avsatt noe til flytetrål men at en så på utviklingen av nevnte fiske.

Utvalget sluttet seg til forslaget om ikke å avsette noe kvantum sild i Skagerrak til partrål foreløpig og at en skal se på utviklingen av nevnte fiske.

Det avsettes 6.000 tonn sild i Skagerrak til ringnotfartøyene og at det etableres turkvoteordning etter samme mønster som i fjor. Åpningstidspunktet bør være samtidig med danskenes men etter samråd med salgslagene. Stopp-perioden i henhold til Skagerrakavtalen vurderes i samband med åpning av makrellfisket sør for 62°N.

Videre anbefalte Utvalget at makrellfisket i Nordsjøen sør for 62°N blir regulert med fartøyskvoter uten differensiering på fartøystørrelse. Maksimal kvote pr. tur settes til 100 tonn.

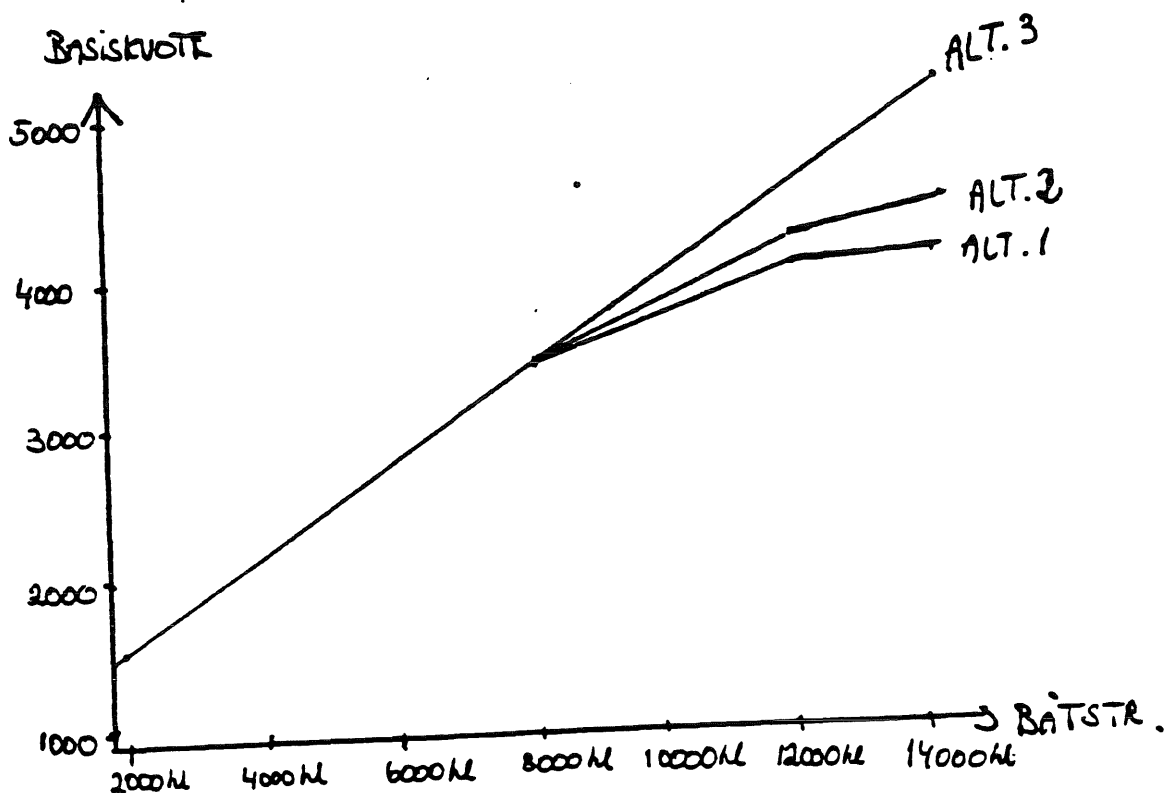

Sommerlodde.

Rasmussen viste til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Sak 1 D Regulering av sommerloddefisket 1982.

Hvert år siden 1978 har sommerloddefisket i Barentshavet vært regulert med fartøykvoter etter en fordelingsnøkkel som er 1000 hl + 30 % av tillatt lastekapasitet fra 0-8000 hl + 15 % av tillatt lastekapasitet fra 8-12.000 hl + 15 % av tillatt lastekapasitet over 12.000 hl. Dette gir en såkalt basiskvote som grafisk kan framstilles slik (ALT. 1 i figuren):

Alt. 2 er lik alt. 1 opp til 8000 hl, men gir 20 % av kapasiteten mellom 8000 hl og 12.000 hl og 10 % av kapasiteten over 12.000 hl.

Alt. 3 er lineær for hele størrelsesskalaen og gir 30 % av all tillatt lastekapasitet.

Alt. 4. gir 30% av kapasitet opp til 10.000 hl, 15% av kapasitet mellom 10.000 hl og 12.000 hl og 5% av kapasitet over 12.000 hl.

For disse fire alternativene har en regnet ut eksempler på kvoter i de ulike størrelsesgrupper, basert på en deltakelse på 155 fartøyer. Dette deltakelsestall forutsetter en flåtedeling omtrent som i 1981.

SOMMERLODDEFISKET 1982

REGNEEKSEMPLER (155 DELTAKENDE FARTØYER)

	<u>ALT. 1</u>	<u>ALT. 2</u>	<u>ALT. 3</u>	<u>Alt. 4</u>
Sum basiskvoter:	453.000	457.000	464.000	459.000
Faktor:	12,97	12,86	12,66	12,80

Kvoteeksempler:

<u>Båtstørrelse (hl)</u>	<u>Kvotestørrelse i hl.</u>			
2000	20.752	20.576	20.256	20.480
4000	28.534	28.292	27.852	28.160
6000	36.316	36.008	35.448	35.840
8000	44.098	43.722	43.044	43.520
10000	47.989	48.868	50.640	51.200
12000	51.880	54.012	58.236	55.040
14000	53.177	56.584	65.832	5.6320

ALT. 1: 1000 hl. + 30 % av lastekap. fra 0-8.000 hl
 + 15 % " " " 8-12.000 hl
 + 5 % " " over 12.000 hl.

ALT. 2: 1000 hl. + 30 % av lastekap. fra 0-8.000 hl
 + 20 % " " " 8-12.000 hl
 + 10 % " " over 12.000 hl.

ALT. 3: 1000 hl. + 30 % av lastekap. fra 0-16.000 hl

ALT. 4: 1000 hl. + 30 % av lastekap. fra 0-10.000 hl
 + 15 % " " " 10-12.000 hl
 + 5 % " " over 12.000 hl

Fiskeridirektøren vil anbefale at fordelingsnøkkelsen under alt. 4 benyttes ved beregning av fartøykvotene i sommerloddefisket 1982. Dette alternativ er foreslått og enstemmig vedtatt av landsstyret i Norges Fiskarlag.

Åpningsdato

Fiskeridirektøren vil antyde at åpningsdato blir satt til ca. 30.august, da erfaringene fra tidligere år viser at fettprosenten og dermed fiskets totalverdi bedres ved en noe senere åpning.

Tillatt lastekapasitet.

De siste år har fartøyene hatt anledning til å laste over tillatt lastekapasitet på siste tur. Reguleringsutvalget bes drøfte om denne adgang skal utvides".

Leine opplyste at mange fiskere ønsker å begynne å fiske før 15. august eller så tidlig som mulig.

Krog mente at det burde etableres letetjeneste før åpning og at dette ville være i tråd med fiskernes intensjoner. Poenget var at man unngår å fiske på mager lodde. Det er mange som vil ha åpnet fisket 15. august da det er et stort totalkvantum som skal tas.

Gundersen mente at det var to sterke grunner som trekker i retning av å trekke ut åpningstidspunktet; råstoffkvaliteten vil bli bedre og det er godt vekst på lodda i denne tiden.

Krog viste til Landsstyrevedtaket i Norges Fiskarlag der det bl.a. het at for å sikre at fiske ikke starter på lodde av dårlig kvalitet, må et tilstrekkelig stort forsøksfiske tillates for åpning av fiske og om nødvendig under fiske.

Lohne sa at en for tidlig åpning gav dårligere råstoff, lodda var lav på proteinbasis og dette var markedet blitt kjent med. En kunne derfor risikere å få mindre for denne lodda. Bransjen har et utvalg som skal vurdere tiltak som burde iverksettes for å bedre på forholdene og ett av disse tiltak vil være en senere åpning av fisket.

Olsen spurte om det var sammenheng mellom åteinholdet og mengden av lycin i lodda.

Lohne svarte at jo mer åte det var i lodda dess mindre lycin og dermed dårligere produkt.

Utvalget foreslo åpning av sommerloddefisket

16. august.

Videre anbefalte utvalget at fartøyene på siste tur kan laste inntil faktisk kapasitet for å hindre at det blir stående igjen deler av kvotene.

SAK 2/82 REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE
SILD I 1982.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

II I Bestandssituasjonen.

Fiskeridirektoratets havforskningsinstituttts rapport om bestandssituasjonen for norsk vårgytende sild (atlanto-skandisk stamme) 1982 følger vedlagt (./.).

II Spørsmål om fiske i 1982.

1) Norges Fiskarlags landsstyrevedtak.

På møte 4.mai 1982 har Landsstyret i Norges Fiskarlag under sak gjort følgende vedtak:

".... "

2) Feitsildfiskernes Salgslag opplyser i telex av at

3) Forslag til totalkvote. 100.000+20.000 (bifangst, annet).

Fordeling mellom not og garn som i 1981 (60% 40%).

4) Sperring av områder.

De siste to årene har en under det kommersielle fisket etter norsk vårgytende sild hatt enkelte områder der det ikke har vært tillatt å fiske sild.

Sperringen av de aktuelle områdene i Vågan, Vega og Aure og Halså kommuner ble foretatt i samråd med representanter fra Havforskningsinstituttet.

Ordningen har hatt til hensikt å forhindre unødig neddreping av sild. Noe som lett kan forekomme dersom det fiskes på så tette konsentrasjoner av sild som vanligvis finnes i disse områdene om høsten.

Notsamskipnaden tok i løpet av fjorårets sildesesong opp spørsmålet med Norges Fiskarlag om å vurdere å rette en henvendelse til Fiskeridirektøren om oppheving av fangstforbudet på Auresundet. Eventuelt gjennomføre en puljevis utseilingsordning i regi av Feitsildfiskernes Salgslag. Det ble hevdet at det i det forbudte området vesentlig fantes sild av gruppe I. Dette i motsetning til resten av områdene på Nordmøre der en finner blanding av gruppe II, III og IV.

Norges Fiskarlag sluttet seg til Notsamskipnadens vurderinger og ba om at Auresundet ble åpnet for fiske. Saken ble forelagt Havforskningsinstituttet som uttalte "Så vidt oss bekjent er det ikke lenger aktuelt å åpne fiske etter sild i Auresundet, da sild av gruppe I er blitt tilgjengelig på Gjerdevika."

Norges Fiskarlag har i brev av 17.2.82 bedt "direktoratet følge utviklingen i eventuelt fiske etter norsk vårgytende sild i inneværende år og eventuelt gi mulighet for fiske i Auresundet dersom hensynet til pris og omsetningsforhold tilsier dette."

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at en også i 1982 bør ta sikte på å sperre av enkelte områder der silden står særlig tett. Avsperringsområder og tidspunkt skjer i samråd med Havforskningsinstituttet.

5) Agn til eget forbruk.

De senere år har det vært tillatt å fiske sild med garn nord for 62° 11.2 N innenfor grunnlinjene til eget forbruk av agn.

Slikt fiske har bare vært tillatt drevet av fiskere som sto på blad A eller blad B i fiskermanntallet - og bare med ett fartøy og ikke med mer enn 2 faststående garn på en samlet lengde av inntil 60 meter. Dette fisket har imidlertid av kontrollhensyn vært forbudt i den tiden det regulære fisket etter norsk vårgytende sild foregikk.

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at en også i 1982 bør stoppe agnsildfisket mens det kommersielle sildefisket pågår.

III Forslag til regulering av et eventuelt fiske etter norsk vårgytende sild i 1982.

1) Innledning.

Fiskeridirektøren har i brev av 8.3.82 til samtlige fiskerisjefer og kontrollverkets distriktskontorer bedt om merknader til fjorårets reguleringsforskrifter og praktiseringen av disse. En har videre bedt om forslag til endringer av fjorårets forskrifter.

Av de innkomne svarbrev kan en nevne at fiskerisjefen i Møre har foreslått at kravet til tidligere deltagelse når det gjelder notfisket, oppheves og at en forenkler garnreguleringen ved bare å foreta en registrering av de som ønsker å delta i dette fisket.

Under forutsetning av at det i 1982 tillates et fiske etter norsk vårgytende sild i størrelsesorden 100.000 til 150.000 hl, vil en foreslå følgende regulering:

2) Not.

En regulering etter samme prinsipp som i fjor.

Når det gjelder krav til tidligere deltagelse endres dette til "søker må i ett av årene 1978, 1980 eller 1981 ha hatt tillatelse til å delta i fisket etter norsk vårgytende sild nord for Stad med landnot eller snurpenot." Dette for å fange opp de som fikk såkalt "nyrekrutteringstillatelse" i 1981.

Når det gjelder de nyrekrutteringstillatelsene ble det gitt 30 (å 8 personer) slike i 1981 - fordelt fylkesvis. Det er kommet inn henvendelser fra bl.a. fiskerisjefen i Hordaland med krav om at dette fylket må få øket sin andel av disse tillatelsen.

Når det gjelder 1981 vil en bemerke følgende: det kom inn totalt 832 søknader. Før klageomgangen ble 464 søknader innvilget og 368 avslått (få endringer i klageomgangen). Disse fordelte seg fylkesvis på henholdsvis landnot og snurpenot som følgende:

Sild 1981 FYLKE	Antall søkn.		Landnot		Snurpenot	
	Land	Snurp	Innv.	Avsl.	Innv.	Avsl.
Finnmark	13	36	8	5	22	14
Troms	47	70	20	27	27	43
Nordland	75	156	34	41	92	64
Nord Trøndelag	64	27	38	26	19	8
Sør Trøndelag	42	35	35	7	33	2
Møre og Romsdal	72	66	36	36	36	30
Sogn og Fjordane	4	59		4	27	32
Hordaland	1	43	-	1	21	22
Rogaland	-	16	-	-	11	5
Skagerrak	-	6	-	-	5	1
	318	514	171	147	293	221

Når det gjelder nyrekrutteringstillatelsene har en først spørsmålet om hvor stor andel av det tillatte kvantum som bør gå til disse kvotene. Jo større del en benytter til dette jo mindre blir naturligvis de enkelte mannskvote- kvotene. Kvoten pr. mann for not var som kjent 28 hl både i 1980 og i 1981. (I 1978 25 hl.)

I 1981 innførte en for første gang "aldersgrense" på kvotehaverne. D.v.s. at fiskere over 67 år ikke fikk kvote i 1981 (18 fikk denne avslagsgrunn. Noen i kombinasjon med annen avslagsgrunn.) Om en setter samme aldersgrense i 1982 kan en ikke regne med like stort frafall da det denne gang bare vil være ett årskull som faller utenfor. D.v.s. at dersom totalkvoten for 1982 settes lik kvoten for 1981 og en gir samme antall ekstratillatelser - vil kvoten pr. mann med all sannsynlighet reduseres med ca. 10% d.v.s. 3 hl. (I 1981 totalt innvilget 2.224 mannskvotes. - 30 nyrekrutterings- tillatelser tilsvarer 240 mannskvotes.)

Videre har en spørsmålet om den fylkesvisefordelingen av nyrekrutteringstillatelsene.

Fylker som f.eks. Troms og Møre og Romsdal har svært høy avslagsprosent - d.v.s. disse fylker har mange som ønsker å delta, men som ikke fyller vilkårene. Sør-Trøndelag derimot har svært lav avslagsprosent. Sett på denne bakgrunn kan det virke noe tilfeldig at disse tre fylker i fjor hadde samme antall nyrekrutterings-tillatelser. I 1978 og i 1980 ble det begge år gitt 42 nyrekrutteringstillatelser - og etter omtrent samme forholdstall som i 1981. De to siste årene ble hver nyrekrutteringstillatelse regnet som snurpenottillatelse med 8 mann. D.v.s. at en kunne dele disse opp i f.eks. 1 snurpenottillatelse med 4 mann og 2 landnottillatelser med hver 2 mann. Av det totale antall innvilgede tillatelser i 1981 på 464 har en da minst 114 nyrekrutteringstillatelser. Enkelte fiskerisjefer har påpekt at deres fylke får for liten andel av nyrekrutteringskvotene og etterlyst grunnlaget for fordelingen av disse kvotene. Dersom en tolker søknadsmassen som indikator på interessen for deltagelse i det enkelte fylke, - ville det være naturlig at f.eks. fylker som Troms og Møre fikk større andel av nyrekrutteringstillatelsene enn f.eks. Sør-Trøndelag.

b) Forslag til regulering av garnsild i fisket.

En kan her tenke seg tre hoved alternativ når det gjelder deltagelsen

- 1 Alle fiskere som står på blad B.
- 2 Fiskere som står på blad B og har deltatt i dette fisket tidligere samt fiskere som står på blad A og har deltatt i dette fisket tidligere.
- 3 Bare fiskere som står på blad B og har deltatt i dette fisket tidligere.

Ad. 1.

Hovedinnvendingen mot dette alternativet er at en ikke på forhånd kan ha noen formening om hvor mange fiskere som kan tenkes å være interessert i sildefisket. Ifølge fiskeristatistikken for 1979 er det over 14.000 registrerte eneyrkefiskere i fylkene nord for Stad. Dersom en imidlertid antar at søknadsmassen for de to siste årene gir en pekepinn om hvor mange som totalt sett kan tenke seg å være interessert i å delta i garnfisket etter sild - og at forholdet mellom antall A og B fiskere når det gjelder den del som fikk avslag er noenlunde det samme som for den del som fikk innvilget søknadene - nemlig 15% - 85% vil dette alternativ føre til en økning i antall deltagere med 70%. Og om totalkvoten for 1982 blir som for 1981 vil en da få en tilsvarende reduksjon i kvoten pr. mann. D.v.s. at en kan risikere å få en mannskvote på ca. 5 hl.

Det er vanskelig på forhånd å kunne få rede på hvor mange som ville være interessert i å delta i garnfisket om en kun satte som vilkår at vedkommende skulle stå på blad B. Hovedinnvendinger mot en slik regulering er derfor at en risikerer at kvoten pr. mann blir så liten at det ikke lønner seg for noen å drive dette fisket.

Ad. 2.

Dette er samme regulering som en har hatt de to foregående år. Fra fiskeriorganisasjoner er det hevdet at det er urimelig at A fiskere skal gis kvote til fortrengsel for B fiskere. Fordelingen mellom A fiskere og B fiskere var de to siste årene som nevnt ca. 15% og 85%.

Ad. 3.

Denne løsningen vil føre til, dersom søknadsmassen er den samme, at en kan øke kvoten for B fiskere med 15% eventuelt bruke den del av kvoten til fordeling blandt andre B fiskere enn de som oppfyller leveransekravet. Det ble alt i fjor fremsatt krav om innføring av nyrekrutteringstillatelser i garnfisket. Dersom en velger en regulering som bygger på tidligere deltagelse, leveranse, - vil det bære rimelig at en i alle fall etter noen år åpner for såkalt nyrekruttering. Særlig når en som her bygger på leveranse fra ett av årene 1974-75, 1977-78 - og det hevdes at gamle sildefiskere i mange områder langs kysten utelukkes fordi silden i disse årene ikke kom inn til kysten der de i de områdene der disse fiskerne var - og da garnfisket jo egentlig må sies å være et mindre "mobilt" fiske, - d.v.s. de fleste har fisket silden i nærheten av der de bor.

Alt i alt antar en at en garnregulering som stiller som hovedvilkår at vedkommende søker må stå på blad B og ha levert sild tidligere, vil være den mest hensiktsmessige i den foreliggende situasjon med så små kvanta som det her forutsettes frigitt.

Nyrekrutteringskvoter?

Hvis nyrekrutteringstillatelser gis må disse fordeles fylkesvis/kommunevis og tillatelsen gis etter innstilling fra fiskeristyret/fiskenemnd.

For 1980 hadde en følgende innvilgelsesprosent for garn:

Finnmark	35,5%
Troms	40%
Nordland	63%
Trøndelag	52%
Møre og Romsdal	48,7%
Sogn og Fjordane	20%

IV Tempoplan.

Som påpekt av fiskerorganisasjonene er det viktig at avgjørelsen om det skal tillates et sildefisket og i tilfelle hvilket kvantum tas så tidlig på året som mulig.

I 1981 ble avgjørelsen tatt 12.juni. Søknadsfristen for notfisket ble satt til 30.juni. Landnotfisket åpnet 25.august og snurpenotfisket 28.september.

Det er ikke mulig å korte ned tiden mellom søknadsfrist og åpningsdato ytterligere av hensyn til saksbehandling. (Minimum 6-7 uker med 3 saksbehandlere sentralt.) Søknadsskjemaene skal som kjent sendes Fiskeridirektøren via vedkommende fiskerisjef som må ha tid til å kunne gi kommentarer til de enkelte søknader.

I direktoratet må en gå i gjennom hele søknadsmassen (både landnot og snurpenot) før en kan åpne landnotfisket. Dette fordi mannskvoten avhenger av hvor mange som totalt sett fyller vilkårene for å delta.

VI Forslag til forskrifter.

FORSKRIFTER OM REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅR-
GYTENDE SILD I 1982.

I medhold av § 37 i lov av 25.juni 1937 om sild- og
brislingfiskeriene og §§ 6 og 10 i lov av 16.juni 1972
om regulering av deltagelsen i fisket er det ved
kgl.res. av fastsatt følgende forskrifter:

§ 1.

Det er forbudt å fiske, ilandføre og omsette sild nord
for Stad (Bukketjuvane 62⁰11,2') i 1982. Det kan likevel
drives fiske med håndsnøre (hekling) til eget konsum.

§ 2.

Uten hinder av § 1 kan Fiskeridirektøren gi tillatelse
til å fiske inntil hl sild med garn og hl
sild med notredskaper i 1982 i området nevnt i § 1.

Fiskeridirektøren kan fastsette forskjellige åpnings-
tider og fangstperioder for fiske på forskjellige
områder for de to redskapsgrupper. Fiskeridirektøren kan
også forby fiske uten hensyn til om kvotene i første
ledd er fisket opp.

§ 3.

Ingen kan delta i fiske etter norsk vårgytende sild med
notredskaper i 1982 uten tillatelse fra
Fiskeridirektøren. Før tillatelsen gis skal fylkets
fiskerisjef avgi uttalelse.

Slik tillatelse kan gis til bestemt person eller selskap og bestemt fiskeriregistrert fartøy. Ny tillatelse må innhentes dersom et annet fartøy ønskes nyttet.

For å få tillatelse må følgende vilkår være oppfylt:

- a. Søkeren er eier eller medeier av det fartøy som skal benyttes.
- b. Fartøyet er under 110 fot (e.f.) lengste lengde.
- c. Søker må ikke eie fartøy over 110 fot (e.f.) lengste lengde.
- d. Fartøyet er egnet til og utstyrt for å drive fiske etter norsk vårgytende sild med snurpenot/landnot.
- e. Søker må i ett av årene 1978, 1980 eller 1981 ha hatt tillatelse til å delta i fisket etter norsk vårgytende sild nord for Stad med landnot eller snurpenot.
- f. Søkeren må stå på blad B i fiskermanntallet og ha fiske som hovedyrke.

Fiskeridirektøren kan i særlige tilfelle gjøre unntak fra vilkårene nevnt under pkt. a., c. og e.

Fiskeridirektøren kan uten hensyn til om vilkårene i tredje ledd foreligger nekte tillatelse, når søkeren ikke er avhengig av å drive fiske etter norsk vårgytende sild. Ved avgjørelsen av om vedkommende er avhengig av å drive slikt fiske skal det tas hensyn til om :

- a. Fartøyet etter en samlet vurdering har et tilfredsstillende driftsgrunnlag i andre fiskerier i det året sildefisket skal foregå.

- b. Fartøyet har andre tilfredsstillende driftsmuligheter utenom fiske.
- c. Søkeren har annen inntekt.
- d. Søkeren er over 67 år og oppebærer folketrygd.

§ 4.

uten hensyn til pkt. e. i § 3 tredje ledd kan Fiskeridirektøren gi i alt tillatelser som fordeles fylkesvis som følger:

Finnmark
Troms
Nordland
Nord-Trøndelag
Sør-Trøndelag
Møre og Romsdal
Sogn og Fjordane
Hordaland
Rogaland
Agder-Østfold

En tillatelse etter denne paragraf regnes som snurpenottillatelse med besetning på 8 personer.

Fiskeristyret i vedkommende fylke skal avgi innstilling om fordeling av tillatelser etter første ledd.

§ 5.

Fiskeridirektøren bemyndiges til å fordele notkvoten på de fartøyer som har fått tillatelse til å delta i fisket etter § 3.

Kvoten kan fastsettes på grunnlag av det antall som samtidig deltok som mannskap på fartøyet i 1978, 1980 eller 1981. Det kan ikke gis kvote til mer enn 8 personer pr. snurpenotfartøy og 4 personer pr. landnotbruk. Fiskeridirektøren kan fastsette kvoten etter skjønn når:

- a. Det er misforhold mellom fartøyets/brukets størrelse og antallet som deltar som mannskap.
- b. Det mangler opplysninger om tidligere deltagelse.

Det er forbudt å overføre kvoter mellom fartøy.

§ 6.

Ingen kan delta i fisket etter sild med garn nord for $62^{\circ}11,2'$ n.br. uten etter tillatelse fra fiskerisjefen i vedkommende distrikt.

Tillatelsen kan gis uten at det foreligger søknad.

Det tillates nyttet, maksimalt 4 garn pr. mann.

Fiskeridirektøren fastsetter kvoten pr. mann. Ved beregning av kvoten begrenses antall deltakere pr. fartøy til maksimalt 4.

Fiskeridirektøren er klageinstans for bvedtak truffet i medhold av første ledd.

§ 7.

For å få tillatelse etter § 6 må følgende vilkår være oppfylt:

- a. Søkeren må stå på blad B i fiskermanntallet.
- b. Søkeren må ha hatt tillatelse til å delta i dette fisket med garn i 1980 eller i 1981.
- c. Fartøy som skal nyttes må være registrert i merkeregisteret.
- d. Søkeren må eie det fartøy som skal nyttes og ikke eie annet fartøy over 110 fot største lengde.
- e. Søkeren må ikke ha tillatelse til å delta i fisket etter norsk vårgytende sild med not i 1982.

Fiskerisjefen kan i særlige tilfelle dispensere fra punktene b. og d.

Fiskerisjefen kan uten hensyn til om vilkårene i første ledd er oppfylt nekte tillatelse når:

Søkeren er beskjeftiget i full virksomhet ved siden av fisket. Full virksomhet ansees å foreligge dersom avlønning og/eller arbeidstid tilsvarer det som er normalt innenfor vedkommende yrke/næring.

§ 8.

Uten hensyn til pkt. 6 i § 7 første ledd kan fiskerisjefen gi i alt tillatelser som fordeles fylkesvis som følger:

Finmark
Troms
Nordland
Nord-Trøndelag
Sør-Trøndelag
Møre og Romsdal
Sogn ?

En tillatelse etter denne paragraf regnes som 4
mannskvoter.

Fiskeristyret/fiskerinemnden i vedkommende fylke/kommune
skal avgi innstilling om fordelingen av tillatelser
etter første ledd.

§ 9.

Fiskeridirektøren kan gi tillatelse til omsetning av
sild som fanges i forbindelse med vitenskapelige
undersøkelser eller som tas som bifangst i forbindelse
med andre fiskerier. Det kan fastsettes nærmere vilkår
for omsetning av slike fangster.

§ 10.

Uten hinder av forbudet i § 1 kan det i forbindelse med
brislingfisket tas inntil 50% sild som bifangst regnet
etter rommål.

§ 11.

Det er forbudt å levere sild til oppmaling.
Fiskeridirektøren kan i spesielle tilfeller gi
tillatelse til slik anvendelse av fangsten eller deler
av den dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke er
mulig å omsette til menneskeføde eller agn.

§ 12.

Det er forbudt å låssette, oppta av sjøen og ilandbringe
sild under 25 cm.

Uten hinder av første ledd kan sildefangster bestå av inntil 25% i vekt av sild som er under 25 cm.

§ 13.

Uten hensyn til bestemmelsene i §§ 1 - 8 kan Fiskeridirektøren gi adgang til fiske innenfor grunnlinjene med faststående garn for eget forbruk av agn.

Adgangen kan begrenses til bestemte områder, tidsperioder og et bestemt antall garn pr. båt.

Omsetning av sild fanget i medhold av denne paragraf er forbudt.

§ 14.

Fiskeridirektøren kan gi nærmere forskrifter for gjennomføring og kontroll av disse forskriftene, herunder regler om låssetting samt prøvetaking og kontroll av fangstene (ved ilandføring).

§ 15.

Er sild forsettelig eller uaktsomt dumpet eller er det på annen måte forårsaket neddreping av sild, kan Fiskeridirektøren foreta en forholdsmessig avkorting av kvoten eller trekke tillatelsen tilbake.

§ 16.

Den som forsettelig eller uaktsomt overtrer disse forskrifter eller overskrider den kvote som er fastsatt etter § 5 og § 6 i disse forskrifter eller medvirker hertil, straffes med bøter, på samme måte straffes forsøk.

§ 17.

Fiskeridepartementet bemyndiges til å endre disse forskrifter.

§ 18.

Disse forskrifter trer i kraft straks og gjelder til 1.januar 1983.

11

I. BESTANDSSITUASJONEN.

Rasmussen ba Hamre om å gi en orientering om bestandssituasjonen.

Hamre beklaget innledningsvis at instituttets tilrådning ikke var blitt ferdig så tidlig at den kunne distribueres før møtet i reguleringsutvalget fant sted. Han fant det derfor hensiktsmessig å foreta en nokså nøye gjennomgang av instituttets uttalelse av 8. mai 1982.

En viser her til vedlagte (./.) kopi av ovennevnte brev som konkluderer med at:

"ICES arbeidsgruppe som forestår den faglige utredning av bestandssituasjonen for norsk vårgytende sild har vurdert de nye bestandsdata på sitt møte 4. - 6. mai d.å. Arbeidsgruppen uttaler at bestanden fortsatt er liten og bør bygges opp til et betydelig høyere nivå. Ethvert fiske må derfor begrenses til en så lav beskatningsgrad at gjenoppbyggingen av bestanden ikke forsinkes betydelig. Dette innebærer at fangsten av sild nord for 62°N i 1982 ikke bør økes i forhold til fangsten i 1981".

Krog ga uttrykk for at det kunne være vanskelig å forstå forskernes regnestykker, slik han oppfattet det endret forskernes bestandsestimater seg fra år til år. Han lurte på hvordan dette kunne ha seg og hvilke konsekvenser dette kunne ha hatt, om det f.eks. kunne ha bevirket at fisket i foregående år var blitt strengere regulert enn nødvendig. Han kom også inn på beregningen av den naturlige dødelighet for sild. Denne dødelighet var nå så vidt han kunne se anslått til 16% mens den tidligere var blitt anslått til 35%. Han spurte om disse tall ga grunn til å trekke den slutning at det ulovlige fisket ikke kunne ha vært så stort som tidligere anslått.

Hamre presiserte at de tabellene som en nå la frem ga tall som var fremkommet ved tilbakeberegning -mens de tidligere oppgitte tall bygget på beregninger i øyeblikket. Han hevdet dessuten at forskjellen i resultatene ikke var så store. Men at det tvert imot var god overensstemmelse mellom tilbakeberegningen og de observasjonene en gjorde i 1970-årene. Han uttalte videre at det som har ført til svigninger i anslagene i de senere år var tallene for den sørlige komponenten. Her foretok en imidlertid en ajourføring i fjor som det også ble sagt klart fra om den gang.

Når det gjaldt dødelighetsberegningen for sild opplyste han at tallet 35% bygget på beregninger for kun ett år - nemlig fra 1976 til 1977. Det tall en opererer med i dag er derimot et gjennomsnittstall for dødelighet fra 1975 frem til i dag. Grunnene til at en kom frem til en så høyt dødelighetstall tidligere kunne være flere f.eks.

- 1) for få merker
- 2) høy dødelighet akkurat det året.

Selv var han av den oppfatning at tallet skyldtes selve datagrunnlaget.

Leine spurte om en visste hva det kom av at en fikk enkelte gode årganger.

Hamre svarte at en ikke visste dette ennå.

Sætedal poengterte at en naturligvis var svært interessert i dette spørsmål og at det ble drevet forskning for å få kunnskap om dette, men at en fremdeles ikke kunne si noe sikkert om årsaken.

Gundersen spurte om en kunne kvantifisere den "ideelle" gytebestand.

Hamre svarte at den minste forsvarlige gytebestand var 2,5 mill. tonn d.v.s. 4-5 ganger større enn den nåværende. Han understreket viktigheten av å holde et så lavt uttak av bestanden som mulig helt frem til den dag en fikk et nytt "klaff" i gytingen.

II SPØRSMÅL OM FISKE I 1982.

Rasmussen kostaterte at Fiskeridirektørens forslag til totalkvote var i samsvar med instituttets tilråding.

Krog viste til at Norges Fiskarlag har foreslått en totalkvote tilpasset salgsmulighetene - nemlig 300.000 hl. Det var Feitsildfiskernes Salgslag som hadde foretatt denne beregningen - og Krog ga uttrykk for at han ikke var kjent med salgslagets nærmere begrunnelse for forslaget.

Norges Fiskarlag har som kjent i sak 53/82 - fisket etter norsk vårgytende sild 1982 gjort følgende vedtak:

"Landsstyret i Norges Fiskarlag viser til vedtak i sak 13/81 om regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1981.

Dette vedtak fastslår organisasjonens prinsipielle holdninger til kvotefastsettelse og regulering av fisket også i 1982.

Landsstyret må presisere at såvel markedsvurderinger som samfunnsmessige vurdering av nåtidig kontra framtidig uttak av bestanden stadig forsterker de tidligere krav om et fiske tilpasset omsetningsmulighetene for konsumfiske til akseptable priser. Til spørsmålet om utforming av reguleringsforskrifter vil landsstyret videre bermerke følgende:

1. Det tas til etterretning at fiskeridministrasjonen under henvisning til praktiske og kontrollmessige problemer ikke finner å kunne stille krav til at både høvedsmann og mannskap står på blad B i fiskarmanntallet samt at angangen til å delta på mer enn en kvote kan begrenses.

Landsstyret må imidlertid be om at det fortsatt søkes etter mulige måter å imøtekomme dette ønsket på.

2. Spørsmålet om nytildeling av kvoten for notfartøyer må for 1982 vurderes nøye i forhold til totalkvotens størrelse. Ved eventuelle nytildelinger må dens fylkesvise fordeling av slike kvoter revurderes.

3. Også antallet garnkvoter må vurderes i forhold til totalkvotens størrelse. Et fiske innenfor et kvantum, som kan omsettes til konsum til akseptable priser bør gi rom for deltakelse i henhold til organisasjonens tidligere krav. Ved fiske på en mer begrenset kvote kan Norges Fiskarlag, under forutsetning av at tildelingen begrenses til fiskere som står på blad B i fiskarmantallet, akseptere en begrensning i antallet kvoter etter noenlunde samme kriterier som i fjor.

Avhengig av størrelsen på totalkvantumet må det imidlertid vurderes å gi nytildelinger uten krav til tidligere deltakelse.

4. Det bør forøvrig inntas i forskriftene at deltakelse i sildefisket i 1982 ikke vil ha konsekvenser for rett til eventuell fremtidig deltakelse i fisket.

5. Endelig anmoder Landsstyret om at fisket åpnes så snart det er praktisk mulig, dog slik at nødvendige kvalitetshensyn tas".

Gundersen spurte om en kunne si noe mer konkret om hva som var akseptable priser og om en hadde noen formening om hvor mye det kunne være mulig å selge av sild.

Krog mente prisbildet ville være avhengig av i hvilken grad en fikk gruppe I sild. Han antydte at en gjennomsnittspris på 250 kr pr. hl hvis stor sild, måtte kunne sies å være akseptabel. Dette skulle være omtrent den prisen en fikk i fjor. Han mente at det rent generelt gikk tregere med å få omsatt mindre sild enn stor sild. Han ga også uttrykk for at han var av den oppfatning at salgslaget markedsbetraktninger var knyttet til størrelsen av sild.

Rasmussen spurte om det kunne være en ide og heve minstemålet for sild.

Krog var ikke enig i at dette ville løse problemet. Han mente det måtte være opp til den enkelte fisker om han ville nøye seg med sild av mindre størrelse. Han minnet også om den situasjonen en hadde en tid under sildefisket i fjor da det var vanskelig å finne stor sild utenom de avsperrede områdene.

Hamre viste til at avsperringen av enkelte områder hadde ført til at den største silden ble spart. Men at en hadde fått relativt mye fangst av 1979-årsklassen. Han understreket at selv om en i år åpnet alle områdene ville en likevel ha vanskeligere for å finne gruppe I sild enn tidligere. En vil neppe få igjen den kjempesvære silden "ren" noe mer nå i årene fremover.

Leine sa at ingen egentlig kunne si noe sikkert når det gjaldt markedsutviklingen for sild. Han trodde imidlertid at det ville være mulig å få bra priser for 200.000 til 300.000 hl norsk vårgytende sild i år dersom en kunne levere bare stor sild. Men at et slikt kvantum ikke kunne la seg omsette til akseptable priser dersom det var stor innblanding av småsild. Han antok at Feitsildfiskernes Salgslags forutsetning for forslaget om å tillate fisket et kvantum på 300.000 hl var at dette måtte være stor sild.

Rasmussen bemerket at han hadde forstått Hamre slik at en ikke kunne forvente å få bare stor sild i 1982 p.g.a. den sammensetningen av årsklasser som bestanden nå besto av.

Hamre bekreftet dette og uttalte at grunnen til at en tidligere hadde hatt så mye stor sild var

dårlig rekruttering slik at gammel sild stort sett da var det eneste som eksisterte. Men at en nå må forvente å få blandingsfangster av stor og små sild.

Bakkevik mente at kjøperne i fjor hadde forregnet seg idet det viste seg å bli for lite salt sild på høsten. Han pekte på at prisen på norsk vårgytende sild også ville avhenge av hvor store kvanta som ble tillatt fisket i andre sildefiskerier.

Fladmark uttalte at han trodde det var riktig det som Leine og Bakkevik hadde gitt uttrykk for. Han var overbevist om at det var den store silden som var etterspurt. Og hevdet at det kunne være god pris på stor sild selv om det samtidig ble landet mye småsild. Han minnet om at garnsilden ikke var særlig populær på markedet. Han understreket at det var viktig at en ikke nå holdt så hardt igjen når det gjaldt å frigi et kvantum til fiske at en ikke senere visste hvor en skulle henvende seg når det ble aktuelt å tillate fisket større kvanta. Hvis en f.eks. plutselig skulle få et år med en kvote på 1 mill. hl da ville en risikere at det meste måtte gå til kokeriene. Ellers uttalte han at kjøpersiden ikke hadde noen innvendinger mot at det i år ble frigitt et kvantum på mellom 200.000 og 300.000 hl - hvis en kunne få dette kvantum levert litt spredt utover i tid.

Rasmussen uttalte at hvis han hadde forstått våre forskere rett så ville det nok bli en stund til før en kunne tillate fisket et kvantum på 1 mill. hl.

Hamre bemerket at noe overraskende oppsving i sildestammen trodde han neppe en kunne regne med. Hvis en beskattet bestanden med 100.000 hl til 150.000 hl pr. år i årene som kommer vil en ikke få noen vesentlig tilvekst i forhold til de senere år. Hvis en derimot øker kvoten nå utover dette kan en risikere å komme tilbake til en bestands-situasjon som gjør det nødvendig å stoppe fisket helt for et år.

Krog mente at dersom det erfaringsmessig hadde vist seg at det gikk ca. 10 år mellom hver gang en hadde full klaff når det gjaldt gytingen -så måtte en snart kunne forvente at dette skulle inntreffe igjen - og forberede seg på dette på salgssiden.

Hamre understreket viktigheten av at en ikke tok ut dette kvantum før en hadde fått et slikt år med full "klaff" hva angår gytingen. Når dette skjer vil en vite det med en gang (0-gruppe undersøkelsene) - og da har en tross alt 4 år på seg til å bearbeide markedene. Han presiserte at det var viktig å holde gytebestanden så høy som mulig helt til en virkelig får et år med full "klaff".

Rasmussen uttalte at det var nettopp dette som var hans filosofi. En hadde tid nok å gjøre på fra en fikk en stor årgang til en kunne begynne å fiske på den.

Gundersen ønsket synspunkter når det gjaldt et vintersildfiske. Hva med deling av kvantum f.eks. i et høst og et vintersild fiske. Han ønsket også havforskernes mening om det kunne ha noen betydning for sildestammen som sådann om en tok silden høst eller vinterstid.

Hamre svarte at det ikke betydde noe rent biologisk ut fra beskatningsmessig synspunkt.

Bakkevik uttalte at det ville være en fordel å få sildefisket strukket ut i tid. Dette ville kunne gi det maksimale økonomiske utbytte av en kvote. Han mente også at dette ville avlaste og hjelpe på markedssituasjonen. Han foreslo at fisket burde få fortsette så langt utover året som havforskerne ville tillate.

Fladmark var enig i at det kunne være riktig å få spredd fangstene med en del på høsten og en del på nyåret.

Leine mente at en ulempe med et vintersildfiske kunne være at det var vanskelig å beregne kastene - slik at disse ble små nok.

Hamre uttalte at dette ikke kunne være så vanskelig. En kunne kaste om natten. Problemet med å beregne kastene var etter hans mening egentlig større om høsten.

Rasmussen pekte på at det ikke hadde vært ut fra biologiske hensyn at han de siste 2-3 årene ikke hadde villet ha et vintersildfiske. Men p.g.a. at han trodde en ville få problemer med å få et slikt fiske til å fungere.

Gundersen lurte på om det kunne tenkes noen motforestillinger mot å utvide sesongen til ut i januar.

Rasmussen understreket at en i så fall ikke måtte dele kvoten i en høst og en vinterkvote. I tilfelle måtte det gjøres slik at de som hadde fått tildelt kvote kunne ta den når de ville innenfor hele den perioden hvor fisket var tillatt. Han minnet igjen om at hans bekymring når det gjaldt et vintersildfiske gikk på det forhold at det ville kunne bli vanskelig å beregne størrelsen på kastet når det ble fisket på slike konsentrasjoner av sild.

Leine var enig i at en bør stilles fritt med hensyn til når en skulle kunne ta kvoten. Han mente at det særlig var garnfiskerne som ville få fordel av en slik utvidet sesong.

Hamre viste til at snurpenotfisket i den tiden som det var aktuelt å utvide sildesesongen med ville kunne skape vanskeligheter for andre bruk. Utvidelse av sesongen ville etter hans mening øke risikoen for brukskollisjoner. En ville også kunne risikere å få en god del torsk.

Reidar Johansen mente at et eventuelt vinter-sildfiske måtte forbeholdes de fiskerne som deltok i høstsildfisket. Han lurte på om kjøperne ville kunne ta imot småslumper med sild utover vinteren eller om det ville kunne oppstå vansker med leveringen.

Bakkevik pekte på at fiskerne alltid burde sjekke med kjøper når tiden nærmet seg for å dra ut på et fiske - slik at om en her fulgte vanlig praksis så skulle det gå bra. Han var ellers av den oppfatning at det ikke ville være så store problem forbundet med å utvide sesongen til ut i januar - men at problemene ville melde seg i februar. Han mente også at det måtte være en kvote og at det så måtte være opp til den enkelte fisker nårtid han, innenfor sesongen, ville ta denne kvoten.

1) Total kvote.

Rasmussen fremsatte forslag om totalkvote på 100.000 hl pluss 20.000 hl til bifangst.

Reidar Johansen fremsatte forslag i samsvar med Norges Fiskarlags landsstyrevedtak (300.000 hl).

Fiskeridirektørens forslag fikk følgende 6 stemmer. Sjømannsforbundets representant, Havforskningsinstituttets representant, Fiskeridepartementets 2 representanter, og Fiskeridirektoratets 2 representanter.

Norges Fiskarlags forslag fikk følgende 6 stemmer. Lagets 5 representanter samt Fiskeindustriens Landsforenings representant.

2) Fordeling not/garn.

Enighet i reguleringsutvalget om samme fordeling som i fjor (60/40 pst).

3) Åpningsdato.

Enighet om at denne settes som i fjor -d.v.s. så snart det var praktisk mulig og forsvarlig av kvalitetsmessige hensyn.

4) SLUTTDATO.

Enighet i reguleringsutvalget om sluttdato 15. februar 1983 og at kvoten ikke skulle deles i en høst og en vinterkvote.

5) Endring i geografisk utstrekning for fisket.

I forbindelse med drøftingen av reguleringen av fisket etter sild i området mellom Lindesnes og Stad var en kommet frem til at grensen for dette fisket burde flyttes fra Stad og sørover ned til omkring Sognefjorden. Dette av hensyn til norsk vårgytende sild som kunne befinne seg så langt sør ifølge instituttets observasjoner. For å unngå at Sogn og Fjordane kom i en særstilling uten mulighet til å fiske sild i eget område, måtte en så flytte grensen for fisket etter norsk vårgytende sild sydover.

6) Agnsildefisket.

Det var enighet i reguleringsutvalget om å stoppe dette fisket mens det kommersielle fisket pågikk.

Det ble ellers endel debatt om forskjellen i regler når det gjaldt agnsildefisket nord og sør for Stad og begrunnelsen for en slik forskjell.

Krog spurte om ikke agnsildefisket var behovsrelatert slik at grensen ut fra dette egentlig kunne settes lenger nord - d.v.s. innenfor det tradisjonelle området for fiske etter norsk vårgytende sild. Han mente at problemene

måtte være forskjellige i nord og syd og at en burde undersøke dette nærmere. Dersom en tillot agnsildfiske både nord og syd for Stad kunne det imidlertid være hensiktsmessig med samme innskrenkning når det gjaldt åpningstid.

7) Sperring av områder.

Det kom ingen innvendinger mot Fiskeridirektørens forslag til sperring av områder.

III FORSLAG TIL REGULERING AV ET EVENTUELT FISKE
ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1982.

1) INNLEDNING.

Krog uttalte innledningsvis at når det gjaldt selve reguleringsforskriftene lå problemet her i at disse ville måtte variere med det kvantum som frigis.

Fiskeridirektøren er enig i dette og har derfor i de forberedende dokumenter understreket at forslaget til regulering refererer seg til et kvantum på mellom 100.000 hl og 150.000 hl.

Bakkevik uttalte at det for mange fartøy i fjor ikke hadde vært regningssvarende å gå så langt sydfra å ta kvoten fordi kvoten pr. mann var så vidt liten. Han mente også at når båtkvotene var

så vidt små som nå, burde ett fartøy kunne ta kvoten også for et annet fartøy - men viste til at han var kjent med de motforestillinger som fantes mot overføring av kvoter.

Reidar Johansen minnet om den misnøyen det hadde vært blant fiskerne med at det var så stor forskjell på mannskvotene for garn og not. Han viste også til at det var mange garnfiskere i fjor som ikke tok kvoten da de ikke så det likt å gå ut for å hente en så liten mannskvote som 8 hl.

2) NOT.

Rasmussen spurte hvordan en stillet seg til spørsmålet om nyrekruttering.

Krog svarte at dersom en i år bare får samme totalkvote som i fjor eventuelt en totalkvote som bare er litt større enn fjorårets er Norges Fiskarlag innstilt på å ta et år uten nyrekruttering for not. Dette på bankgrunn av det forholdsvis store antall av den totale deltagermasse som nå er kommet inn via nyrekrutteringstillatelser de siste 3 årene fisket var tillatt. Hvis det derimot er aktuelt å frigi et så stort kvantum som det landsstyret har fremsatt krav om, - da kan det igjen være aktuelt med nyrekruttering.

Bakkevik viste til den tidligere fylkesvise fordeling av nyrekrutteringstillatelsene og pekte på at behovet for nyrekruttering var like stort i sør som i nord. Han uttalte imidlertid at han innså at det ikke hadde noen hensikt å drøfte spørsmålet om fordeling av eventuelle nyrekrutteringstillatelser i detalj nå dersom det ikke var sannsynlig at en kunne få noen økning i totalkvoten.

Reidar Johansen mente at en del fiskere som hadde deltatt i sildefisket tidligere måtte påregnes å falle fra - slik at kvantum til fordeling på de øvrige ville bli større. Han mente derfor at spørsmålet om fordeling av nyrekrutteringstillatelser kunne være aktuelt å drøfte likevel.

Bakkevik foreslo da at en skulle gjøre det slik at en frøs antall tillatelser i hvert fylke i år. D.v.s. at dersom 4 tidligere kvotehavere av en eller annen grunn ikke søkte om kvote i år eller ikke fylte vilkårene lenger - skulle disse "ledige" tillatelser kunne benyttes til nyrekruttering.

Rasmussen spurte om dette gjaldt både not og garn.

Bakkevik svarte at han tenkte på not.

Rasmussen uttalte at han ville bli meget forbauset hvis det tillatte kvantum i år ble vesentlig høyere enn det en hadde hatt de siste årene. Han minnet dessuten Bakkevik om at han i en annen sammenheng hadde gitt uttrykk for at en liten kvote pr. mann gjør det lite lønnsomt for fiskerne å drive dette fisket - og at det på denne bakgrunn var ulogisk av han å gå inn for nyrekruttering uansett totalkvotens størrelse.

Bakkevik presiserte at eventuell nyrekruttering bare måtte gjelde ledige tillatelser. Han var ellers også av den oppfatning at hvis kvantumet ble som i fjor var det ikke aktuelt med nyrekrutteringstillatelser i det hele tatt.

Bjugn ga uttrykk for at det ute i distriktene var ønske om nyrekrutteringstillatelser dette p.g.a. den sterke reguleringen som en nå hadde også i andre fiskerier.

Rasmussen oppsummerte drøftingene om nyrekruttering og konkluderte med at når det gjaldt nyrekruttering så skulle dette eventuelt skje etter det foreslåtte prinsipp - nemlig kun der hvor det faller ut gamle tillatelser slik at antallet nottillatelser for det enkelte fylket ble som for i 1981.

3) GARN.

Krog oppsummerte Norges Fiskarlags standpunkt slik: Hvis det blir frigitt en høyere totalkvote enn i fjor - f.eks. i den størrelsesorden som Norges Fiskarlag har krevd, bør alle på blad B få delta. Hvis totalkvoten blir som i fjor, da samme regulering for garn i år bortsett fra at fiskere på blad A må utelukkes. Ved en eventuell økning i totalkvantum bør en heller åpne for ny tilgang for fiskere på blad B enn å slippe inn fiskere fra blad A.

Gundersen uttalte at når det gjaldt spørsmålet om både fiskere på blad A og B skulle få delta så var dette et tilbakevendende problem. Han mente at det ikke var mulig å få regjering og Storting til å forstå at garnsildfisket skulle være forbeholdt fiskere på blad B. Han påpekte at en i Stortingets fiskerikommité de senere år flere ganger hadde forsøkt å få gehør for dette at fisket skulle forbeholdes fiskere på blad B, - men at dette ikke hadde lyktes. Han var derfor av den oppfatning at det ikke var mulig å få politikerne med på at garnsildfisket skulle forbeholdes for fiskere på blad B. Han lurte til og med på om ikke også landnotfisket burde åpnes for fiskere på blad A.

Rasmussen uttalte at han fastholdt sitt forslag om at garnsildfisket skulle forbeholdes fiskere på blad B.

Reidar Johansen mente at en ikke kunne se tilbake så langt som til den gang fisket var fritt og også fiskere som stod på blad A deltok. Nå måtte en legge til grunn at situasjonen var helt anderledes, - med en svært streng regulering - og i den situasjonen var det ikke rimelig at fiskere på blad A fikk delta til fortrensel for fiskere på blad B.

Bakkevik erklærte seg enig med Reidar Johansen. Da det i dag var mange helårsfiskere som ble utelukket fra sildefisket kunne en ikke legge opp til en regulering som tillot byrkefiskere å delta på bekostning av helårsfiskerne.

Gundersen pekte på at også personer som stod på blad A var fiskere.

Rasmussen konkluderte med at bortsett fra Gundersen som måtte ansees for å reservere seg på dette punkt så var hele Reguleringsutvalget enig med Fiskeridirektøren i at en ved en så liten kvote som det her kunne være tale om, burde forbeholde også garnfisket for fiskere på blad B.

Gundersen spurte om det var så og forstå at en opprettholdt ønsket om individuelle garnkvoter.

Reidar Johansen svarte ubetinget ja på dette spørsmål. Han mente individuelle garnkvoter var nødvendige for å unngå styrtfiske og for å unngå problem med avtak og stort overfiske. Dersom en ikke hadde individuelle garnkvoter var han overbevist om at alle ville starte fisket første natten fisket åpnet.

Rasmussen var enig med Reidar Johansen i dette. Han mente også at dersom en ikke hadde individuelle garnkvoter ville en miste kontrollen på garnfisket. Han fremhevet at det var nødvendig å ha en styring på dette fisket og at dette kunne en kun få ved individuelle garnkvoter.

Gundersen spurte om dette var den alminnelige oppfatning i Reguleringsutvalget - at individuelle garnkvoter var nødvendige.

Rasmussen konstaterte at alle i Reguleringsutvalget eventuelt med unntak av Gundersen var enig i dette.

Han ga imidlertid også uttrykk for at dersom det tillatte kvantumet ble vesentlig endret ville situasjonen kunne bli en annen.

Når det gjaldt åpningsdato fremkom det ingen
merknader til Fiskeridirektørens forslag, om at en
burde ta sikte på samme åpningsdag i år som i
fjor.

SAK 3/82. REKEFISKET I FJORDER OG KYSTFARVANN
NORD FOR 67°N.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter
der det var gitt følgende redegjørelse:

"Det vises til vedlagte rapport om Rekestrålenes beskatning
av torsk- og hyseforekomster i fjord- og kystfarvann
nord for 67°N.

Til rapporten uttaler Fiskeridirektoratets havforsknings-
institutt i brev hertil av 13.7.1981 følgende:

"I utredningen er brukt tilgjengelig materiale samlet
inn av Havforskningsinstituttet i årene etter 1946.

Forfatterne har foretatt beregninger av effekten av
full stopp i rekefisket for torsk- og hyseforekomstene
i fjord- og kystområdene. Beregningene er basert på
data fra perioden 1951-1956, da bestandsforholdene
sannsynligvis var nær de optimale. De forutsetninger
som disse beregninger er basert på, er rimelige, og
resultatene viser at det vil være en betydelig gevinst
å hente dersom det innføres begrensninger i rekefisket.
Dette vil gi seg utslag i høyere utbytte av torsk og
hyse fra fjord- og kystområdene. I tillegg vil total-
bestand og gytebestand stabiliseres på et høyere nivå
med de fordeler dette fører med seg for næringen.

Det har vært vurdert å redusere mengden av torsk og hyse i rekestrålfangstene ved å påby bruk av "Sparetrål", lav tauehastighet eller begrensninger i totalfangstene av torsk og hyse i rekestrålfisket. På det nåværende tidspunkt kan ingen av disse reguleringer anbefales etablert, men en anbefaler at det arbeides videre med utvikling av en "Sparetrål".

Forfatterne av utredningen har pekt på 3 mulige reguleringer,

1. Kontinuerlig overvåking foretas av alle rekefelter. Felter stenges/åpnes for fiske etter mengden av bifangster av torsk og hyse.
2. Det innføres forbud mot rekestråling grunnere enn 300 m.
3. Det innføres forbud mot rekestråling grunnere enn 250 m. Kontinuerlig overvåking av felter mellom 250 og 300 m etableres og felter i dette dygdeintervallet stenges/åpnes etter mengden av bifangster av torsk og hyse.

Det er mulig at 1. reguleringsalternativ gir de beste muligheter til å utnytte rekeforekomstene. Før dette alternativ kan settes ut i livet, må det fastsettes kriterier for når et felt kan stenges/åpnes for reke-

fiske. Da dette alternativ sannsynligvis vil kreve en for stor innsats i forhold til tilgjengelige midler, er slike kriterier ikke blitt vurdert.

Effekten av alternativ 2 og 3 kan bli stort sett den samme. Tredje alternativ gir kanskje en viss mulighet til å utnytte rekeforekomstene bedre enn under 2. alternativ. For å oppnå denne gevinst må det imidlertid settes inn en overvåking av et begrenset antall felter, hvilket skulle være en overkommelig oppgave. Havforskningsinstituttet vil se det som en fordel ikke å bli trukket inn i en slik overvåking.

De restriksjoner som er antydnet for reketrålfisket, har utelukkende til formål å øke avkastningen av torsk og hyse. Da de beste rekefangstene vanligvis blir tatt mellom 230 og 320 m, vil de 3 antydede alternative reguleringer medføre reduserte potensielle rekefangster. Hva de totale økonomiske konsekvenser av slike tiltak vil bli, er ikke blitt vurdert".

En har forelagt saken for Norges Fiskarlag som på Landsstyremøte 26. - 29.1.1982 fattet følgende vedtak:

"1. Landsstyret i Norges Fiskarlag tar Havforskningsinstituttets rapport "Reketrålens beskatning av torsk og hyseforekomster i fjord- og kystområdene nord for 67°N til etterretning.

2. Landsstyret må understreke at rapporten representerer et nødvendig men ikke tilstrekkelig grunnlag for vurdering av reguleringer av kyst- og fjordrekefisket i området.

Landsstyret må presisere at slike reguleringer må foretas ut fra en samlet vurdering av eksisterende og mulig utnytting av de totale ressurser, og at lokale variasjoner i disse forhold må tillegges stor vekt.
3. Ut fra en slik totalvurdering er Landsstyret av den oppfatning at rekefisket i kyst- og fjorddistriktene må reguleres ved generelle bestemmelser om maskevidde og dybdegrensar supplert med lokale bestemmelser om utvidede dybdegrensar og/eller faste eller fleksible forbudssoner.
4. På bakgrunn av mellom annet Havforskningsinstituttets rapport tilråar Landsstyret at det snarest innføres generelt forbud mot reketråling på grunnere farvann enn 200 m i området nord for fylkesgrensen Nordland-Troms.
5. Det må vidare snarest foretas undersøkelser som klarlegger det biologiske grunnlag for innføring av tilsvarende bestemmelser sør for dette område, herunder kartlegging av dybdeforholdene på de mest aktuelle rekefelt.

6. Supplerende bestemmelser i form av totalforbud og/eller utvidede dybdegrensener for avgrensede områder gis etter tilrådninger fra de "rådgivende utvalg for lokale reguleringer" i de enkelte områder".

En har dessuten forelagt saken for Fiskerisjefen i Nord-Norge.

Fiskerisjefen i Nordland uttaler følgende:

"Havforskningsinstituttets alternativ nr. 3 synes å være det alternativ som vil gi minst reduksjon i rekefisket.

En dybdegrense på 250 meter vil imidlertid være det samme som hel stans i rekefisket på de fleste rekefeltene i Nordland, nord for 67° n.br.

Det er forøvrig svært uheldig om en får delt fylket, med en dybdegrense for sørfylket og en annen for nordfylket.

Ut fra dette er det nødvendig å få foretatt lignende undersøkelser i resten av fylket, slik at hele fylket blir sett under ett når en skal ta stilling til framtidig dybdegrense for rekefisket.

Eventuell ny dybdegrense, etter at de nødvendige undersøkelser er foretatt, bør bli satt likt for hele Nordland fylke".

Fiskeristyret i Nordland har sluttet seg til fiskerisjefens uttalelse.

Fiskerisjefen i Troms uttaler:

"Havforskningsinstituttets forslag går ut på et totalforbud mot rekefiske på felter grunnere enn 300 meter, alternativt forbud på alle felter grunnere enn 250 meter.

Hvis disse reguleringsforslagene blir satt i verk, vil det bety slutten for det meste av kystrekefisket i Troms.

Ved den videre drøfting av disse reguleringsforslagene er det naturlig å se på betydningen av den næring som blir berørt av en slik regulering. I deler av Troms fylke er kystrekefisket av meget stor betydning. Den største aktivitet i dette fisket har vi i kommunene Lyngen og Skjervøy.

I hver av disse kommunene er mellom 15 og 20 fartøyer beskjeftiget i kystrekefisket på helårsbasis. Her er også foredlingsbedrifter som i deler av året er avhengig av det råstoff denne flåten bringer i land.

Fjordfisket etter torsk og hyse har de senere årene vært meget godt på fjordene i Troms. Dette gjelder også på de fjordene der det foregår et omfattende rekefiske. Redskapskollisjoner mellom reketrålerne og fjordfiskerne har ikke vært noe problem de senere årene.

Den næringsmessige situasjonen i de områdene dette gjelder må danne bakgrunnen for de beslutninger som treffes.

De fredninger som reguleringsutvalget i Troms har tilrådd opp gjennom årene har vært begrunnet med innblanding av torsk og hyse i fangstene. Fredninger er tilrådd i de mest sårbare områder, d.v.s. grunne og trange fjorder. De siste totalfredninger som er satt i verk høsten 1981 er på Strupenfeltet i Lyngen og Gullesfjorden i Sør-Troms.

I tillegg til totalfredning i fjorder i fylket har vi også en mørketidsfredning i hele Troms fylke på alle felter grunnere enn 225 meter i tidsrommet 1. november - 31. januar. Dette er den perioden hvor innblanding av yngel i fangstene normalt er størst".

Utvalget fra de lokale reguleringer av fisket i Troms har fattet følgende vedtak:

"Mørketidsfredningen på alle felter grunnere enn 225 meter foreslås utvidet til å gjelde fra 1.10.-28.2. I tillegg settes det et totalforbud mot alt rekestrålfiske på alle felter grunnere enn 200 meter hele året.

Kontrollen med bifangst i rekestrålfangstene må intensiveres. Dette vil kunne gjøre det mulig å stenge felter i perioder med sterkt innslag av fisk og yngel i fangstene.

Fiskerisjefen bør gis hjemmel for på kort varsel å kunne stoppe rekestrålfisket i områder der det blir registrert stor innblanding av yngel og fisk i fangstene.

Det praktiseres i dag forskjellige reguleringsbestemmelser i fylkene. Framtidig regulering av kystrekestrålfisket bør samordnes over hele landet.

Utprøving av sorteringsnett i rekestrål bør fortsette. De foreløpige resultatene som er publisert i rapport fra FTFI viser at dette kan være en alternativ måte å redusere bifangstproblemene i rekestrålfisket med.

Det registreringsprogram som Havforskningsinstituttet har gjennomført de senere år i Nord-Norge bør fortsette bl.a. for å kartlegge effekten av eventuelle nye reguleringsbestemmelser".

Fiskeristyret i Finnmark har fattet dette vedtak:

"Fiskeristyret i Finnmark vil ved en framtidig regulering av rekestrålfiske gå inn for at det innføres forbud imot rekestråling grunnere enn 250 m. Det må videre etableres stikkprøvekontroll på feltene i regi av Havforskningsinstituttet mellom 250 og 300 m, slik at felter i dette dybdeintervalltet stenges/åpnes etter mengden av bifangst av torsk og hyse. Dette under forutsetning av at de nåværende lokale reguleringer av rekestrålfiske i Finnmark opprettholdes".

I det aktuelle område gjelder følgende reguleringer for rekestrålfiske:

Generelt:

Vanlig helligdagsfredning.

Maskevidde minimum 35 mm.

Forbud mot bruk av rekestrål på grunnere vann enn 100 m.

Nattfredning mellom kl.18.00 og kl.06.00 innenfor nærmere angitte grenselinjer.

Forbud mot bruk av bobbinslenker i rekestrål.

Lokale forbud:

Forbud mot bruk av rekestrål på grunnere vann enn 225 m innenfor fiskerigrensen i Troms fylke i tiden 1.11.-31.1.

Det er dessuten innført lokale forbud mot bruk av rekestrål i en rekke fjorder i Troms og Finnmark. I Nordland ingen nord for 67°N.

Det foreligger ikke noen oversikt over hvilke økonomiske konsekvenser innføring av de forskjellige reguleringsforslag som Havforskningsinstituttet har satt fram vil kunne få. Etter uttalelsene fra Fiskerisjefen i Nordland og Troms vil en dybdegrense på 250/300 m få sterk innvirkning på rekestrålfisket i de angjeldende områder der.

Fiskeridirektøren er enig med instituttet i at reguleringsalternativ 1 vil gi de beste muligheter for å kunne utnytte rekeforekomstene, men at overvåkingen vil kreve så stor innsats at det f.t. ikke er tilrådelig å gå inn for forslaget. Alternativ 2 vil sannsynligvis være den reguleringsform som er enklest å håndheve. En minimumsdybdegrense på 300 m antas imidlertid å ville få store konsekvenser for rekefisket. Alternativ 3, som går ut på forbud mot bruk av rekestrål på grunnere vann enn 250 m forutsetter etter forslaget også overvåking, dog begrenset til rekefelter på dybder mellom 250 og 300 m. På det nåværende tidspunkt øyner en ikke muligheten av å få etablert noen tilfredsstillende overvåking.

Etter uttalelsen fra Fiskerisjefen i Troms antas en dybdegrense på 250 m å ville få store økonomiske konsekvenser for kystrekefiskerne i fylket. Det samme synes å være tilfelle for den delen av Nordland som ligger nord for 67°N. Havforskningsinstituttet oppgir at de beste rekefangster vanligvis tas i områder med dybder mellom 230 og 320 m.

Fiskeridirektøren vil rå til at dybdegrensen settes til 225 m og at en arbeider videre med å få etablert forsvarlig overvåking av rekefelt på dybder mellom 225 og 300 m med sikte på stegning/åpning av felt etter bifangstmengden av torsk og hyse. En viser ellers til at det i Troms fylke allerede er innført forbud mot bruk av rekestrål på grunnere vann enn 225 m i tidsrommet 1.11.-31.1. og at det lokale reguleringsutvalg i fylket har gått inn for å utvide dette tidsrommet for forbudet fra 1.10.-28.2.

Fiskeridirektøren er ellers enig med Norges Fiskerlag og fiskestyret i Nordland fylke i at forbudet foreløpig gjøres gjeldende bare for Troms og Finnmark og at en stiller saken i bero når det gjelder det området i Nordland fylke som ligger nord for 67°N , slik at en får ens bestemmelse på dette felt for hele fylket. Etter opplysninger fra Havforskningsinstituttet vil instituttet i løpet av inneværende år foreta lignende undersøkelser i den øvrige del av Nordland fylke, som dem som er foretatt i området nord for 67°N .

Når det gjelder forsøkene med selektiv rekestrål vises til vedlagte (./.) orientering av 19.4.1982 fra Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt".

Johansen opplyste at det var kommet protester fra Nordland og det var vist til at grensen burde gå mellom Nordland og Troms. Han viste til at det i

Finnmark var blitt avspærret store områder etter anbefaling fra det lokale reguleringsutvalg. Det foreliggende forslag ville etter hans mening bare gå ut over fiskere i Troms. Han trodde imidlertid at en senking av grensen fra 100 til 200 m ville bli akseptert, men dersom en gikk ut over 200 m ville 2/3 av nåværende felt ikke lenger kunne nyttes. Han viste ellers til vedtaket i Landsstyret i Norges Fiskarlag.

Rasmussen viste til at det foreliggende forslag på 225 m vil være i samsvar med "mørketidsgrensen" i Troms. I den forbindelse opplyste han at denne grense, etter forslag fra det lokale reguleringsutvalg, kan bli utvidet til å gjelde i 5 måneder av året.

Sætersdal sa at det er et gammelt krav fra fiskere i Nord-Norge om å få øket dybdegrensen. Etter det han kjente til ble det foretatt regulære leveringer av fisk tatt som bifangst i rekefiske. Hensynet til rekruttering av torskebestanden tilsa en økt dybdegrense.

Jakobsen viste til at dette problemet relaterte seg til rekruttering av kysttorsk og at det var særlig nord for 67° at kysttorskfiske har betydning.

Bjørklund sa at ifølge rapport fra Havforskningsinstituttet var reketrålen en sterk beskatte av bestanden av torsk og hyse. Han spurte i den forbindelse om norske havforskere hadde fått tak i den lenge omtalte sovjetiske sparetrål.

Sætersdal svarte at en lenge har prøvd å få fatt i denne sparetrålen uten at det har lyktes.

Flage viste til Landsstyrets vedtak og presiserte at det inneholdt to element. For det første at det bør settes en dybdegrens på 200 m, men også at det bør foretas stenging av områder. Både dybdegrensen og områdeavstengingen må imidlertid differensieres på grunn av ulikheten i de forskjellige distrikt. En burde legge opp til mer fleksible ordninger med avstenging av felt.

Jakobsen mente at dette egentlig ikke var noe godt forslag. En stenging av felt vil, på grunn av lokale bestander av torsk, bare gi helt marginal effekt.

Rasmussen spurte om det kunne være formålstjenlig å utsette spørsmålet til et senere møte slik at en fikk om mulig innhente flere opplysninger og foretatt en bredere vurdering av hele saken.

Utvalget sluttet seg til Rasmussens forslag om å utsette saken.

SAK 4/82.

MINSTEMÅL FOR MAKRELL TIL KONSUM.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirer der det var gitt følgende redegjørelse:

"Det er nå ikke fastsatt minstemål for makrell som fiskes til konsum-formål eller agn. For andre anvendelser (oppmaling) gjelder følgende bestemmelser:

"Det er forbudt å fange makrell under 30 cm som skal nyttes til annet enn menneskeføde eller agn.

Fiskens lengde måles fra snutespissen til enden av sporens ytterste ståler.

Fangster av makrell som skal nyttes til annet enn menneskeføde og agn kan inneholde inntil 20% av undermåls fisk.

Fiskeridirektøren kan fastsette forskrifter om kontroll med at disse bestemmelsene overholdes.

Fiskeridirektøren kan dispensere fra første og tredje ledd i ekstraordinære tilfeller".

Ved brev av 1. juli 1981 fra Norges Fiskarlag ble det foreslått innføring av et minstemål på makrell til konsum på 25 cm.

Forslaget var framsatt av Østlandske Fiskeriselskap ved brev av 25. juni 1981 på bakgrunn av et omfattende fiske etter pir med not på deler av kysten i Sør-Norge.

Samtidig ble saken tatt opp på eget initiativ av Havforskningsinstituttet, med forslag om å innføre 30 cm som minstemål. Instituttets brev av 3. juli 1981 lyder:

"Minstemål for makrell

I den senere tid har det foregått et fiske av pir i enkelte fjordområder på Vestlandet. Fisket foregår med not, fangstene låssettes og leveres for fersk omsetning. Etter det vi får opplyst i Makrellaget er det til nå fisket omtrent 120 tonn.

Som kjent er det ikke minstemål for makrell til konsum, mens det for oppmåling er et minstemål på 30 cm.

På bakgrunn av bestandssituasjonen for makrell i Nordsjøen og mulighetene for et opptrappet pirlfiske vil vi be Fiskeridirektøren vurdere å innføre minstemålsbestemmelser som også omfatter konsumleveranser.

Et minstemål på 30 cm tilsvarer for makrell en alder på 3 år som er alder ved første gyting. Beregninger viser at en begrensning av fisket på ett og to år gammel makrell under like rekrutteringsforhold kan føre til en betydelig større gytebestand og et noe større utbytte.

For nærmere utredning om bestandsforholdene og behovet for å begrense fisket av pir (1980-årsklassen i år) henviser vi til "Ressursoversikt for 1980-1982", del 2 s. 14-21. Grunnlaget for beregnede effekter av varierende minste fangstalder er gitt av J. Hamre og Ø. Ulltang i ICES' rapport H:30 fra 1972.

Etter vår oppfatning er det viktig å få etablert en internasjonal minstemålsbestemmelse på 30 cm. Makrellarbeidsgruppen innen Det internasjonale råd for havforskning har gjennom flere år pekt på betydningen av et slikt minstemål, senest i rapporten fra møtet i april 1981. Den rådgivende komité for fiskeriforvaltning (ACFM) vil på vårt initiativ ta saken opp på det pågående møtet i København. Komiteen vil også diskutere minstemålsbestemmelser for det vestlige området, og i henhold til tidligere anbefalinger vil vi anta at et eventuelt minstemål blir innført for "active gears" d.v.s. snurpenot og trål. Vårt forslag i ACFM er at et minstemål for Nordsjøen også bare gjøres gjeldende for disse redskaper.

Ut fra de forhold som er nevnt over, vil vi anbefale at det snarest innføres forbud mot fangst av makrell mindre enn 30 cm. Vi antar at det vil være hensiktsmessig å begrense bestemmelsen til bare å gjelde fiske med not- og trålredskaper.¶

På bakgrunn av disse henvendelsene ble det i Fiskeridirektoratet utarbeidet et forslag til minstemålsbestemmelser. Imidlertid ble det klart at allerede i begynnelsen av juli var fisket etter pir på kysten av Sør-Norge

forbi. Det var derfor tid til å gi saken en mer omfattende behandling, og på anmodning ble saken sendt tilbake til Norges Fiskarlag.

Landsstyret i Norges Fiskarlag gjorde i januar 1982 følgende vedtak (jfr. lagets brev av 10. februar 1982):

- "1. Landsstyret i Norges Fiskarlag vil tilrå at det innføres minstemålsbestemmelse for fangst av makrell også til konsumanvendelse. Minstemålet bør settes til 25 cm med følgende unntak:
  - a) Bestemmelsene gjøres ikke gjeldende for fiske med garn og krokredskap.
  - b) Det tillates 15% innblanding av fisk under minstemålet i leverte fangster.
  - c) Bestemmelsene gjøres ikke gjeldende for Skagerrak før det foreligger internasjonalt omforente regler om dette for området.
  - d) Det gis adgang til å fiske makrell under 25 cm med not på kysten når denne er låssatt og kan omsettes direkte til konsum.
2. Landsstyret forutsetter at arbeidet med internasjonale regler om minstemålsbestemmelse for makrell blir intensivert og at det blir etablert sikre kontrollordninger".

Fra den rådgivende komiteen for fiskeriforvaltning (ACFM) i Det Internasjonale Havforskningsråd er det gitt følgende anbefaling (Komiteens rapport datert juli 1981 NC 20/407, punkt E.1.4. i uoffisiell norsk oversettelse):

"Tiltak for å avgrense fisket på yngre makrell under en alder på 3 år ville hjelpe til med å bygge opp igjen eller holde gytebestanden på et nivå tilstrekkelig til å produsere gjennomsnittlig rekruttering. Ettersom vekstmønsteret for makrell i Nordsjøen og i området vest for de britiske øyer er forholdsvis likt, vil ACFM tilrå et minstemål på 30 cm for makrell i alle områder".

I samsvar med tilrådingene fra ACFM og fra Havforskningsinstituttet vil Fiskeridirektøren tilrå utvalget å gå inn for et minstemål på makrell til konsumanvendelse på 30 cm.

Fiskeridirektøren vil imidlertid tilrå at det blir gjort unntak fra dette minstemålet i samsvar med punkt a, b og c i Landsstyrets vedtak. Innblandingsprosenten av undermåls fisk gjøres også gjeldende for fiske til oppmaling.

Fiskeridirektøren tilrår utvalget ikke å gå inn for unntak for notfanget makrell for fersk konsumanvendelse. Ifølge havforskerne er det i den nåværende bestandssituasjon meget viktig at fisket på yngre makrell blir begrenset mest mulig. Dessuten gjør den hurtige veksten av makrell at det kvantums- messig er meget å tjene på å innrette fisket mot eldre års- klasser.

Fiskeridirektøren viser også til at et unntak for notfanget makrell vil gjøre håndhevelsen av bestemmelsen om minstemål på makrell til konsum meget vanskelig.

I Skagerrak-området fastsetter de omforente fiskerireglene et minstemål for makrell til industrianvendelse på 30 cm. Det er tillatt med en innblanding av undermåls makrell på 10% i vekt.

I forbindelse med revisjonen av fiskerireglene for Skagerrak og Kattegat som det har vært arbeidet med i februar-mai 1982, er det fra norsk side varslet om at det vil bli framsatt forslag om å fastsette minstemål for makrell også til konsum- anvendelse. Etter at den norske bestemmelsen om minstemål på makrell er klar vil det bli lagt fram et utformet forslag ved den revisjonen av fiskerireglene som er planlagt i forbindelse med kvotedrøftingene høsten 1982.

For EF-farvann ble det fastsatt et minstemål for makrell i Nordsjøen på 30 cm gjeldende fra 1. oktober 1980, med anledning til 15% innblanding av undermåls makrell. Disse EF-reglene er for tiden satt ut av kraft på grunn av den interne striden om fiskeripolitikken, og minstemålet er avhengig av nasjonale reguleringer i hvert medlemsland. Det er mulig at de felles EF-reglene igjen blir gjeldende i nær framtid".

Bakkevig ville ha med unntaket i punkt d i landsstyrets vedtak. Slikt fiske på pir låssatt til konsum utgjør kvantumsmessig svært lite, 50-75 tonn på årsbasis. Slikt fiske har meget stor betydning for befolkningen i lokale områder, som kan få en for dem betydelig biinntekt av slikt fiske. Dette må også ses i sammenheng med det fisket som foregår på havet, med innblanding av undermåls makrell i annet fiske.

Markedsmessig er slik småmakrell også verdifull, opp til 6 kr. pr. kg. mens stor makrell blir betalt med kr. 1,60. Fisket vil også bli begrenset av seg selv fordi fisken skal låssettes.

Østtvedt stilte seg tvilende til at fisket etter pir kvantumsmessig var så lite. Ifølge statistikken hadde en den høyeste fangsten av undermåls makrell i 1970 med 1531 tonn. Fra år til år er det en viss variasjon. I 1981 ble det tatt 411 tonn med 0-1 gruppe makrell. Mesteparten av dette ble tatt på kysten i Skagerrak- området.

Slikt fiske av undermåls makrell utgjør en vesentlig del av bestandens rekruttering.

Arbeidsgruppen for makrell innenfor ICES regner med at det årlig blir rekruttert i gjennomsnitt 20 mill. individer. En fangst på 400-500 tonn av 0-1 gruppe utgjør 2 mill. individer, d.v.s. 10% av en årsklasse.

Det var ikke noe slikt fiske av pir i 1977-78-79 fordi det ikke var slike årsklasser til stede. I den aktuelle situasjonen for makrellen i Nordsjøen, kan et økt pirfiske bety mye for rekrutteringen til bestanden. ACFM har gått inn for minstemål på 30 cm både i Nordsjøen og i hele området omkring De britiske øyer, for også å kunne ramme det fisket etter pir som har utviklet seg i Kanalen og Cornwall-området.

Bakkevig hevdet at Østtvedt sitt tall også inkluderte bifangster. Det tallet Bakkevig tidligere hadde referert gjaldt det direkte fisket etter pir som ble låssatt. Slikt fiske ville utgjøre bare et lite unntak.

Det ble fra flere representanter reist spørsmål om tidspunktet for innføring av tilsvarende bestemmelser i Skagerrak-området. Det ble opplyst at det var forutsetningen at de tre partene skulle ta stilling til bl.a. minstemålet for makrell i forbindelse med kvotedrøftingene høsten 1982.

Wåge gjorde oppmerksom på at kriteriene for unntak var uklare i formuleringen fra Norges Fiskarlag når det gjaldt låssetting av pir. Unntaket må eventuelt omformuleres.

Krog mente at en kunne gi salgslaget rett til å dispensere fra minstemålet for låssatt pir.

Gundersen gikk i mot at en kunne gi dispensasjonsadgang til salgslaget for denne typen bestemmelser.

Bakkevig påpekte at minstemålet på 30 cm var høyere enn det som opprinnelig var foreslått fra fiskerhold (25 cm).

Rasmussen stilte spørsmålet om hvorfor havforskerne foreslo et minstemål på 30 cm, og om hvor fisket etter pir foregikk.

Østtvedt sa at makrellen blir kjønnsmoden når den er 3 år som tilsvarer en lengde på 30 cm. Det blir fisket en del pir i Danmark og dessuten er det innblanding av pir i industritrålfisket. I Norge ble det i 1981 landet pir fra Oslofjorden, i området ved Kristiansand og i Rogaland og Hordaland. Dersom man unnlater å fiske på makrell før den har nådd gytealderen vil en bedre sikre bestandsrekrutteringen.

Bakkevig mente at fastsetting av et minstemål på 30 cm (og ikke 25 cm som opprinnelig foreslått fra fiskerhold) ville bli en negativ overraskelse for flere berørte. Han mente at et unntak for "putlafiske" ville utgjøre et ubetydelig kvantum, og at kravet om låssetting ville hindre utglidning. Adgangen til slikt lokalt fiske etter pir var svært viktig for folk bosatt i de aktuelle distrikter.

Rasmussen sa at de argumentene han hadde hørt hadde overbevist ham om at en burde ta med unntaket for låssatt, notfanget pir. Utvalget sluttet seg til dette synspunkt og ga følgende tilrådning:

Det fastsettes et minstemål på makrell til konsumanvendelse på 30 cm, med følgende unntak:

- Bestemmelsene gjøres ikke gjeldende for fiske med garn og krokredskap.
- Det tillates 15% innblanding av fisk under minstemålet i leverte fangster.
- Bestemmelsene gjøres ikke gjeldende for Skagerrak før det foreligger internasjonalt omforente regler om dette for området.
- Det gis adgang til å fiske makrell under 30 cm med not på kysten når denne er låssatt og kan omsettes direkte til konsum.

Innblandingsprosenten av undermåls fisk gjøres også gjeldende for fiske til oppmaling.

REFERAT SAK 5/82

FISKET ETTER SILD INNANFOR GRUNNLINENE PÅ KYSTSTREKNINGEN STAD-LINDESNES
I 1982.

RASMUSSEN viste til sakspapira der det var gjort slik utreiing:

"OPPSUMMERING:

13. oktober 1981 vart det opna for eit beinveges fiske med land- og snurpenot etter 10.000 hl sild på kyststrekningen Stad-Lindenes. Minstemålet på 25 cm gjorde tilgangen til silda vanskeleg. Oppfiska kvantum var omlag 1.200 hl.

Føresegner om fisket ligg med.

FISKET 1982.

Notfiske

På bakgrunn av tilrådingane frå ICES om 0-kvote og avtaler med EF kan ikkje Fiskeridirektøren rå til noka form for beinvegs fiske etter sild i dette område i 1982.

Agsildfiske

I brev av 5. januar 82 ber Fiskeridepartementet Fiskeridirektøren vurdere å opna for eit tilsvarande agsildfiske sør om Stad som det ein har nord om Stad. Saka har vore til uttale hjå fiskerisjefane sør om Stad og Havforskningsinstituttet. Sjå vedlegg.

Når det gjeld Havforskningsinstituttet syner dei til at dette er Nordsjø-sild som Noreg etter semje med EF ikkje har kvote på, samstundes som dei peikar på at silda er for lita til å kunne nyttast som agn. Sjølv om ein opnar for agsildfiske meiner Havforskningsinstituttet at dette vil få lite å seia for ressursgrunnlaget.

Fiskerisjefane er ikkje samstemde i sine tilrådingar. Fiskerisjefen i Hordaland går inn for å opna både for eige konsum og eige bruk av agn. Han grunnjev det med at eit agnsildfiske vil ha mykje å seia for kyst- og heimefiskarane som til tider har vanskar med å skaffa skikkeleg agn, og at sild er betre til agn enn makrell som dei no må ta til takke med. Fiskeristyret i Hordaland er opptekne av at reglane vert dei same sør og nord om Stad.

Fiskerisjefen i Sogn og Fjordane går inn for det same som Hordaland. Fiskerisjefen i Rogaland går mot å opna. Han grunnjev det med at trongen for agnsild er minimal, og at "ikkjefiskarar" i ly av ei opning vil i større mon fiska sild.

Eit fiske etter agnsild av så avgrensa omfang som det som gjeld nord om Stad, vil ha minimal innverknad på utviklinga av sildestamma, samstundes som agnsilda vil vera eit verdfullt tilskot for heime- og kystfiskarane.

Skilnaden i ressursgrunnlaget og i strukturen i fiskeria er ikkje så stor at det gjev grunnlag for ulike reglar sør om og nord om Stad.

Eit slikt fiske vil utan tvil innebera kontrollproblem. På denne kyststrekninga er det ikkje noko eige fiskerioppsyn. Politiet vil venteleg ikkje ha kapasitet til fullgodt å kontrollera at sild som fiskast berre går til eige bruk av agn. Ein må difor rekna med at det i ly av agnfiske vil finna stad eit ulovleg sildefiske.

Fiskeridirektøren vil rå til at ein opnar for agnsildfiske med garn til eige bruk på kysten innanfor grunnlinene frå Stad til Lindesnes. Fiskarar manntalsførde på blad A eller B kan fiska med 2 garn på inntil 60 meter frå fiskeriregistrert farty."

KROG refererte vedtak i Landstyret i Norges Fiskarlag i sak:

"Norges Fiskarlag ber myndighetene om at det også i år åpnes for et begrenset fiske etter sild innenfor grunnlinjene på strekningen Stad-Lindesnes. Bl.a. under henvisning til at det forekommer enkelte lokale sildestammer i området bør kvoten kunne økes noe i forhold til senere år.

Notfisket i området kan i 1982 reguleres etter samme retningslinjer som i fjor (J.meld. 127/81). Det bør dessuten avsettes et kvantum til fiske med garn. Et slikt fiske bør kunne avvikles etter tilsvarende retningslinjer, og maks. kvantum pr. fartøy settes passelig til 30 hl.

Dersom det viser seg nødvendig for å kunne avvikle et rasjonelt og effektivt brislingfiske i området, ber Landsstyret myndighetene dessuten vurdere spesielt å åpne for et begrenset mussafiske i tråd med tidligere års praksis."

Når ei veit kva som går føre seg i Nordsjøen er det urimeleg at norske styremaktar ikkje kan opna for eit så sterkt avgrensa fiske.

ØSTVEDT peka på at ein var bunden av avtale med EF. Slik stoda er no vil silda verta teken i Sogn og Fjordane, og dette er i realiteten norsk vårgytande sild. Uheldig at mussafisket vart opna i 1980.

KROG meinte at tida var inne for å flytta grensa for utbreiingsområdet for norsk vårgytande sild sørover. Mussafisket i 1980 var det ingen som hadde grunn til å gleda seg over.

BAKKEVIK hevda at grunnen til at kvoten på 10.000 hl ikkje vart oppfiska i 1980 ikkje berre skuldast minstemålet, men også det at fisket kom for seint i gang. Det er viktig at fisket kjem tidleg i gang i dette området. Den norske vårgytande silda og Nordsjøens silda må ikkje blandast, og for å hindra blanding bør grensa gå med Utvær. Ein bør først og framst fiska stor sild, men ein må også ha brislingfiskarane i tankane. Dersom ein er for restriktive vil det føra til store vanskar med brislingfisket. Mykje sild gjer det umogleg å kasta brisling. Når det gjeld agnsildfisket med garn så vil det berre verta aktuelt for hobbyfiskarar i både Rogaland og Hordaland. I og med det vert lovleg å sitja ut sildegarn vil det føra til vanskar for politi å veta kven som har lov og kven sett uloveleg.

RASMUSSEN peika på at ein har 50%-regelen for innblanding i brislingfangstar og dersom ein tillet større blanding av sild så er det ikkje brislingfiske lenger. Han spurde om dette med større blanding enn 50% ofte hende.

BAKKEVIK svara at iblandinga var avhengig av storleiken av årgangen av silda og brislingen.

GUNDERSEN minna om at ein har avtale med EF om ikkje å fiska sild i dette området. Denne avtale må ein respektera. Noreg mister tiltru hjå sine avtalepartar dersom det vert opna fiske etter sild. Noreg har freista å pressa EF til å sørgja for handheving av sine reglar, men dersom ein her til lands går i gang sjølv vil dette arbeidet vera heilt fåfengt. Undergraving av internasjonale avtaler må ein vera på vakt mot då dette alltid vil gå utover fiskarane.

SÆTERS DAL sa at ein ikkje kan nytta andre land sine ntøy på internasjonale avtaler som orsaking for å gjera det same sjølv. Han gjekk på det sterkast mot eit slikt resonnement.

KROG sa at brislingfisket på kysten vart hemma av stor ibanding av sild, men dersom stoda vart heilt låst i dette fiskeriet må ein kunna opna for eit avgrensa fiske etter mussa. I EF er dei kjende med at vi har dreve fiske etter sild utan at det har skapt nokon form for reaksjon. I fleire områder står det lokale sildestammer, desse er utan samband til Nordsjø-silda. Desse rikdomane må gje grunnlag for å ta ut ein del sild.

SÆTERS DAL sa det dårlege brislingfisket først og framst skuldast veikt grunnlag av brisling og ikkje for stor iblanding av sild.

LEINE understreka at dei norske fiskarane har synt ansvar når det gjeld forvaltning av rikdomane i havet. Kritikkk på dette feltet må avvisast på det sterkaste.

BAKKEVIK trudde at ressursstod for brisling var betre i 1982 og at ein lettare kunna slepp vanskar for brislingfiskarane. Fiskarne veit kva som går føre seg i andre land, og kjenner det vært urettvist at dei må leggja så sterke band på seg.

RASMUSSEN kunne ikkje på noko vis gå inn for å opna for mussafiske. Han meinte at 50% iblanding var nok til å driva eit rasjonelt brislingfiske.

KROG peika på at kravet om å kunna fiska sild med garn til eige bruk av agn ikkje hadde vore særleg sterkt framme i laget, og at det vedtaket til Landstyret i Noregs Fiskarlag ikkje var sett fram krav om agnsildfiske.

LEINE meinte at for det geografiske området han kom frå var det få eller ingen som dreiv med liner som kunne gjera nytte av eit slikt agnsildfiske.

RASMUSSEN fann å kunna endra si tilråding slik at ein ikkje gjekk inn for eit spesielt agnsildfiske, men opna for 10.000 hl sild på kyststrekninga slik som det vart gjort i 1981. Det er viktig at ein endrar gransa for utbreiingsområdet for norsk-vårgytande sild slik at ein unngår fangstar med blanding av norsk vårgytande og Nordsjøsilid.

ØSTVEDT peika på at minstemålet for silida på kysten mellom Stad og Lindesnes vart sett til 25 cm i fjor. Dette vart gjort fordi ein var redd sterk iblanding av norsk vårgytande sild i Fjordane. Når ein no flyttar gransa lenger sør vil det vera naturleg at ein set same minstemålet som det ein har på sild fanga i Nordsjøen, nemleg 20 cm.

RASMUSSEN var redd for at dersom ein opna for fisket etter sild her for tidleg ville det kunna føra til styrtfiske. Slik må ein unngå for ein kvar pris.

KROG hadde ingen merknader til at grensa for utbreiingsområdet for norsk-vårgytande sild vart flytta eit stykke sør i Sogn og Fjordande fylke. Dette vil gje Noreg ein friare stilling med omsyn til forvaltinga av rikdomane i området.

GUNDERSEN gjekk i mot å opna for fiske etter sild på denne delen av kysten. Han peika på at ein var bundne av avtale med EF, og at forskarane rådde frå fangst i området. Skal Noreg klaga over andre nasjonar sine mot på avtalen må ein ikkje bryta dei sjølve. Klagane vår vil ikkje få noka gjennomslagskraft.

RASMUSSEN ba reguleringsutvalet rå til at grensa for utbreiingsområdet for norsk-vårgytande sild vart fastsett av Fiskeridirektøren i samråd med Havforskingsinstituttet.

HAMRE understreka at ei flytting av grensa måtte innebera at regelverket for fiske etter sild i sin heilskap vert gjort gjeldane for dei delane av Sogn og Fjordane som ligg nord for den nye grensa.

RASMUSSEN meinte at grenseflyttinga vil legalisera fiske av Nordsjøsilid under påskot av at det var norsk-vårgytande sild ein fiska.

Under førehavinga av sak 2/82, fiske etter norsk-vårgytande sild, peika GUNDERSEN på at forholda sør og nord i landet ikkje kunna vera så like at det skulle vera trong for ulike reglar når det gjaldt agnsildfiske. Folk regnar på slik ulikskap, og eit slikt fiske kan ikkje ha stor innverknad på ressursstoda.

WÅGE nemnda at agnsildfisket vart stogga i den tida anna sildafisket går føre seg. Ein følgje av dette vil vera at agnsildsesongen vil verta kortare i nord der ein skulle tru at trongen for agnsild var størst.

RASMUSSEN gjekk inn for at prinsippet om lik regel måtte slå gjennom også i dette høve slik at ein stogga fisket etter sild til agn til eige bruk før heile kysten når anna fiske etter sild var i gang.

reguleringsutvalet rår til at det vert opna for fiske av inntil 10.000 hl sild på kyststrekningen frå ei nærare dregen grensa i Sogn og Fjordane til Lindesnes i 1982.

Reguleringsutvalet rår vidare til eins reglar for fiske av sild med garn til eige bruk av agn for heile kysten frå Lindesnes og til grensa mot Sovjet.

REGULERINGSUTVALET MØTE 10.05.82

Referat sak 6/82

FISKE ETTER KYSTSILD I TRONDHEIMSFJORDEN

Rasmussen viste til sakspapira der det var gjeve slik utgreiing:

OPPSUMMERING AV FISKE I 1981.

Totalkvoten for fisket etter sild i Trondheimsfjorden i 1981 var 15.000 hl, delt med 7.000 hl til snurpenotfarty, 4.000 hl til landnotbruk og 4.000 hl på garn. Fisket vart opna 30. juli for not og 28. oktober for garn. 71 snurpenotfarty og 49 landnotbruk var melde på. Kvotane vart i utgangspunktet sette til 110 hl for snurpenot og 90 hl for landnot. For å kunna tildela restkvotar ved låg deltaking vart siste utseglingsdato sett til 19. august. Dei endelege deltakartala var 35 snurpenotfarty og 34 landnotbruk. Etter refordelinga vart samla kvote 220 hl for snurpenot og 165 for landnot. For garnfiske er det fritt fiske innan totalkvoten. Samla oppfiska kvantum 15.620 hl, av dette 11.627 hl med not og 3.936 hl på garn.

Føresegnene for fiske etter Trondheimsfjordsild med not og garn for 1981 finn ein som vedlegg 1 og 2.

Av merknader til avviklinga av fiske med not vil ein nemna at ein del av dei bruka som deltok ikkje var høveleg utrusta for slikt fiske.

Når det galdt garnfiske vart det hevda å koma for seint i gang. Til dette vil ein merkja at startpunktet vart sett slik av kvalitetsmessige årsaker. Sjå vedlegg 3.

FISKET 1982.

TOTALKVOTE.

I brev frå Feitsildfiskernes Salgslag dagsett 16. mars d.å. vert det av marknadsmessige tilhøve rådd til ein monaleg auke i høve til dei 15.000 hl som var kvoten i 1981 (sjå vedlegg 4).

Vedtaket på fellesmøtet mellom Nordmøre Fiskarlag, Sør-Trøndelag Fiskarlag og Nord-Trøndelag Fiskarlag om Trondheimsfjordsilda går på at det kan fiskast inntil 18.000 hl innverande år (vedlegg 3).

I utgreiing av 30.f.m. frå Havforskningsinstituttet om kystsilda i Trondheimsfjorden (vedlegg 5) vert det ikkje teikna noko bilete av førekomstane:

"I dag domineres den voksne lokale sildebestand av årsklassen 1975. Årsklassene 1976-1978 er svake, mens 1979 synes å være sterk. En forventer at 1979 årsklassen blir kjønnsmoden i 1983.

I 1981 ble det satt en kvote på 15.000 hl og hele denne kvoten ble oppfisket. I begynnelsen besto fangstene av større sild (1975 årsklassen), men utover høsten fikk en mye innblanding av mindre sild (1979-årsklassen). Denne utviklingen kan skyldes utvandring av 1975 årsklassen, men det kan like gjerne skyldes at 1975 årsklassen er i ferd med å bli utfisket.

Havforskningsinstituttet har i Trondheimsfjorden merket sild fra 1975 årsklassen, og skulle i fjor høst foreta prøvefiske for gjenfangster. Dette forsøket ble mislykket grunnet mangel på sild av den riktige størrelse da forsøket kom igang. Instituttet har således ikke noe mål for bestandens størrelse, og kan således ikke beregne vedvarende maksimalt utbytte. Utviklingen i fjordårets fiske var imidlertid betenkelig, og indikerer at mye av fangsten i år kan bli 3 år gammel umoden sild. En tør derfor foreslå at kvoten 1982 ikke overstiger 10.000 hl."

Fiskeridirektøren vil på bakgrunn av stoda for bestanden rå til at totalkvoten vert sett til 10.000 hl.

FORDELING MELLOM BRUKSGRUPPENE.

Vedtaket frå fellesmøtet mellom fiskarlag på Nordmøre og i Sør- og Nord-Trøndelag viser at ein ønskjer ein annan fordelingsnykel mellom bruksgruppene enn den som vart nytta i 1981.

Vedtaket går på at 50% av totalkvoten skal fiskast med snurpenot, 22% med landnot og 28% på garn. Den prosentvise fordelinga i 1981 var 47% med snurpenot og resten med lik fordeling mellom landnot og garn.

Fiskeridirektøren finn å kunne rå til da totalkvoten vert redusert med 1/3 i høve til 1981, og føresetnaden er ein annan enn den fiskarlag arbeidde ut frå, ei fordeling med 50% til snurpenot og resten delt med like stor part til landnot og garn.

REGULERING AV GARN-SILDFISKET.

Ein vil rå til same reguleringa som i fjor. Opningstid for fiske vil verta fastsett i samråd med Feitsildlaget. Salgslaget vil sjølv måtta regulera fisket med omsyn til vanskar med kvalitet og cmsetjing.

REGULERING AV NOTSILDFISKET.

Ein vil sjå det som ei forenkling dersom reglane for fisket etter sild i Trondheimsfjorden er mest mogeleg eins med føresegnene om same fiske for 1981.

Høvedsmannen må stå på blad B, og det må nyttast fiskeriregistrert farty som ikkje er større enn 90 fot. Kravet om høveleg utrusting for slikt fiske må gå fram av føresegnene, og ein må påleggja fiskeri-rettleiaren/-nemnda å kontrollera at den påmelde stettar dette kravet.

JOHANSEN refererte vedtaket i Landstyret i Norges Fiskarlag i saka:

"Landsstyret beklager at Havforskningsinstituttets oversikt over bestanden ikke foreligger.

På grunnlag av de berørte fylkeslags og gruppeorganisasjoners uttalelser om uttak av et større kvantum i 1982 vil Landsstyret be om at kvantumet settes til 20.000 hl. med slik fordeling 15.000 hl. not/5.000 hl. garn.

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET 29. OKTOBER 1982.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 0900 til kl 1500.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.
Ass. fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.
Eksp.sjef Gunnar Gundersen, Fiskeridepartementet.
Underdir. Gunnar Kjønnøy, Fiskeridepartementet, som varamann for underdirektør T. Paulsen.

Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag.
Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag.
Fiskeskipper Leif Bjugn, Norges Fiskarlag.
Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag.
Fisker Reidar Johansen, Norges Fiskarlag.
Dir. Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening.
Forbundsformann Einar Hysvær, Norsk Nærings- og nytelsesmiddel-
arbeiderforbund.

Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund.

Som observatører møtte:

Generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag.
Fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening.
Direktør Lars Rotnes, Sildemelfabrikkenes Landsforening.

Som sekretær for utvalget møtte konsulentene Narve Eikhaug og Lidvard Grønnevet.

Dessuten møtte:

Avd.dir. Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet.
Avd.dir. A. Aasbø, Fiskeridirektoratet.
Forskningssjef Arvid Hysten, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitut
Forsker Tore Jakobsen, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitut.
Kontorsjef Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet.
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet.
Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Jørgen Borthen, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Ove Midttun, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Grethe Aa. Kuhnle, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Vidar Høviskeland, Fiskeridirektoratet.

Det var oppsatt følgende forslag til sakliste, som ble godkjent ved møtets begynnelse:

Sak 8/82 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk med konvensjonelle redskaper i 1983.

Sak 9/82 Regulering av fisket etter sei.

Sak 10/82 Drøfting om regulering av vinterloddefisket i 1983.

Sak 11/82 Regulering av sildefisket i statistikkområde IVc i EF-sonen.

Sak 12/82 Eventuelt.

SAK 8/82.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK MED KONVENSJONELLE REDSKAPER
I 1983.

Rasmussen åpnet møtet og sa at tre forhold lå til grunn for behandlingen av reguleringen av torsk for neste år:

- 1) Behandlingen på landsmøtet i Norges Fiskarlag.
- 2) Behovet for å endre reguleringene slik at en sikret oppnåelsen av det nødvendige reguleringsbehovet.
- 3) Behovet for å fastsette et reguleringsystem i god tid før fisket starter.

En reguleringsystem ville måtte inneholde flere elementer. Det som ble lagt fram på dette møtet var også nevnt i talen på Landsmøtet i Norges Fiskarlag, men i sakspapirene til dette møtet var det mer konkretisert slik det framgikk av punktene 1 til 5. Rasmussen understreket at beregningene var usikre. Ut fra de forutsetningene som det var gjort rede for i sakspapirene hadde en kommet fram til et reguleringsbehov i størrelsesorden 100.000 tonn. Torskekvotene for 1983 var ikke fastlagt ennå, det ville først skje ved forhandlingene med Sovjetunionen, men det var helt klart at det ville bli et betydelig reguleringsbehov. Dersom det viste seg at de forutsetningene en hadde gått ut i fra ikke stemte, så ville reguleringsystemet måtte korrigeres tilsvarende. I sakspapirene til sak 8/82 punktene 1 til 5 heter det:

"I denne saken vises til Fiskeridirektørens notat "Regulering av norsk-arktisk torsk 1983" av august/september 1982. Notatet er tidligere tilsendt Reguleringsutvalgets medlemmer. Senere henvisninger til "notatet" gjelder dette dokumentet.

(Landsmøtevedtaket til Norges Fiskarlag under sakene ressursituasjonen og reguleringer i fisket var vedlagt sakspapirene).

Det fremgår av notatet, så vel som av Norges Fiskarlags behandling av denne saken at en ikke har funnet fram til ett enkelt reguleringsalternativ som kan dekke det behov for regulering som vi står overfor. Dersom en skal regulere bort et kvantum i størrelsesorden 100 000 tonn, må flere virkemidler tas i bruk. Av de reguleringsordningene som har vært omtalt bør følgende vurderes videre og er omtalt nedenfor:

1. periodestopp
2. utvidet helgefredning
3. maksimalkvoteordning
4. fartøykvoteordning for de største fartøyene
5. begrensning av garnmengden

Dessuten vil en komme inn på andre reguleringsformer som bidrar til et mer korrekt beskatningsmønster. Disse vil bli omtalt under punkt 6. Andre reguleringer.

Spørsmålet som må tas stilling til er hvorvidt de forskjellige ordningene kan aksepteres på prinsippielt grunnlag, dernest må en vurdere doseringen av de enkelte tiltak. For å konkretisere diskusjonen vil en her som en illustrasjon presentere en pakkeløsning som teoretisk gir den nødvendige reguleringseffekt.

1. I notatet er periodestopp omtalt under reguleringsalternativ 1. Tabell 1 i notatet viser ukekvanta av torsk i 1980, 1981 og første halvdel av 1982.

En reguleringsordning kan være å la påkestoppen begynne midt i uke 11 og omfatte ukene 12 og 13 (påskeuken). Stoppen vil da være 1 dag lenger enn påkestoppen i 1982-reguleringen. Stoppen i forbindelse med jul og nyttår kan omfatte ukene 51 og 52. Basert på ukefangsten i 1982 når det gjelder påkestoppen og 1981 kvanta for den siste stopp-perioden får en følgende regulerings-effekt:

	<u>1000 tonn</u>
halve uke 11 (17/3-20/3)	11.6
uke 12 (21/3-27/3)	18.2
uke 13 (28/3-3/4) PÅSKE	<u>16.6</u>
	<u>46.4</u>
uke 51 (19/12-25/12)	4.1
uke 52 (26/12-2/1-83)	<u>3.5</u>
	<u>7.6</u>

Samlet regulerings-effekt av periodestoppen blir etter disse beregningene 54.000 tonn. Uketallene representerer landet kvantum i vedkommende uke. Dette trenger nødvendigvis ikke bety at fangsten er fisket samme uke, spesielt er det sannsynlig at ukekvantumet i ukene 51 og 52 består av fangster fra tidligere uker. For å ta hensyn til dette forhold er det rimelig å anta at regulerings-effektene av disse to stopp-periodene vil utgjøre 50.000 tonn.

2. Utvidet helgefredning. Denne ordningen er omtalt som reguleringsalternativ 5 i notatet.

Her har en valgt å illustrere kvantumeffekten av utvidet helgefredning i perioden 1/4-31/10: (kvantum i 1.000 tonn rund vekt).

<u>Periode/Redskap</u>	<u>1/4-30/4</u>	<u>1/5-31/10</u>	<u>Hele perioden</u>
Garn	11.5	5.0	16.5
Juksa	0.9	3.6	4.5
Line	1.1	3.8	4.9
Snurrevad	1.2	2.6	<u>3.8</u>
			<u>29.7</u>

Etter disse beregningene vil utvidet helgefredning fra 1/4 til 31/10 medføre en kvantumsbegrensning på i underkant av 30.000 tonn.

3. Maksimalkvoter: Ordningen er omtalt som reguleringsalternativ 4 i notatet.

Etter at notatet ble skrevet har en foretatt beregninger av maksimalkvoter for ulike størrelsesgrupper. Beregningene bygger på en rekke forutsetninger som hver for seg er diskutabile. Dette gjør at resultatet av beregningen er beheftet med en stor grad av usikkerhet. Når en likevel har foretatt slike beregninger skyldes dette krav om maksimalkvoter som er fremkommet.

En har beregnet maksimalkvoter for periode I (de fire første månedene). Med et totalt reguleringsbehov på 100 000 tonn på årsbasis regner en med at 69,5 % skal reguleres bort i periode I. Dersom maksimalkvoteordningen skal ivareta 25 % av reguleringsbehovet i denne perioden vil dette utgjøre 17.375 tonn. Fritt fiske i denne perioden

er beregnet til 191.125 tonn. En reduksjon på 17.350 tonn gir for denne reguleringsform, sett isolert (se side 5), et totalkvantum som konvensjonelle redskaper kan fiske i perioden på 173.750 tonn.

Totalkvantumet på 173.750 tonn i perioden fordeles videre på fartøygrupper etter fartøyenes størrelse. Som nøkkel for fordelingen har en brukt gruppenes prosentvise andel av torskefangsten i samme periode i 1981.

<u>GRUPPE</u>	<u>LENGSTE LENGDE, M</u>	<u>KVOTE, TONN</u>
01	0.0 - 6.9	3336
02	7.0 - 7.9	5089
03	8.0 - 8.9	11019
04	9.0 - 9.9	14691
05	10.0 - 10.9	16660
06	11.0 - 11.9	8059
07	12.0 - 12.9	10043
08	13.0 - 13.9	7524
09	14.0 - 14.9	10671
10	15.0 - 15.9	19774
11	16.0 - 16.9	9075
12	17.0 - 17.9	6578
13	18.0 - 18.9	8210
14	19.0 - 19.9	8485
15	20.0 - 20.9	7881
16	21.0 - 24.9	15115
17	25.0 - 29.9	4915
18	30.0 - 34.9	5586
19	35.0 - 39.9	913
20	40.0 - 44.9	102
21	45.0 - 49.9	19
22	50.0 -	<u>2</u>
		<u>173747</u>

Det blir beregnet maksimalkvoter for hver lengdegruppe i 1983. De som i 1981 fisket mindre enn denne maksimalkvoten forutsettes å fiske samme kvantum i 1983. De som i 1981 fisket mere enn sin maksimalkvote får sin fangst i 1983 begrenset til maksimalkvoten.

Resultatet av beregningene fremkommer i vedlagte tabell. Det viser seg at resultatene for den minste og de tre største gruppene er uregelmessige. For gruppene med de største fartøyene skyldes uregelmessighetene at det er svært få fartøy i gruppene, og fangstene med konvensjonelle redskaper er små. For gruppen med fartøy under 7 m er det sannsynligvis feil i datagrunnlaget som har ført til avviket.

Generelt kan en si om de tre ovenstående beregningene at de er partielle. Det tas ikke hensyn til vekselvirkninger mellom de forskjellige reguleringsordningene. Foreksempel kan en ikke regne full effekt av både maksimalkvoter og periodestopp når begge ordningene skal omfatte det samme tidsrom. En må derfor kunne slutte at i den henseende er totaleffekten av disse beregningene ikke undervurdert. En har heller ikke kunnet beregne virkningen av den tilpassning til reguleringsordningene som vil finne sted. Periodestopp vil kunne føre til intensivering av fiske utenom stopp perioden, mens utvidet helgefredning vil kunne medføre begrensning i redskapsmengden resten av uken. Maksimalkvoteordningen vil kunne føre til at innsats forflyttes fra fartøyer som har tatt maksimalvoten over på båter som "normalt" antas ikke å delta i torskefisket eller bare fisker relativt små kvanta i torskefisket.

4. Fartøykvoter for de største fartøyene.

Beregningene i pkt. 3 ovenfor omfatter ikke effekten av en eventuell fartøykvoteordning for de største fartøyene som fisker med konvensjonelle redskaper utover regulering ved maksimalkvoteordning.

I vedtaket fra landsmøtet i Norges Fiskarlag heter det på dette punktet:

"at det etableres gruppe/fartøykvote også for andre deler av den havgående flåte som har spesielle konsesjoner eller andre klare driftsmuligheter."

Problematikken omkring spesielle begrensninger for de største fartøyene i den konvensjonelle flåten er behandlet i et eget notat datert 25. oktober 1982. Det vises til dette for en gjennomgang av mulighetene for reguleringer som en har, og de problemer en støter på i den forbindelse.

5. Begrensing av garnmengden.

Fiskeridirektøren foreslo på møtet i Reguleringsutvalget den 17. desember f.å. at det blir fastsatt bestemmelser om regulering av garnmengden.

Det ble foreslått følgende utforming av reguleringen:

- "1. Bestemmelsene gjelder fiske etter torsk nord for Stad.
2. Det kan maksimalt brukes følgende antall garn pr. mann:

1-manns båt	40
2-manns båt	35
3-manns båt	32
4-manns båt	30
5-manns båt	28
6-manns båt	26
7-manns båt	24
8-manns båt	22
9-manns båt og over	20

3. Bestemmelsen om maksimalt antall garn pr. mann skal gjelde likt for hele området nord for Stad.
4. Hvert garn kan maksimalt være 30 m langt".

Reguleringsutvalget tilrådte at spørsmålet om begrensning av garnmengden herunder spørsmålene om fastsettelse av maksimal lengde og dybde på garna, burde vurderes nærmere av Norges Fiskarlag i januar 1982. Etter nærmere drøftinger med laget burde så Fiskeridirektøren komme med forslag til regulering på dette feltet.

Landsstyret i Norges Fiskarlag behandlet spørsmålet på møtet 26.-29. januar d.å. (sak 12/82) og fattet det vedtak som er gjengitt i vedlagte (./.) brev av 2. februar d.å.

Fiskeridirektøren har ennå ikke mottatt underretning om resultatet av den organisasjonsmessige behandlingen i laget, men vil likevel legge fram forslag om en slik reguleringsform.

En skulle gjerne sett at en slik regulering var innført allerede for inneværende år, og en vil på nytt legge fram forslaget som ble framsatt i desember i fjor med det tillegg at også maksimal dybde på garna må fastsettes.

En anser det som viktig at det nå blir innført reguleringer som sikter mot redskapsbruken, og ser det som et rimelig siktemål at det senere blir vurdert muligheten for reguleringer for krokredskaper (f.eks. krokstørrelse)."

Rasmussen sa at han ikke hadde noe fastlagt mønster for hvordan diskusjonen skulle legges opp, og han var åpen for forslag til dette.

Krog sa at Norges Fiskarlags representanter ikke var klar til å diskutere det konkrete innholdet i eller dimensjoneringen av hvert enkelt regulerings-element. Det burde på den annen side være mulig å diskutere hvert enkelt reguleringstiltak på mer prinsipielt grunnlag.

Strand spurte om det innledningsvis fra forskernes side kunne sies noe om bestandsituasjonen.

Hylen sa at grunnlaget for ICES sin tilrådning først ville vært klart i neste uke når arbeidsgruppen hadde hatt sitt møte. Fangsten tatt i 1981 er satt til 400.000 tonn for hele året. Sovjet har rapportert en fangst på 83.000 tonn. Fangsten totalt for 1982 er stipulert til 366.000 tonn. Av dette regner en med at Sovjet tar 39.000 tonn og andre (såkalte tredjeland) tar 38.000 tonn. Den norske totalfangsten er stipulert til 289.000 tonn.

En vil i år vurdere gytebestandet på en noe annen måte enn tidligere, da en regnet med bare bestanden på 8 år eller eldre. En er klar over at kjønnsmodningen tar til tidligere enn dette, og en vurderer nå modningskurver, men en er ikke ferdig med denne undersøkelsen. Den bygger på norske surveydata fra 1982 og data fra Svalbard fra 1981. Resultatene viser at en stor del av 7-åringene er kjønnsmodne (mer enn 50 %). Sovjetiske data viser at bare 30 % av denne årsklassen er kjønnsmodne.

Av årsklassene er 80- og 81-årsklassen svake, 82-årsklassen er noe bedre, bare litt under en middels årsklasse.

Fangstmulighetene i 1983 vil være forskjellige for de ulike redskapene. Samlet skulle det være grunnlag for et uttak på 300.000 tonn. I ethvert fall ikke et høyere uttak.

Det ble stilt spørsmål om stipuleringen av de sovjetiske fangsttallene kunne være riktig og det ble pekt på at nedgangen i torskefisket skulle ha funnet sted samtidig som fangsten av kolmule gikk markert ned. Det ble også framholdt at tallet for hyse er ennå merkligere i det rapportene viser bare 500 tonn hyse tatt av Sovjet. Til dette svarte Hylen at det ble bygd på utviklingen i første halvår i 1982.

Gundersen framholdt også at det ikke skulle være motiv for Sovjet for underrapportering ettersom de etter kvoteavtalen kunne ta langt mer.

På spørsmål om temperaturen i det østlige Barentshav, som sovjetiske forskere har sagt er blitt høyere, svarte Hylen at det området ikke var særlig oppvarmet i februar, så en evnetuell oppvarming måtte ha skjedd etter den tid. Han svarte bekreftende på spørsmålet om en oppvarming i det østlige Barentshav kan ha en positiv effekt på styrken i årsklassene.

På spørsmål om forholdene i Svalbardsonen svarte Hylen at det der er bra forekomster av 78- og 79-årsklassen. Det er et visst fiske i området i år, til sammen 25.000 tonn, som i hovedsak tas av Spania og Sovjet. 82-årsklassen er bra representert i Svalbardsonen. Arbeidsgruppen innenfor ICES vurderer mulighetene i Svalbardsonen som ikke så svært store fordi bestanden som sådan er ikke særlig stor. Det kan være håp om at 82-årsklassen vil gi et positivt bidrag.

Gundersen viste til de forestående forhandlingene med Spania og spurte om det er foretatt spesielle kvantifiseringer for Svalbardområdet.

Hylen svarte at det ikke er bedt om en slik kvantifisering, og at spørsmålet bare er omtalt i generelle vendinger. Han framholdt at en vesentlig del av fisket i sonen foregikk på 78- og 79-årsklassen, og at beskatning på 3 år gammel fisk var alt for tidlig.

Rasmussen viste til at utvalget var sammenkalt for å gi råd om regulering av fisket etter torsk i 1983, og ba utvalget konsentrere diskusjonen om dette spørsmålet.

Krog viste til at Landsstyret i Norges Fiskarlag hadde hatt møte siste helg, og at de da var kjent med regneeksemplene som var framlagt i sakspapirene. Reaksjonene ut fra de framlagte forutsetningene hadde vært at sammensetningen ikke var helt god. Det var ønskelig med mer vekt på maksimalkvote og mindre vekt på stopp-perioder.

Diskusjonen på dette møtet burde konsentrere seg om det prinsipielle grunnlaget for hver enkel reguleringsform, og i mindre grad gå inn på hvilken dosering av hvert enkelt reguleringselement som burde tilrås.

Det siste burde diskuteres ut fra hvilke konsekvenser forskjellige doseringer av de enkelte reguleringselementene ville føre til. Forutsetningen burde være at en ser på hvilke konsekvenser reguleringselementene hver for seg vil kunne få, og at en først behandler doseringstotalen på neste møte i utvalget.

Rasmussen sa seg enig at diskusjonen kunne gå etter slike retningslinjer. En visste ikke på dette tidspunkt hva en hadde å rutte med, men utgangspunktet var likevel klart siden det er i de fire første månedene i året at en virkelig kan oppnå en vesentlig reguleringseffekt. Uansett hvilke ordninger en brukte ville det bli snakk om store inngrep i fisket. Det som var framlagt i sakspapirene var en kombinasjon av periodestopp i forbindelse med påske- og julehelgen og helgefredning i tidsrommet april-oktober. Rasmussen var overbevist om at en ordning med helgefredning f.eks. første halvår ville være en fornuftig reguleringsordning, men det så ut til at det ikke var mulig å få enighet om gjennomføring av et slikt tiltak.

Krog understreket at samtlige ordninger var akseptert på prinsippielt grunnlag både av Landsstyret og Landsmøtet. Et rimelig reguleringsopplegg måtte ha med deler av alle elementene fra 1 til 5 i sakspapirene. Ingen av disse elementer var avvist på prinsippielt grunnlag. Han ytret ønske om å få en nøyere redegjørelse for bakgrunnen for det som var framlagt i sakspapirene, spesielt utvidet helgefredning og maksimalkvoter.

Engesæter sa innledningsvis at det kunne være vanskelig å framstille disse spørsmålene på en slik måte at de var lette å forstå for andre. Spesielt kunne det være grunn til å gå igjennom bakgrunnen for det som var skrevet om maksimalkvoter. Det var forutsatt at maksimalkvotene skulle gjelde i første periode, dvs. januar-april, og at 25 % av det

beregnete reguleringsbehovet i denne perioden skulle dekkes inn ved maksimalkvoteordning. Ut fra forutsetningen om et reguleringsbehov på 100.000 tonn og at 69,5 % av årsfangsten blir tatt i januar-april ble reguleringsbehovet som skulle dekkes med maksimalkvoter 25 % av ca. 69.000 tonn som er ca. 17.000 tonn. Det var beregnet at fritt fiske med konvensjonelle redskaper i 1983 ville resultere i totalt ca. 275.000 tonn og i perioden januar-april ville dette resultere i en totalfangst på ca. 191.000 tonn. Fritt fiske i denne perioden minus den regulerings-effekten som skulle søkes oppnådd ved maksimalkvoteordningen skulle da resultere i en totalfangst i denne perioden på ca. 174.000 tonn (191.000 minus 17.000 tonn).

Det ble understreket at dette uttrykte en rendyrket eller teoretisk effekt av dette regulerings tiltaket isolert. Med utgangspunkt i fangststatistikken fra 1981 (som er det siste tilgjengelige året) ble det beregnete tilgjengelige totalkvantum for periode 1 i 1983 på ca. 174.000 tonn fordelt proratarisk på fartøygrupper etter inndeling i grupper etter størrelsen (lengste lengde). Den "gruppekvoten" som på den måten framkom for hver enkelt lengdegruppe fartøyer ble så fordelt på fartøyene i den aktuelle gruppen. De fartøyene som i 1981 fisket et mindre kvantum enn den maksimalkvoten som blir fastsatt for gruppene for 1983 ble forutsatt å fiske det samme kvantum i 1983 som i 1981. De fartøyene som i 1981 fisket et kvantum som nådde opp i eller oversteg den maksimalkvoten som blir fastsatt for gruppen, får sin fangst i 1983 (i den aktuelle perioden januar-april) begrenset til den fastsatte maksimalkvoten.

Holm understreket at de fartøyene som tidligere hadde fisket mindre enn den fastsatte maksimalkvoten ikke ville bli begrenset, men at de på den annen side ut fra forutsetningene skulle fiske det samme som tidligere.

Dersom denne forutsetningen ikke holdt og fartøyene som hadde et fangstnivå lavere enn maksimalkvoten fisker mer, så ville de beregnete maksimalkvotene være for høye.

Krog stilte spørsmål om hvordan en slik generell maksimalkvote ville slå ut i forhold til forskjellige redskaper og hvordan den geografiske dimensjonen i begrensningen ville bli? Han sa at det burde kunne innføres begrensning i to "snitt" slik at det ble en spesiell begrensning på de fartøyene som hadde fisket svært lite tidligere, og den generelle maksimalkvoten ville da bli gjeldende for de fartøyene som tidligere hadde fisket et ikke ubetydelig kvantum. Han gikk ut fra at dette kunne reise visse juridiske problemstillinger, men det ville utvilsomt regulerings-teknisk gjøre mer for å oppfylle forutsetningene som lå til grunn for beregningene.

Holm svarte med å vise til den tabellen over utregnete maksimalkvoter som var framlagt i sakspapirene, og sa at når fangsten varierte så mye innenfor hver størrelsesgruppe hadde det bakgrunn i flere forhold. Både driftsintensiteten og redskapsbruken telte med ved siden av fartøystørrelsen.

Redskapsmessig ville garnbåtene bli rammet mest ved en generell maksimalkvoteordning, og geografisk ville de distrikter der garnbåtene med mest intensiv drift hører til blir rammet mest. Dersom nivået på maksimalkvotene ble senket så ville også flere fartøyer bli begrenset i sitt fiske.

Engesæter ga følgende oversikt over tilhørigheten til de fartøyer som ville bli begrenset av de utregnete maksimalkvotene som framgikk av den framlagte tabellen:

- Gruppe 15: 15 fartøyer blir begrenset. 5 fra Finnmark, 9 fra Troms og 1 fra Nordland.
- Gruppe 16: 15 fartøyer blir begrenset. 4 fra Finnmark og 11 fra Troms.
- Gruppe 17: 7 blir begrenset, alle fra Troms.
- Gruppe 18: 10 blir begrenset. 3 fra Troms, 4 fra Møre og Romsdal, 2 fra Sogn og Fjordane og 1 fra Hordaland.
- Gruppe 19: 2 blir begrenset. 1 fra Møre og Romsdal og 1 fra Hordaland.

Gundersen sa seg enig med Krog i at en maksimalkvoteordning ville måtte utfylles med andre begrensninger for å kunne gi rimelig sikkerhet for oppnåelse av reguleringseffekten. Bare en ren maksimalkvote ville gi mulighet for de som tidligere hadde et lavere fangstnivå til å ekspandere. Men på den annen side ville en utbygget ordningen med begrensninger på flere nivå i realiteten bli en kvoteordning basert på fangst i tidligere år. Han stilte spørsmål om dette ville bli oppfattet som rettferdig, og framholdt at dette hjemmelmessig ville nødvendiggjøre en kongelig resolusjon. Han sa også at det kunne bli administrative problemer ved gjennomføringen etter som en måtte forvente mange saker der det ble påberopt spesielle grunner for at fisket i fjor var så lavt, noe som igjen skulle gi grunnlag for unntak.

Wåge sa i tilslutning til det som Gundersen nettopp hadde sagt og som svar på det spørsmålet om det juridisk holdbare i en spesiell begrensning som Krog tidligere hadde stilt, at en ved innføring av begrensinger på flere nivåer selvsagt ville sikre seg bedre for at forutsetningene ble oppfylt for de som tidligere hadde fisket mindre enn maksimalkvoten. Det ble antatt at det kunne skapes hjemmel for en slik regulering med avgjørende vekt på det historiske fisket gjennom en kongelig resolusjon basert

på § 10 sjette ledd i deltakerloven. Han var redd for at det kunne oppstå administrative problemer ved gjennomføringen ettersom en måtte forvente mange enkeltsaker der det ble reist spørsmål om det historiske nivå på fisket.

Leine sa at reaksjonene på utvidet helgefredning var ulike på forskjellige deler av kysten. Han mente at en ordning med maksimalkvoter/fartøkvoter "satt fast i halsen". Etter hans mening ville det være en klar beskjed til de som hadde fisket litt bedre enn andre om at de nå skulle begrenses. De som derimot tidligere hadde fisket litt mindre kunne gjerne øke sitt fangstkvantum. Den totale reguleringseffekten av hele ordningen kunne bli null eller til og med "negativ."

Johansen bekreftet at holdningene til utvidet helgefredning var ulike på forskjellige deler av kysten. I Nordland var det bestemt motstand mot utvidet helgefredning etter det framlagte opplegget gjeldende fra 1. april og ut oktober. Sannsynligvis kunne det godtas dersom helgefredningen først ble gjort gjeldende fra 1. mai og ble opphevet noe tidligere enn slutten av oktober, helst en måned tidligere. Periodestopp måtte kunne godtas, men stopp i to og en halv uke i forbindelse med påske var en uke for mye. Det måtte også legges vekt på at en slik stopp i det tidsrommet kunne skape markedsmessige problemer i forbindelse med det best betalende markedet, nemlig Italia. Han sa videre at det var betenkelig at en maksimalkvoteordning ville ramme Tromsfiskerne mest.

Arctander sa at han mente helgefredning var den beste reguleringsordningen. Det kunne nok bli problemer i en overgangsfase, men på lengre sikt var han overbevist om at alle ville tene på en slik ordning.

Fladmark sa han delte Leines bekymring når det gjaldt ordninger med fastsetting av kvote pr. båt. Han framholdt at både landside og sjøside i næringen ville bli rammet av reguleringene, og for mottaksanleggene var det et hovedproblem med overstått garnfisk. Også snurrevadfisk ble noen ganger dårlig behandlet. Det måtte være et viktig hensyn ved fastsetting av reguleringsordninger å sikte inn mot bedre kvalitet. Fisk av dårlig kvalitet gjør at Norge taper terreng i forhold til konkurrentene. Ved innføring av utvidet helgefredning ville en slippe "mandags-fisken". En slik helgefredning gjennomført gjennom hele året ville ha en stor kvantumsregulerende effekt, og ville kanskje alene være nok regulering alene, eventuelt sammen med begrensning i antall garn. I alle tilfeller måtte helgefredning være et hovedelement i reguleringene.

Hysvær understreket at det ville være umulig å få full tilslutning fra alle hold uansett hvilken reguleringsform som ble valgt. Det måtte være mere langsiktige og overordnede målsettinger om trygging av bosetting og sysselsetting som ble tillagt vekt ved valg av reguleringsform. Det sto fast at fisket måtte begrenses både i fisketid og effektivitet. Utvidet helgefredning ville være en reguleringsform som kunne ha avgjørende effekt i begrensning av det totale kvantum. Det samme kunne sies om periode-stopp, men det var klart at stoppen måtte legges til de perioder da det er best tilgjengelighet på fisk. Det kunne også være nødvendig å sette begrensninger i antall garn som kan brukes. I en situasjon med knappe ressurser måtte det settes strenge krav til kvaliteten på det råstoffet som blir tatt opp. Han var enig i det som tidligere var sagt om det problematiske i fastsetting av maksimalkvoter pr. båt, og konkluderte med at utvidet helgefredning og begrensninger i garmengden burde være hovedpunkt i de reguleringene som skulle fastsettes.

Krog sa at reguleringsordningen måtte søke å fordele både det tilgjengelige kvantum fisk og de økonomiske midlene. Desto bedre fordelingseffekt en oppnådde jo lettere ville det bli å regulere uten samtidig å tilskynde til større fiskeinnsats. En totalløsning måtte ta hensyn til både reguleringsordninger og støttemidler.

Han understreket at motstanden mot utvidet helgefredning i den nordlige landsdelen hadde bakgrunn i praktiske årsaker, men sa at også kostnadsøkningen i forhold til fangstmengden kunne bli meget stor. Ved den driften som i dag er vanlig ville det hver gang båten gikk ut til feltet bli tatt med fangst tilbake til land. Ved en ordning med utvidet helgefredning ville det bli en tur ut etter helgefredningen for å sette redskapen på nytt uten at det samtidig ble noen fangst å ta til lands.

Han spurte også om "opprensningen" i fiskermanntallet ville få noe å si.

Rasmussen sa at poenget med en relativ kostnadsøkning i fisket allerede var nevnt i det utredningsnotatet Fiskeridirektoratet hadde laget. Når det gjaldt effekten av revisjonen av fiskermanntallet var det for tidlig å si noe sikkert. Han sa også at dersom det ble aktuelt å ta hensyn til fisket i tidligere år, ville det bli nødvendig å trekke inn flere år, og ikke begrense seg til fangsten f.eks. i 1981.

Wåge la til at dersom en baserte seg bare på ett år kunne en risikere at dette ikke gjenspeilte realitetene. Resultatet ville da bli oppfattet av mange som urettferdig, og det ville igjen medføre mange klagesaker. En ville stå langt sterkere dersom en baserte seg på flere år, og dette ville bli et sentralt spørsmål dersom det ble gjennomført en maksimalkvoteordning i en form som tok hensyn til hvert fartøys tidligere fiske.

Gundersen sa at dersom det skulle vekkreguleres en fangstmengde på 100.000 tonn ville det måtte framstå som vanskelig, og det ville bli nødvendig å ta upopulære standpunkter. Det var nytteløst å søke etter en tryllesløsning som skulle sørge for reguleringseffekten uten at det medførte problemer.

I realiteten eksisterte det bare to hovedformer for regulering, nemlig stopp-perioder og utvidet helgefredning eventuelt kombinert med redskapsreguleringer. Det kunne også brukes andre supplerende reguleringsformer, men en kunne ikke velge bort begge hovedformene dersom en ville oppnå den reguleringseffekten som var nødvendig. Utvalgets funksjon måtte være å gi råd om reguleringene basert på slike grunnleggende forutsetninger.

Han var ikke enig i den optimismen som Fiskeridirektøren tidligere hadde gitt uttrykk for med hensyn til innføring av utvidet helgefredning som generell ordning om noen år. Det var nødvendig å innføre utvidet helgefredning nå for å verne 75-årsklassen, og strekke ut denne ressursen så langt som mulig.

Han var opptatt av plasseringen av stopp-periodene, og den mulige negative effekten på markedssiden.

Rasmussen sa at det var ingen problem for han å være med på å flytte stopp-perioden.

En har valgt å foreslå stoppen for 1983 lagt i forbindelse til påskehelgen.

Dersom en vil flytte stopp-perioden må den likevel legges innenfor det tidsrommet da den vil ha en virkelig effekt (d.v.s. januar-april).

Krog stilte spørsmål om hvordan den kombinerte effekten av periodestopp, maksimalkvoter og redskapsbegrensning ville bli. Dersom det blir innført en maksimalkvote burde denne kunne tas med den redskapsmengde hver enkelt ønsker. Han sa at det på møtet ikke ville være mulig å gi konkrete råd om hvordan reguleringen burde være. Han viste til reaksjonene som var kommet om redskapsbegrensninger og stopp-perioder, og mente det burde være mulig for eksempel å redusere fiskestoppen ned til 1½ uke og heller ta inn en større reguleringseffekt på maksimalkvoteordning. Landsstyret ville behandle saken før neste møte og dette ville gi grunnlag for på det møtet å komme fram til konkrete råd. Han framholdt at det aldri før hadde vært en så klar sammenheng mellom reguleringsopplegget og støtteavtalen for fiskeriene. Før en visste mer om støtteavtalen ville det være vanskelig å komme videre i diskusjonen av reguleringsopplegget.

Gullestad la vekt på at både helgefredning og maksimalkvoteordning ville ramme de samme gruppene. Selv med det framlagte opplegget til maksimalkvoteordning som gikk ut fra en "reguleringseffekt" på bare 25 %, ville enkelte fartøyer få sin fangst omtrent halvert. En helgefredning ville være lettere å gjennomføre og administrere enn en maksimalkvoteordning. En slik tidsregulering som utvidet helgefredning utgjør gir et godt grunnlag for etablering av en driftsstøtteordning.

Rasmussen understreket at det lå utenfor rammene for utvalgets arbeid å diskutere støtteavtalen, men i den foreliggende situasjonen var det ikke til å unngå at dette ble nevnt.

Leine fant det helt naturlig at støtteavtalen ble nevnt i denne sammenheng. Han sa at det ikke var rett å si at fiskerne var mot innføring av utvidet helgefredning. Derimot var det forskjellig holdning på ulike deler av kysten. Han var redd for at en maksimalkvoteordning ville ramme de nyeste og dyreste båtene i størst grad, og føre til spesielle økonomiske vanskeligheter for disse.

Gundersen sa at støtteforhandlingene tok utgangspunkt i et visst kvantum torsk, og at de forhandlingene ikke trengte å være til hinder for diskusjonen i denne sammenhengen på dette møtet dersom en virkelig ville oppnå noe med reguleringene. Norges Fiskarlag ville kunne fremme forslag til kompensasjon ved støtteforhandlingene, og ved for eksempel fri en dag pr. uke, kan det settes fram krav om en sum som kompensasjon.

Krog var opptatt av å se på hvordan den totale effekten av de enkelte ordninger i sammenheng ville bli. Også virkningen av periode-stopp er usikker da det er meget vanskelig å fastslå hva den egentlige effekten blir.

Holm sa i tilknytning til dette at det kunne være avgjørende hvordan den enkelte fisker reagerer for å minimalisere virkningen av reguleringene for seg. Utvidet helgefredning er kanskje den eneste ordningen der det ikke blir mulig å omgå reguleringen med økt innsats o.s.v. En burde legge vekt på å unngå ordningene som har mest usikker regulerings effekt.

Kjønneøy framholdt at ut fra det framlagte forslaget til maksimalkvoteordning, ville bare en liten gjennomsnittlig økning av fangstmengden for de mange fartøyene som tidligere hadde fisket mindre enn maksimalkvoten føre til at regulerings effekten av hele ordningen ble opphevet.

Johansen sa at en effekt av reguleringen kunne bli at fartøy som nå fisket med garn ville gå over til andre driftsformer. En overgang f.eks. til snurrevadfiske som har gjennomsnittlig yngre fisk i fangstene ville medføre et mindre gunstig beskatningsmønster.

Bjugn sa at snurrevadfiskerne hadde antydnet at utvidet helgefredning ville være gunstig for dem, og spørsmålet var om det kunne gjennomføres som en særordning for dem. Også linefiskerne kan akseptere at det innføres utvidet helgefredning. Problemet er garnfiskerne som ikke vil akseptere en slik helgefredning. Innføring av utvidet helgefredning fra 1. april er for tidlig, 1. mai er bedre som starttidspunkt. Periodestopp ved påske er også for lang. Denne måtte ses i sammenheng med perioden for henging som etter tradisjonen starter den 12. mars.

Han mente at fiskeinnsatsen allerede i dag var på topp slik at det ikke ville være mulig å øke innsatsen utenfor stopp-periodene. Om en ordning med begrensning av garnmengden for hver båt til et visst antall mente han at det ville bli et slag i lufta. Det ville bli umulig å kontrollere og ville dermed kun ramme de få som oppførte seg lojalt..

Han sa at garnfiskerne i Troms i stor grad tar en vesentlig del av årsinntektene i de fire første månedene, og det kunne stilles spørsmål om hvor rettfærdig slike ordninger ville være som i spesiell grad rammet disse garnfiskerne.

Gundersen stilte spørsmål om det kunne sies å være oppslutning om innføring av utvidet helgefredning for hele året dersom det ble gjort unntak for de første ukene i året for Vesterålen og Senja.

Krog svarte at dette åpenbart ikke var tilfellet.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen med å si at det i prinsippet var enighet om at reguleringene kunne inneholde de elementene som var skissert i sakspapirene. Det kunne diskuteres videre utstrekningen på og plasseringen av periode-stoppen, under forutsetning av at den nødvendige reguleringseffekt ble oppnådd. Videre var det stilt spørsmål om perioden for utvidet helgefredning, spesielt om starttidspunktet skulle være 1. april eller 1. mai.

Reaksjonene på maksimalkvotene hadde vært "litt blanda", men det var kommet fram et ønske fra Norges Fiskarlag om større vekt på maksimalkvoteordningen og tilsvarende mindre vekt på periodestopp. Videre antok han at Reguleringsutvalget ville gå inn for en ordning med begrensning av garnmengden.

Spesiell begrensning av de største fartøyene var ikke drøftet og dette måtte utstå til neste møte. Han antok at utvalgets medlemmer trengte lenger tid til å sette seg inn idet framlagte materiale på dette punkt.

Han la til slutt til at det nå ikke ville være mulig for Fiskeridirektoratet å produsere flere utredninger om de forskjellige spørsmålene. Nå ville det være opp til utvalget på kommende møte å ta standpunkt til hvilken tilrådning som skulle gis.

Rasmussen gikk videre til de spørsmålene som var tatt opp som punkt 6 i de framlagte sakspapirene. Det heter det:

"6. Andre reguleringer.

- a) Minstemål på torsk og hyse nord for 64° n.br.

Bl.a. etter behandling i Reguleringsutvalget på møtet den 17. desember i fjor ble det den 6. april d.å. bestemt å utvide maskevidden i trålredskap (også snurrevad) til 135 mm/145 mm avhengig av materiale gjeldende fra 1. januar 1983. I brev av 9. juni d.å. uttaler Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt:

"Minstemål på torsk og hyse i norsk økonomisk sone nord for 64°N, i Svalbards territorialfarvann og indre farvann og i Fiskevernsonen ved Svalbard.

Minstemålet har til formål å hindre at det blir fisket for store mengder småfisk. Dette forsøkes oppnådd ved å forby fiske av undermåls fisk. Det er imidlertid åpnet adgang til å ha inntil 15 % i antall av undermåls fisk i de enkelte fangster. Dette medfører at felter med større innblanding av undermåls fisk må forlates. I de seinere år har minstemålet fått økt betydning. Når undermåls fisk i fangsten overstiger 15 % i antall, kan området stenges for fiske. På denne bakgrunn bør minstemålene justeres når maskevidden i trål og snurrevad økes.

En maskevidde på 135 mm for trålredskaper laget av polyamid medfører et minstemål for torsk og hyse på henholdsvis 47 og 43 cm. Dersom line og juksa fortsetter å bruke samme krokstørrelse som i dag, kan dette skape problemer for disse redskaper langs Finnmarkskysten. Økes imidlertid krokstørrelsen vil problemene avta.

Havforskningsinstituttet foreslår at de nye minstemålene settes til 47 cm for torsk og 43 cm for hyse. Fortsatt må det være adgang til å ha inntil 15 % undermåls fisk i de enkelte fangster. For at områder skal kunne lukkes må undermåls fisk i fangstene overstige 15 % i antall".

På landsmøtet tidligere i denne måneden gikk Norges Fiskarlag inn for en slik økning i minstemålene.

I samsvar med forslaget fra instituttet foreslår Fiskeridirektøren at minstemålet for torsk blir satt til 47 cm (økning fra 42 cm) og minstemålet for hyse blir satt til 43 cm (økning fra 39 cm), begge deler med virkning fra 1. januar 1983.

b) Maskevidde i snurrevad.

Spørsmålet om eventuell utsettelse av iverksettelse av utvidelsen av maskevidden i snurrevad er reist av Landsstyret i Norges Fiskarlag på møtet 4.-7. mai d.å. (sak 82/82):

"Landsstyret i Norges Fiskarlag konstaterer at myndighetene har gitt bestemmelser om økning i minste maskevidde i trål og snurrevad i området nord for 64° til 135 mm gjeldende fra 1.1.1983.

Landsstyret viser til vedtak i sak 151/81 hvor det heter at minste maskevidde i trål, må økes til 135 mm og at maskevidden i snurrevad må økes. Landsstyret konstaterer at berørte snurrevadfiskere påpeker at den vedtatte maskevidde på 135 mm i trål og snurrevad faktisk innebærer en forskjellsbehandling, idet seleksjonen hvedes å være svært forskjellig for de to redskaper.

Det hevdes således med styrke at lik maskevidde i trål og snurrevad på grunn av dette faktisk innebærer langt strengere regulering av snurrevad enn trål.

Landsstyret må derfor be myndighetene medvirke til at det gjennomføres nødvendige undersøkelser av seleksjonen i snurrevad og at bestemmelsen om økt maskevidde i snurrevad ikke gjøres gjeldende før resultatet av slike undersøkelser foreligger. Maskevidden i snurrevad bør deretter fastsettes slik at faktisk seleksjon blir lik for de to redskaper."

Som et foreløpig svar til Norges Fiskarlag ble det vist til at Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt allerede hadde planlagt å gjennomføre seleksjonsforsøk med snurrevad i Finnmark i august - september i år. Rapporten fra disse forsøkene foreligger nå, og er vedlagt.

I brev av 22. oktober d.å. trekker instituttet følgende konklusjon:

"Seleksjonsforsøkene med snurrevad i høst har styrket grunnlaget for å øke maskevidden i snurrevad. Maskeviddeøkning vil forbedre beskatningsmønsteret, redusere utkast av småfisk og er dessuten nødvendig dersom snurrevadfisket ikke til stadighet skal komme i konflikt med minstemålsbestemmelsene. Frykten for konsekvensene synes sterkt overdrevet og det bør påpekes at "Lars Senior" i flere år med lønnsom drift har brukt en pose med en maskevidde på nesten 130 mm og dette før de positive langsiktige virkningene av en maskeviddeøkning kan tas med i regnestykket."

Fiskeridirektøren finner at det foreliggende materialet ikke gir grunn til å utsette iverksettelsen av den utvidete maskevidden i snurrevad. Det er heller ikke grunn til å endre på den fastsatte maskevidden på 135 mm (for nylon), men det vises til det som er framlagt nedenfor om en overgangsordning.

Det har vært reist spørsmål om det kan innføres en overgangsordning for snurrevad for deler av noten foran fiskeposen (løfteposen) på samme måten som det er bestemt for trål. Spørsmålet har vært forelagt Havforskningsinstituttet, jfr. vedlagte (./.) kopi av instituttets brev av 7. oktober d.å. Fiskeridirektøren viser til at det for snurrevad dreier seg om en vesentlig større utvidelse av maskevidden enn det gjelder for trål. Opprinnelig var også forslaget om utvidelse av maskevidden i snurrevad til 125 mm bare en harmonisering med den maskevidden som da uten noe unntak var gjeldende for trål. Dessuten har en i forslaget om en utvidelse for snurrevad uten overgangsordning tatt utgangspunkt i at det vesentligste av de fremre delene av en vanlig snurrevad allerede nå har en maskevidde som er større enn 125 - 145 mm.

Havforskningsinstituttet konkluderer i brevet av 7. oktober med at en del av noten som vanligvis er laget av courlene og som kommer foran løfteposen og notdeler laget av nylon vil kunne tillates å ha uforandret maskevidde i en overgangsperiode. I den nottypen som instituttet har tatt utgangspunkt i vil denne delen av noten strekke seg fra ca. 14,5 m til ca. 26 m fra bakerste enden av løfteposen. Det vises til vedlagte (./.) tegninger av andre nottyper enn den instituttet har tatt utgangspunkt i, og der det er markert hvilke

stykker det er aktuelt med overgangsordning for. Som det framgår av tegningene, og som også instituttet framholder, er utformingen noe forskjellig i forskjellige typer bruk. Dette vil kunne medføre at en overgangsordning kan slå ulikt ut for de forskjellige brukere av snurrevad.

Som det framgår av instituttets brev må grensen for overgangen til mindre maskevidde i en overgangsperiode settes i god avstand foran løfteposen. Grensen for overgangsordningen bør likevel ikke referere seg til en spesiell fabrikkasjonstype, og en vil derfor foreslå at en eventuell overgangsordning gjøres gjeldende for de deler av en snurrevad som er foran de 12 bakerste meterne i snurrevaden.

Fiskeridirektøren foreslår en overgangsordning for snurrevad slik:

"Inntil 1. januar 1985 kan det i deler av snurrevad foran de 12 bakerste meterne i snurrevaden brukes minste maskevidde ned til 110 mm uansett materiale".

Krog spurte om det ikke var slik at det fra sovjetisk side ble hevdet et noe avvikende minstemål som korresponderende til den aktuelle maskevidden.

Jakobsen svarte bekreftende på dette, men sa at det minstemålet på torsk på 47 cm som ble foreslått var i samsvar med ICES sin standard.

Gundersen sa at Sovjetunionen ikke var enig i den utvidete maskevidden og følgelig også ville være uenig i det nye minstemålet.

Det økte minstemålet ville dermed ikke bli gjeldende i russisk sone, og kunne heller ikke håndheves overfor sovjetiske fartøyer i "gråsonen". For Kystvakten kunne det bli problematisk å håndheve et slikt minstemål i Svalbardsonen.

Når det gjaldt maskevidden i snurrevad spurte Krog om forskernes svar på den kritikken som var framsatt mot de gjennomførte seleksjonsforsøkene.

Jakobsen svarte at det var oppsiktsvekkende at kritikken var framsatt før rapporten fra forsøkene var publisert. Det hadde vært forsøkt med et tyngre dekknett tidligere, men dette nettet var skiftet ut, og han følte seg sikker på at det dekknettet som ble brukt i forsøkene hadde virket etter hensikten.

Det var forøvrig oppdaget at det måtte ha foregått en meget betydelig seleksjon foran løfteposen og det kan ikke utelukkes at det også i noen grad foregikk seleksjon foran dekknettet. Både fiskere og redskapsfabrikanter har tydeligvis ikke regnet med at det foregår seleksjon så langt framme i nota. Han understreket at selv om materialet for hyse var lite i forsøkene var de slutningene en kunne trekke like sikre for hyse som for torsk fordi en hadde fått bekreftet det generelle forholdet mellom fiskeslagene.

Konklusjon ble at seleksjonen var litt mindre i snurrevad enn i trål og at maskevidden følgelig skulle ha vært litt større i snurrevad enn i trål.

På spørsmål fra Arctander bekreftet Grønnevet at det nå bare ble foreslått en overgangsordning for snurrevad som tilsvarte den allerede fastsatte overgangsordningene for trål fram til 1. januar 1985 for de fremste delene i redskapen.

Rasmussen oppsummerte med å fastslå at urvalget sluttet seg enstemmig til de foreslåtte utvidelsene i minstemålene for torsk og hyse, og den foreslåtte overgangsordningen for maskevidde i snurrevad.

SAK 9/82 REGULERING AV FISKET ETTER SEI.

Rasmussen viste innledningsvis til sakens dokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"1. Innledning.

Det såkalte Seiutvalget som ble oppnevnt av Fiskeridirektøren med mandat å komme med forslag til omlegging av beskatningsmønsteret i seifisket avga som kjent sin innstilling 4. juni d.å. Innstillingen ble sendt de interesserte organisasjoner og institusjoner til uttalelse. Vedlagt (./..) følger Norges Råfisklags uttalelse i saken. En viser dessuten til Norges Fiskarlags Landsmøtevedtak i høst som er vedlagt (./.) under sak 8/82.

Det vil sprengte rammen for dette møte å forelegge for utvalget hele sei-problematikken. En har derfor funnet å måtte fordele seisaken på flere møter.

Det store uttaket av sei de siste år både nord og sør for Stad har aktualisert behovet for kvantumsregulerende tiltak for å overholde fastsatte kvoter. Spesielt gjelder dette sør for Stad hvor Norge er bundet av de årlige kvoteavtaler med EF.

Prognosene for fisket i år går ut på et overfiske her i størrelsesorden 8-9000 tonn. Trålfisket i EF-sonen ble som kjent stoppet 6.d.m. I den kvotesituasjon vi nå befinner oss i må også stans i trålfiske i norsk sone vurderes. Når det gjelder fordelingen på redskapsgruppene av totalkvotene for 1983, vil en komme tilbake til dette spørsmålet på neste Reguleringsutvalgsmøte.

Videre skal her tas opp enkelte reguleringstiltak som har stått sentralt i debatten om et riktigere beskatningsmønster i seifisket. Stikkordene er minstemål, begrensning av dybden på seinøter og minstevekt på sei sør for Stad. De øvrige reguleringstiltak foreslått av Seiutvalget vil en ta opp på neste møte i Reguleringsutvalget.

2. Regulering av fiske etter sei i Nordsjøen i 1982.

Pr. 1.10.82 var det tatt ca. 49.000 tonn sei i ICES-område IV+IIIa av norske fartøyer. Den disponible kvote i dette området er 55.690 tonn i 1982. Med en fangsutvikling som i 1981 resten av året, vil totalfangsten i 1982 kunne nå 64.000 tonn i ICES-område IV+IIIa. Et usikkert moment i denne forbindelse er hvordan stoppen for trålfisket i EF-sonen vil påvirke fangsten i nevnte sone i Nordsjøen. Reguleringsutvalget bes drøfte om det skal foretas ytterligere restriksjoner i seifisket i Nordsjøen resten av året.

Garnfisket etter sei i Nordsjøen har hittil i år vært dårligere enn i 1981. Reguleringsutvalget bes drøfte situasjonen for denne del av flåten dersom EF innfører full stopp i det norske seifisket i EF-sonen.

3. Reguleringstiltak som bidrar til et mer biologisk riktig beskatningsmønster i seifisket.

Mot 1 stemme gikk et flertall i Seiutvalget inn for at det innføres følgende minstemål på sei langs kysten:

Nord for Lofotveggen:	40 cm
Mellom Lofotveggen og 65°30'N:	37 cm
Mellom 65°30' og 62°11,2'N:	35 cm
Sør for 62°11,2'N:	32 cm

Flertallet foreslår opprettholdt gjeldende bestemmelse om at det innenfor 4.n.mil av grunnlinjene i hver landing tillates inntil 10% innblanding i vekt av undermåls fisk.

Ovennevnte minstemålsforslag er foreslått gjort gjeldende i en prøveperiode på 3 år for å høste erfaring og gi mulighet for omstilling. Deretter forutsettes minstemålet å bli tatt opp til ny vurdering med sikte på en ytterligere økning.

Flertallet har hatt som målsetting for sitt minstemålsforslag å fastsette et så høyt minstemål som mulig langs kysten uten å frata flåten muligheten for en rimelig rasjonell drift. På grunn av konsekvensene for flåte og industri i Møre og Romsdal, Trøndelag og tildels Nordland har en ikke funnet å kunne gå inn for et minstemål på f.eks. 40 cm nord for Stad.

Norges Fiskarlag har på Landsmøtet 5.-8.d.m. tiltrådt Seiutvalgets forslag til minstemål.

Som nevnt av utvalget ser Fiskeridirektøren de kontrollmessige problemene et differensiert minstemål medfører, men finner i likhet med både utvalget og Norges Fiskarlag å måtte legge avgjørende vekt på ikke å frata næringsgrunnlaget for enkelte redskapsgrupper på deler av kysten. På denne bakgrunnen vil Fiskeridirektøren slutte seg til Seiutvalgets flertall sitt minstemålsforslag.

3.2. Begrensning av dybden på seinøter.

Et flertall i Seiutvalget har tilrådd at maksimumsdybden på seinøter fastsettes til 85 favner for hele landet. Begrunnelsen for forslaget er at en

utvikling i retning av stadig dypere nøter vil føre til en ekspansjon i seifisket samt at fisk som tas på dypt vann ofte vil bli neddrept under oppsnurping.

"Norges Fiskarlag gjorde på Landsmøtet i høst vedtak om at største notdybde nord for Stad settes til 85 favner og sør for Stad til 40 favner."

Fiskeridirektøren er innforstått med at en største notdybde på f.eks. 40 favner sør for Stad vil kunne hindre en uønsket ekspansjon i notfisket etter sei i området. Det samme resultat vil imidlertid kunne oppnås ved bruk av andre reguleringstiltak, f.eks. ved innføring av en totalkvote som foreslått av Seiutvalget. En begrensning av notdybden til 40 favner sør for Stad vil kunne skape problemer for flåten i de nordlige deler av området. Det samme gjelder for fartøy i Møre og Romsdal som driver fiske sør for Stad.

Fiskeridirektøren legger saken fram for utvalget til nærmere drøfting og tilråding.

3.3. Minstevekt på sei sør for Stad.

Seiutvalget går enstemmig inn for at det sør for 62°11,2'N innføres en minste gjennomsnittsvekt på 300 g for sei. I praksis fører dette til en oppjustering av minstemålet, særlig om vinteren. Bakgrunnen for forslaget er ønsket om å begrense fisket etter småsei i områder med 32 cm minstemål i vinterhalvåret hvor seien generelt sett er magrest.

En vi imidlertid bemerke at gjeldende saltvannsfiskerilov ikke hjemler regulering av minstevekt. I Ot.prp. nr. 85 (1981-1982) om lov om saltvannsfiske m.v. er det inntatt en slik bestemmelse. Fiskeridirektøren vil likevel be utvalget realitetsbehandle spørsmålet, selv om en må

vente på ikrafttredelsen av den nye lov før reguleringstiltaket kan gjennomføres."

Mietle orienterte om kvotesituasjonen for sei i Nordsjøen. Han viste til at EF-kommisjonen i uke 42 underrettet Fiskeridirektoratet om at 95 % av den norske seikvoten på 26.000 tonn i EF-sonen var oppfisket og at det da gjenstod en restkvote på ca. 1.300 tonn. Han pekte på at selv om trålfisket i EF sonen var stoppet kunne garnflåten ha behov for et større kvantum for å sikre fortsatt fiske året ut. Han viste i den anledning til at seikvoten muligens kan bli øket etter initiativ fra EF's side og at Norge kan ta spørsmålet opp om å få fiske tilleggskvoten i EF-sonen. Endelig ba han utvalget vurdere stans i trålfisket i norsk sone.

Krog spurte om det forelå oppgaver over fordelingen på de enkelte redskaper.

Borthen opplyste at totalfangsten av sei på 56.000 tonn i hele Nordsjøen i 1981 fordelte seg med 23.000 tonn på trål, 22.000 tonn på garn, 9.000 tonn på not og 2.000 tonn på andre redskaper. Han gav uttrykk for at redskapsfordelingen så langt i 1982 var usikker, men antydte et trålkvantum innen utgangen av september på 28-29.000 tonn og et garnkvantum til samme tid på 9-10.000 tonn.

Jakobsen opplyste at nedgangen på garn var ventet men ikke at den skulle bli så stor.

Krog spurte om Gundersen kunne si noe om EF's "pakke" for å få Danmark til å slutte seg til en felles fiskeripolitikk.

Gundersen orienterte om EF's bestrebelser på å få Danmark til å godta "pakken", som bl.a. inneholdt justeringer på TAC for torsk, hyse og sei i Nordsjøen. Fra norsk hold stilte en seg positiv til justeringene i håp om at EF skulle makte å gjennomføre en kvotedeling, som vil føre til en mer effektiv regulering i Nordsjøen.

Krog mente at Norge i utgangspunktet måtte være forsiktig med å gå utover de avtalte kvoter for ikke å svekke vår egen argumentasjon overfor EF ved tidligere overfiske fra EF's side. På denne bakgrunn ville det være naturlig å vurdere stans i trålfisket etter sei også i norsk økonomisk sone.

På den annen side ville vi ved et overfiske, dersom EF krever dette kompensert, kunne oppnå å gi kompensasjonsklausulen i avtalen med EF et innhold. Han stilte videre spørsmål om den biologiske konsekvens av en påplussing av TAC for sei i Nordsjøen.

Jakobsen viste til at ICES kvoteanbefaling for sei for 1982 er på 100.000 tonn, men at Norge og EF har lagt til grunn en TAC på 125.000 tonn og at en dermed allerede er 25 % over forskernes anbefalinger. Han mente at en økning i denne størrelsesorden vil få små konsekvenser for langtidsutbyttet, men at det ville ha hatt en positiv innvirkning på gytebestanden om en hadde holdt seg til F max, noe Norge i det lange løp vil tape mest på.

Krog opplyste at en rekke garnbåter gikk nordover for å drive linefiske, men at flere ombestemte seg og dro i Nordsjøen igjen.

Strand gav uttrykk for at det p.g.a. det dårlige fiske vil bli betydelig mindre deltakelse i Nordsjøen i høst enn tidligere av garnbåter fra Møre.

Mietle framholdt at dersom TAC for sei blir øket og Norge får ta sin andel i EF-sonen, vil vårt bokholderi være i orden her. Han antydet at trålfisket i norsk sone bør stoppes.

Jakobsen uttrykte at det ikke ville gi noen biologisk og utbyttmessig effekt av å stoppe trålfisket i Nordsjøen p.g.a. at trålerne da vil fortsette fisket nord for 62°N.

Gundersen mente at en bør se tiden an før en treffe beslutning om ytterligere begrensinger i seifisket i Nordsjøen og viste til at neste møte med EF ville bli avholdt om vel 1 uke.

Bakkevik så behovet for en fordeling av seikvoten på redskapsgruppene. Han gav uttrykk for betenkeligheter ved å overfiske kvoten og anså det som viktig å ha papirene i orden i forhold til EF. Han framholdt at dette imidlertid ikke må gå ut over garnbåtene.

Fladmark var enig i en justering av TAC for sei. Han mente det medførte riktighet at innsatsen i Nordsjøen i år var mindre både for garn og trål enn tidligere. Han kom inn på pålitligheten av statistikkene og viste til at i Møre og Romsdal ble alle fangstene ført opp som fisket i Nordsjøen.

Krog framholdt at EF ikke tidligere har overfisket seikvoten i Nordsjøen. Han mente at EF ikke hadde et reelt behov for en høyere seikvote, men at EF's ønske om justering av kvoten må sees på som et spørsmål om intern fordeling av kvoter.

Jakobsen sa seg enig med Krog og viste til at det et par ganger tidligere var kommet krav om øket kvote fra Frankrike, uten at justeringer ble gjennomført.

Borthen opplyste at i slutten av august var oppfisket kvantum fra EF's side i størrelsesorden 55-56.000 tonn. Når det gjaldt det norske fisket framhevet han grenseproblemen ved Stad og at det først er etter en gjennomgang av fangstdagbøkene en kan få de sikre tallene.

Gundersen sa at Norge er villig til å medvirke til at EF kan få gjennomført en felles fiskeripolitikk som vil gi muligheter for en mer effektiv kontroll i Nordsjøen. Når det gjaldt det norske seifisket pekte han på behovet for en rimelig fordeling på redskapsgruppene for å hindre fortsatt overfiske også nord for 62°N.

Krog gav uttrykk for at en måtte se på situasjonen nord for 62°N på neste møtet.

Jakobsen framholdt at bestanden var hardere beskattet nord for 62°N enn i Nordsjøen.

Wåge bekreftet at en skulle komme tilbake til resten av seiproblematikken på neste møte i utvalget. På dette møtet hadde en forelagt utvalget spørsmål om norske garnfiskernes kvotebehov i EF-sonen samt om en bør stoppe trålfisket i norsk sone. Dessuten enkelte av Seiutvalgets forslag for å bedre beskatningsmønsteret i seifisket.

Rasmussen fant det naturlig å vurdere ytterligere begrensninger i seifisket i Nordsjøen nærmere når kontakten med EF har vært holdt. Han framholdt videre at han ville følge nøye med i utviklingen i trålfisket etter sei i norsk sone.

Rasmussen viste til Seiutvalgets forslag til minstemål for sei og sluttet seg til dette.

Johansen opplyste at synet på minstemålet for sei ikke var endret i nord.

Utvalget sluttet seg enstemmig til Seiutvalgets forslag til minstemål.

Krog ba om at spørsmålet om begrensning av dybden på seinøter ble utsatt.

Utvalget var enig i at saken ble utsatt til neste møte.

Rasmussen spurte nårtid den nye lov om saltvannsfiske ville bli vedtatt.

Kvammen opplyste at det var rimelig å anta at loven kunne bli vedtatt i januar/februar 1983.

Utvalget var enig i å utsette spørsmålet om innføring av en minstevekt på sei sør for Stad til ikrafttredelsen av den nye lov.

Sak 10/82 DRØFTING OM REGULERING AV VINTERLODDEFISKET I 1983.

Rasmussen opplyste at det særlig var spørsmålet om en eventuell justering av fordelingsnøkkelen i vinterloddefisket en tok sikte på å få belyst på møtet og viste til et notat som ble fremlagt der det var gitt følgende redegjørelse:

"Totalkvote.

Totalkvoten for det norske loddefisket i 1983 vil først være klar etter forhandlinger med USSR i siste del av november. Foreløpige antydninger fra havforskermøtet i Hammerfest gir en TAC på ca. 1.050.000 tonn for vinterfisket 1983. Dersom Norge forhandler seg til samme andel av vinter-TAC som i 1982 (68 %), skulle dette gi ca. 700.000 tonn til Norge. Det understrekes at dette tall kun settes opp som et regneeksempel. Både TAC og andel av denne er foreløpig svært usikre tall.

For sommerloddefisket 1983 er foreløpig TAC satt til 1.200.000 tonn. Totalt skulle dette gi foreløpig TAC for hele 1983 på 2.250.000 tonn mot 1.700.000 tonn i 1982, en økning på 32 %.

Fordeling trål/snurp

Trålenes andel av totalkvotene på årsbasis har vært 9,6 % de siste fire årene 1979-82. Fiskeridirektøren vil foreslå at den samme andel også fastsettes for 1983.

Fartøykvoter

Som det framgår av tabell 1 og 2 har det vært benyttet fartøykvoter både for trålere og snurpere de siste fem årene. For snurperne har fordelingsnøkkel D (se tabell 1) vært brukt i årene 1980-82, og nøkkelen ble utformet for å gi noenlunde lik mannslott i de forskjellige størrelsesgrupper. Data fra Budsjettnemnda for fiske-
næringen viser at dette i grove trekk har blitt oppnådd.

Det er vanskelig å diskutere spørsmålet om fartøykvoter og fordelingsnøkler før de disponible loddekvoter er klare.

Reguleringsutvalget bes likevel drøfte dette spørsmål nå slik at grunnlaget er best mulig når fordelingsspørsmålet skal avgjøres på neste møte i Reguleringsutvalget.

TABELL 1

FARTØYKVOTER I VINTERLODDEFISKET 1978-82, SNURP.

	1978 ¹⁾	1979	1980	1981	1982
Totalkvote, snurp ²⁾	9.5	4.6	4.8	6.7	4.5
Fangst, snurp ²⁾	7.9	5.0	4.9	7.0	4.7
Fordelingsnøkkel ³⁾	C	A	D	D	D
<u>Eksempler, fartøykvoter (hl)</u>					
Båtstr.: 2.000 hl:	24.960	14.400	14.175	22.680	15.300
4.000 hl:	34.320	19.800	20.475	32.760	22.100
6.000 hl:	43.680	21.600	23.625	37.800	25.500
8.000 hl:	53.040	22.500	25.200	40.320	27.200
10.000 hl:	59.280	22.500	26.775	42.840	28.900
12.000 hl:	65.520	22.500	27.563	44.100	29.750
14.000 hl:	68.640	22.500	28.350	45.360	30.600

1) Fartøykvotereguleringen ble opphevet 25.2.78 p.g.a. dårlig fiske,

2) Trålerne fiske er ikke inkludert i tallene. Tall i mill. hl.

- 3) A = 1000 hl + 30% av kap. fra 0-4000 hl + 10% av kap. fra 4-6000 hl
+ 5% av kap. fra 6-8000 hl.
C = 1000 hl + 30% av kap. fra 0-8000 hl + 20% av kap. fra 8-12.000 hl
+ 5% av kap. over 12.000 hl.
D = 1000 hl + 40% av kap. fra 0-4000 hl + 20% av kap. fra 4-6000 hl
+ 10% av kap. fra 6-10.000 hl + 5% av kap. over 10.000 hl.

TABELL 2

FARTØYKVOTER I VINTERLODDEFISKET 1978-82, TRÅL.

	<u>1978²⁾</u>	<u>1979</u>	<u>1980</u>	<u>1981</u>	<u>1982</u>
Totalkvote, trål ¹⁾	2,00	1,04	0,91	1,26	1,10
Fangst, trål ¹⁾	0,32	0,72	0,88	1,21	1,15

Fartøykvoter

Båtstr.	0- 999 hl:11.000	6.000	7.000	9.200	8.500
	1.000-1.499 " :14.000	7.500	8.000	10.900	10.000
	1.500-1.999 " :17.000	9.000	9.000	12.600	11.500
	Over 2.000 hl:20.000	10.500	10.500	14.300	13.000

1) Tall i mill.hl

2) Fartøykvotereguleringen opphevet 25.2.1978 pga. dårlig fiske".

Leine viset til tidligere krav om ikke å dumpe overskuddslodde. Han ville på neste møte komme tilbake til hvilke tiltak som kan settes inn for å hindre utkast.

Gundersen framholdt at spørsmålet om å hindre utkast ikke bare er et hjemmelsspørsmål, men også hvordan en praktisk skal løse problemet.

Bakkevik kom inn på at utkastproblematikken kan la seg løse ved hjelp av føringsbåter.

Rasmussen viste til at også føringsbåtene vil måtte bli sendt langt for levering.

Leine mente at også føringsbåtene må finne seg i å vente på tur, men avviste det som overdrevet å hevde at de vil måtte gå langt for å losse. Han ville ta spørsmålet opp på fellesmøte i Feitsildfiskernes Salgslag og Noregs Sildesalslag.

Rasmussen gav uttrykk for at han ventet på et utspill i saken.

SAK 11/82 REGULERING AV SILDEFISKET I STATISTIKKOMRÅDE IV c I EF-SONEN.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"Som kjent disponerer Norge fra 1. oktober 1982 til 28. februar 1983 en sildekvote på 2.000 tonn i ICES statistikkområde IVc.

Denne kvoten kan tenkes utnyttet enten som bifangst i havbrislingfisket eller ved å åpne for et direkte sildefiske.

For å drive et rasjonelt havbrislingfiske vil det kunne være behov for en høyere innblandingsprosent av sild enn den gjeldende på 10 %. Den norske brislingkvoten i EF-sønen på 60.000 tonn kan tas fram til 12. januar 1983. I denne perioden har fisket de senere år hovedsakelig foregått i område IVb. Senere på vinteren har hovedtyngden av fangstene vært tatt i IVc. På bakgrunn av at Norge tidligere i år stilte seg negativ til en henvendelse fra EF om kvoteoverføringer av sild fra Kanalen til mer sentrale deler av Nordsjøen, antar Fiskeridirektøren at det ikke vil være opportunt å ta opp med EF spørsmålet om overføring av sildekvoten fra IVc til IVb. Forutsetningen for at "bifangstalternativet" vil være interessant er derfor at kvoteavtalen med EF for 1983 vil foreligge senest medio januar.

De viktigste motargumentene mot å disponere sildekvoten som bifangst i havbrislingfisket er at størrelsen på denne silden er mindre enn den silden som blir tatt ved et direkte fiske og at kvoten i det vesentligste vil gå til mel/olje.

Ved å åpne for et direkte sildefiske i område IVc vil en best kunne ivareta konsummålsettingen. Silden er imidlertid liten og mager og prisene derved lave. En antar derfor at det ikke vil være stor interesse for å delta i dette fisket. For å gjøre fisket mer attraktivt bør deltakelsen begrenses til et mindre antall fartøy. En slik regulering kan tenkes gjennomført ved at det f.eks. uttas 10 fartøy ved loddtrekning og at fisket gjennomføres ved en turkvote på 200 tonn.

Fiskeridirektøren vil invitere utvalget til å drøfte reguleringen av sildefisket i ICES område IVc."

Bakkevik gav uttrykk for dyp skuffelse over det ulovlige sildefisket i Nordsjøen. Når det gjaldt Kanalsilden var denne liten og mager og nærmest verdiløs. En burde derfor ikke åpne for et sildefisket i området. En burde heller arbeide for å få overført sildekvoten til et område hvor den kan fiskes.

Leine mente at dersom det ikke er mulig å ta sildekvoten som bifangst i havbrislingfisket, kan en bare se bort fra et fiske i området.

Krog spurte om mulighetene for landing i Holland.

Leine opplyste at det ville la seg gjøre å levere silden i Holland, men at en likevel ikke ville oppnå lønnsomhet. Han framholdt videre at ved å åpne for et sildefiske i Kanalen utsatte en fiskerne for fristelsen til å fortsette det ulovlige Nordsjøsildefisket.

Bakkevik framholdt at sildekvoten i Kanalen bør kunne brukes i forhandlingsøyemed.

Gundersen gav uttrykk for at siden det var så sent på året kan kvoten således i beste fall bare bli ført i ny regning for neste år.

Rasmussen viste til at Norge under forhandlingene med EF gjorde store anstrengelser på å få en sildekvote i Kanalen.

Krog mente det var viktig å markere eierandel i Nordsjøsild og at det var grunn til å beholde en kvote i Kanalen, selv om det bare skulle vise seg å være "papirfisk".

Rasmussen oppsummerte ved å gi uttrykk for at han forstod at det ikke var stemming i utvalget for å åpne for et sildefiske i område IV c.

Sak 12/82 EVENTUELT

Leine tok opp det ulovlige fiske etter sild i Skagerrak og på Fladen og tilfeller av makrellovertredelser i Nordsjøen i 2. halvår. Han gav uttrykk for at dette er et mønster som ikke er Norge verdig og understreket behovet for å rense opp i forholdene.

Bakkevik viste til at overtredelsene i skagerraksildefisket hadde 2 sider, nemlig fiske utenfor lovlig område og overtredelse av ukekvotene i Danmark.

Wåge opplyste at direktoratet var kjent med at det hadde vært drevet ulovlig ringnotfiske på 3 forskjellige felt. Han pekte på behovet for at folk står fram og forteller om overtredelsene slik at administrasjonen har noe konkret å vise til ved eventuelle anmeldelser. Han kom inn på hva som bør gjøres for å hindre at lignende skjer og viste i den anledning til at en mulig løsning kan være å anmode kystvakten om å inspisere norske fartøy når de driver fiske også i andre lands soner.

Krog gav uttrykk for at med det senere tids ulovlige fiske var en kommet i en lite hyggelig situasjon. Han mente at det var enkelte foregangsmenn som fikk den øvrige flåten med seg på slik virksomhet og at det er disse en bør få fatt i. Bunkersbeholdning og drivstofforbruk ville etter hans oppfatning kunne være indisier som ville kunne gi grunnlag for konkret mistanke.

Leine mente at når det gjelder overskridelsene av ukekvotene i Danmark er dette en salgslagsoppgave.

Kvammen framholdt at det ulovlige sildefisket på Fladen representerer et brudd på norske forskrifter og antydte at en mulig vei å gå er å sende fly over området.

Gundersen antydde at en mulig måte å håndtere problemet på er å ta kontakt med britiske myndigheter.

Wåge framholdt viktigheten av å få dokumentert grunnlaget for eventuelle anmeldelser.

Leine mente at anmeldelser er utidige, når de likevel ikke fører fram.

Rasmussen understreket viktigheten av å framskaffe håndfaste bevis. Han mente at det ville kunne ha en preventiv effekt å gå til pressen med at Reguleringsutvalget har drøftet saken. Han ga videre sin tilslutning til å sende Orionfly over feltet på Fladen for å fotografere.

Bakkevik var av den oppfatning at en ikke burde gå til pressen, i håp om å kunne ta flåten på fersk gjerning.

Utvalget ble enig om å vente med å gå ut til pressen med at saken var blitt drøftet på møtet i utvalget.

UTKAST TIL REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET 6. OG 7. DESEMBER
1982.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte den 6. desember fra
kl 0900 til kl 1530 og den 7. desember fra kl 0930 til kl 1130.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.

Ass. fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.

Eksp.sjef Gunnar Gundersen, Fiskeridepartementet.

Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet, som varamann for
underdirektør T. Paulsen.

Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag.

Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag.

Fiskeskipper Leif Bjugn, Norges Fiskarlag.

Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag.

Fisker Reidar Johansen, Norges Fiskarlag.

Dir. Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening.

Sekretær Per Alf Andersen, Norsk Nærings- og nytelsesmiddelarbeider-
forbund, som varamann for E. Hysvær.

Sekretær Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund, som varamann for I. Nes.

Som observatører møtte:

Fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening.

Direktør Kåre Li, Sildemelfabrikkenes Landsforening.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulent Narve Eikhaug og

Lidvard Grønnevet.

Dessuten møtte:

Avd.dir. Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet.

Avd.dir. A. Aasbø, Fiskeridirektoratet.

Forskningsjef Arvid Hysten, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Forsker Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Kontorsjef Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet.

Kontorsjef Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet.

Underdirektør Gunnar Kjønne, Fiskeridepartementet.

Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet.

Konsulent Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.

Konsulent Jørgen Borthen, Fiskeridirektoratet.

Konsulent Ove Midttun, Fiskeridirektoratet.

Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet.

Konsulent Kari Østervold Toft, Fiskeridirektoratet.

Det var oppsatt følgende forslag til sakliste, som ble godkjent ved møtets begynnelse.

- SAK 13/82   Regulering av fisket etter torsk og hyse i 1983.
- SAK 14/82   Regulering av fisket etter sei.
- SAK 15/82   Reguleringsopplegg for ringnotflåten i 1983.
- a) - Vinterloddefisket
  - b) - Havbrislingfisket
  - c) - Makrellfisket vest for 4^ov.l.
- SAK 16/82   Regulering av fisket etter reker.
- 1. Grønland
  - 2. Barentshavet
  - 3. Rekefisket i fjorder og kystfarvann i Nord-Norge.
- SAK 17/82   Eventuelt.

Ved åpningen av møtet tok Leine ordet og viste til situasjonen etter forhandlingene om Støtteavtalen for 1983.

På denne bakgrunn hadde Landsstyret i Norges Fiskarlag enstemmig besluttet at forutsetningene ikke forelå for deltakelse fra Norges Fiskarlags side i diskusjonen om reguleringene innenfor sildefiskeriene og om norsk-arktisk torsk.

Representantene fra Norges Fiskarlag ville derfor ikke delta i behandlingen av sakene 13 og 15, og stemme samlet mot tilrådinger om regulering på disse felt.

SAK 13/82.

Regulering av fisket etter torsk og hyse i 1983.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene der det var gitt følgende redegjørelse:

1. Ramme for norsk fiske av norsk-arktisk torsk og kyst-torsk.

Avtalen med Sovjetunionen for 1983 er nå fastlagt. Totalkvoten for norsk-arktisk torsk for 1983 er i avtalen fastsett til 260.000 tonn. I tillegg kjem 40.000 tonn norsk kyst-torsk og 40.000 tonn såkalla "Murmansk-torsk". På dette grunnlag har partane avtala ei fordeling med 152.500 tonn til kvar. Det er avsett 35.000 tonn til fordeling til tredje-land. Den sovjetiske parten har dessutan overført 72.500 tonn av sin kvote til Norge, og den norske totalkvoten for 1983 blir etter det 225.000 tonn. I avtalen med Sovjetunionen heiter det vidare:

"Partene ble enige om, dersom det blir nødvendig, å komme tilbake til spørsmålet om gjensidig overføring av torsk og andre fiskeslag i løpet av 1983".

Fiskeridirektøren finn etter dette grunn til å tru at det er realistisk å gå ut frå ei total ramme for norsk fiske i 1983 på 235.000 tonn torsk.

Denne totalramma samsvarar med den føresetnaden som ein har gått ut frå i Fiskeridirektoratet sitt notat av 8. september i år. Ut frå overslaget om at fritt fiske med konvensjonelle reiskapar i 1983 ville resultere i eit kvantum på 275.000 tonn, og ein avsett trålkvote på 60.000 tonn, kjem ein fram til eit reguleringsbehov i 1983 for konvensjonelle reiskapar på 100.000 tonn. Dette reguleringsbehovet har ein tidlegare lagt til grunn både i Fiskeridirektoratet sitt notat av 8. september og i sakspapira til møtet i Reguleringsutvalget den 29. oktober.

2. Regulering av fisket med konvensjonelle redskaper.

Til møte i Reguleringsutvalget 29.10. ble det fremlagt et eksempel på en pakkelsegning som teoretisk ville gi den nødvendige reguleringsseffekt. På bakgrunn av de signaler som fremkom under møtet 29.10., og brev fra Fiskeridepartementet 3.11. vil en her presentere et revidert reguleringsopplegg som utvalget inviteres til å ta stilling til.

1. Periodestopp:

Det innføres stopp i fisket i påskeuken og uken etter påske, og stopp to uker i forbindelse med jul og nyttår. Beregnet regulerings-effekt blir som følger:

	<u>1000 tonn</u>
Uke 13 (28.3. - 3.4.) PÅSKE	8.3
Uke 14 (4.4. - 10.4.)	16.3
Uke 51 (19.12. - 25.12.)	4.1
Uke 52 (26.12. - 2.1.84)	<u>3.5</u>
	<u>32.5</u>

Da reguleringseffekten av stopp i uke 51 og 52 sannsynligvis er overvurdert er det grunn til å anslå effekten av de to stopp-periodene samlet til å være i underkant av 30.000 tonn.

2. Utvidet helgefredning:

Beregning av effekten av utvidet helgefredning bygger som kjent på forutsetninger om at ordningen vil føre til følgende reduksjon i kvantum for de enkelte redskapsgrupper:

Garn	40,8 %
Juksa	17 %
Line	33 %
Snurrevad	33 %

Det vises i denne forbindelse til sidene 29 og 30 i notatet av 8. september.

Forutsetningene som ligger til grunn for disse anslagene er i seg selv diskutabile. En har imidlertid ikke funnet grunnlag for å foreta endringer.

Tabellen som følger vedlagt (./.) gir beregnet kvantumseffekt av utvidet helgefredning når fangsttallene for de enkelte redskapsgrupper i 1981 er lagt til grunn.

Helgefredning hele året vil etter disse beregningene regulere bort vel 80.000 tonn. Fra 1.3. og året ut blir reguleringseffekten vel 60.000 tonn, fra 15.3. vel 50.000 tonn og fra 1.4. og året ut blir effekten i underkant av 40.000 tonn.

Etter forespørsel fra Fiskeridepartementet har en regnet effekten av utvidet helgefredning for juksa, line og snurrevad fra 16.2. og for garn fra 1.4. Beregninger viser at en slik ordning til sammen ville regulere bort 46.000 tonn. Fiskeridirektøren anser det imidlertid som uheldig å differensiere mellom redskapsgrupper i større grad enn det som tidligere har vært praksis.

Etter Fiskeridirektørens oppfatning er utvidet helgefredning det viktigste elementet i en pakkelsøning som har som mål å regulere bort 100.000 tonn. Ordningen bør innføres senest 1.3. og bør gjelde alle redskapsgruppene garn, juksa, line og snurrevad fra samme dato. Reguleringseffekten av en slik ordning er som nevnt beregnet til 60.000 tonn.

KVANTUMEFFEKT AV UTVIDET HELGEFREDNING 1000 TONN RUND VEKT

	01.01.- 15.02.	16.02.- 28.02.	01.03.- 15.03.	15.03.- 31.03.	01.04.- 30.04.	01.05.- 31.10.	01.11.- 31.12.	01.01.- 31.12.
GARN	7,6	4,9	7,5	10,8	11,5	5,0	0,9	48,2
JUKSA	0,3	0,5	0,4	0,3	0,9	3,6	0,1	6,1
LINE	4,7	1,8	1,3	0,9	1,1	3,8	7,3	20,9
SNURREVAD	0,3	0,4	0,6	1,4	1,2	2,6	0,4	6,9
TOTALT	12,9	7,6	9,8	13,4	14,7	15,0	8,7	82,1

38,4

51,8

81,6

3. Maksimalkvoteordningen som en generell reguleringsordning slik den ble drøftet på forrige møte i Reguleringsutvalget anser en som lite hensiktsmessig. Ordningen er imidlertid tenkt som en begrenset del av reguleringsopplegget for de største fartøyene som fisker med konvensjonelle redskaper. Jfr. punkt 4 nedenfor.

4. Spesiell regulering av de største fartøyene:

Under dette punkt henvises til Fiskeridirektørens brev til Fiskeridepartementet den 1.12.82. Utvalget inviteres til å drøfte saken.

Brevet av 1.12.82 lyder:

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK I 1983 FOR FARTØYER MED REKEKONSESJON OG FARTØYER SOM DRIVER FISKE I ANDRE LANDS SONER.

Det vises til departementets brev av 3.november d.å.

En vil innledningsvis klargjøre at en oppfatter henvisningen i tredje avsnitt til "tidligere fangstnivå" å referere seg til de enkelte fartøyers fangstnivå og dermed til innholdet i en eventuell kvoteregulering. Som en senere kommer tilbake til finner en det nødvendig å ta utgangspunkt i fartøyenes tidligere samlede fangst for å fastlegge nivået på den "gruppe-kvota" som igjen skal danne utgangspunktet for de kvoter som eventuelt skal innføres. En tenker seg i denne sammenheng års-kvoter.

En vil også innledningsvis påpeke at en ikke kan se det er hjemmel i deftakerlovens § 10,1 - 5. ledd for en avgrensning av fartøyer som tidligere har drevet fiske i andre lands soner. Dette kommer en tilbake til i et senere avsnitt.

En regulering som skal omfatte flåten med rekekonsesjon, vil kunne ta utgangspunkt i en klart definert gruppe fartøyer. Derimot vil en regulering av fartøyer som driver fiske i andre lands soner og også fisker torsk med konvensjonelle redskaper i norsk sone ikke ha mulighet for å ta utgangspunkt i et kriterium som i reguleringsammenheng på forhånd skiller ut en konkret gruppe fartøyer.

På bakgrunn av det klare formelle skillet det er mellom en regulering av fartøy med rekekonsesjon og fartøy som fisker i andre lands soner, finner en det hensiktsmessig å ta som utgangspunkt at det fastsettes adskilte reguleringsordninger for de to fartøy-kategoriene.

Imidlertid forutsettes at begge kategoriene skal komme inn under de samme generelle bestemmelser om periodestopp, helgefredning og andre slike reguleringer som den øvrige flåten som fisker torsk med konvensjonelle redskaper.

Regulering av torskefisket med konvensjonelle redskaper for fartøy med rekekonsesjon.

Reguleringen vil omfatte samtlige fartøyer som har rekekonsesjon, d.v.s. fartøy på 50 BRT og mer eller på 65 fot (19,8 m) l.l. og mer.

Oversikt over fartøy med rekekonsesjon pr. 15.9.1982.

Fylke	Antall konvensjonelle konsesjoner	Antall rekefryse-konsesjoner
Finnmark	26	1
Troms	48	10
Nordland	25	1
Nord-Trøndelag	1	-
Sør-Trøndelag	4	-
Møre og Romsdal	2	12
Sogn og Fjordane	-	-
Hordaland	1	-
Rogaland	11	-
Vest-Agder	6	-
Totalt	124	24

Eventuelle mindre endringer i antallet rekekonsesjoner siden utgangen av 1981 skulle ikke ha noe å si for det totale bildet. I alt var det 70 fartøyer med rekekonsesjon som fisket torsk med konvensjonelle redskaper i 1981. 20 av disse fartøyene har også konsesjon for trålfiske etter torsk m.v. med kvoter varierende fra 125 tonn til 473 tonn torsk rund vekt. Det må også legges til at noen fartøy som er mindre enn konsesjonsgrensen for reketrål, men som driver dette fisket har konsesjon for torsketrål.

Selv om alle de fartøy som har kombinasjonen reketrål/torsketrål også i prinsippet kan drive fiske etter torsk med konvensjonelle redskaper, er dette ikke tilfelle for de største fartøyene med rekekonsesjon. Det er nok likevel noen fartøy som driver en kombinasjon av alle disse tre driftsformene (reketrål/torsketrål/torskefiske med konvensjonelle redskaper).

Dersom det blir innført en regulering av torskefisket med konvensjonelle redskaper for fartøy med rekekonsesjon, finner en det rimelig at også forholdet til torsketrål blir tatt med i vurderingen. En mener at den beste løsningen ville være å fastsette en begrensning i det totale torskefisket for fartøy med rekekonsesjon, og at det dermed ville bli opp til hver enkelt som også har torsketrålkonsesjon å avgjøre med hvilket redskap kvoten skal fiskes. En forutsetter at intet fartøy med begge konsesjoner kan tildeles en trålkvote av torsk som er større enn den generelle kvote som fastsettes for reketrålere.

Tabellen nedenfor angir torskefangster tatt med konvensjonelle redskaper nord for 67°N med fartøy som har rekekonsesjon:

	1981		1982	
	Torskekvantum i tonn	Deltakelse	Torskekvantum i tonn	Deltakelse
Jan - juni	7.839	54	8.195	54
Hele året	11.596	70		

Det er en økning på i underkant av 5 % fra 1. halvår 1981 til 1. halvår 1982. Tilsvarende økning på årsbasis vil bringe totalen i 1982 opp i ca. 12.000 tonn.

Vedlagte (./../) tabeller 1 (hele 1981), 2 (1. halvår 1981) og 3 (1. halvår 1982) gir torskekvantumet for de enkelte fartøyene fordelt etter fartøystørrelse. Materialet viser at enkeltfangstene varierte fra under et tonn til oppunder 600 tonn i 1981. Gjennomsnitt for de 70 fartøyene var 166 tonn i hele 1981. Gjennomsnittsfangsten i første halvår økte fra 145 tonn i 1981 til 152 tonn i 1982.

Tabellmaterialet viser videre at det er stor spredning i enkeltfangstene i de ulike gruppene, samtidig som fartøystørrelsen synes å ha mindre betydning for fangstens størrelse. En finner derfor lite grunnlag for å anbefale en differensiering av kvotene på størrelsesgrupper for fartøyene som har rekekonsesjon.

Det er ikke mulig å differensiere på mannskapsstørrelsen da det ikke foreligger data om nåværende/tidligere bemanning som kan gi grunnlag for fastsetting av en slik differensiering. Det er dessuten andre grunner for ikke å gå inn på en slik ordning, bl.a. kontroll med både etablering og gjennomføring av en slik ordning.

Spørsmålet er hvor stor kvantumsreduksjonen fra 1982-nivået skal være. Her er tatt med regneeksempler som viser "gruppekvoten" ved henholdsvis 10, 20, 30 og 40 % reduksjon av gruppens faktiske fiske i 1981-82 (12.000 tonn).

Neste steg er å bestemme fangstnivå (maksimalkvoter) for de enkelte fartøy som inngår i gruppen. Dette kan gjøres ved to alternative beregningsmetoder basert på fartøyenes tilpasning til kvotesystemet:

Metode A: Det forutsettes at båter som i 1982 fisket under maksimalkvoten for 1983 fisker samme kvantum som i 1982.

Metode B: Forutsetter at alle båter som i 1982 fisket mindre enn maksimalkvoten for 1983 øker sin fangst for å nå opp i denne maksimalkvoten.

Et annet usikkert element i kvoteberegningene er deltakelsen. Dersom en fordeler "gruppekvoten" på samtlige som har rekekonsesjon vil det bli små kvoter som av mange ikke vil bli tatt. Det vil være rimeligere å fordele "gruppekvoten" på antatt antall faktisk deltakende fartøy. Dette innebærer imidlertid en fare for at deltakelsen kan bli høyere enn beregnet. For å gardere seg vil en derfor gå inn for at det etableres en reell gruppekvote og at fiske stoppes når gruppekvoten er nådd selv om enkeltfartøyer ikke har fått full kvote.

Under ulike forutsetninger om reduksjonsgrad, og forutsetning om deltakelse av 70 (alternativt 50) fartøyer, blir enkeltkvotene som følger:

	10 %	20 %	30 %	40 %
Utgangspunkt	12.000	12.000	12.000	12.000
Reduksjon	1.200	2.400	3.600	4.800
"Gruppekvote"	10.800	9.600	8.400	7.200
Fartøykvote:				
Metode A	355	265	200	165
Metode B alt. 70	154	137	120	103
" " alt. 50	216	192	168	144

På bakgrunn av at fisket med konvensjonelle redskaper i 1983 totalt skal reduseres med 1/3 i forhold til beregnet fritt fiske, er 30 % alternativet det mest nærliggende. Når det gjelder beregning av fartøykvoter er, som tidligere nevnt, forutsetninger om den enkeltes tilpasning til kvotesystemet og forventninger om deltakelse avgjørende. En "riktig" fartøykvote ligger mellom 120 og 200 tonn. Da det er første gang det blir innført begrensning i rekefiskernes torskfiske med konvensjonelle redskaper er en innstilt på at ordningen blir relativt liberal og en vil derfor gå inn for 200 tonn. Dette kvotenivå er dessuten det samme som en vil gå inn for når det gjelder den delen av den konvensjonelle flåten som har fiske i andre lands soner som alternativ til torskfiske nord for 62°N.

Det er klart at det viktigste torskfiske foregår i 1. halvår, d.v.s. før rekesesongen tar til. Mange vil lett kunne fiske opp sine kvoter i denne perioden. Det bør derfor vurderes hvorvidt en skal kreve at deler av torsk kvotene skal reserveres til annet halvår.

Regulering av torskfisket med konvensjonelle redskaper for fartøy som driver fiske i andre lands soner.

Det fremgår av Fiskeridirektørens notat av mai - juni 82 at banklinefartøy fra Vestlandet sin torskfangst i norsk sone nord for 67° n.br. økte fra 4.420 tonn i 1980 til 10.285 tonn i 1981. (Denne flåten tilsvarende omtrent flåten som fisker med garn og line i andre lands soner. Disse fartøy er senere omtalt som "Vestlandsflåten"). Hvordan utviklingen vil bli i 1982 er det for tidlig å si noe sikkert om, men foreløpige tall for 1. halvår indikerer en ytterligere økning fra 1981 nivået. Fangsttall måned for måned i første halvår 1981 og 1982 er gjengitt nedenfor.

Torsk kvantum nord for 67°N line og garn fartøyer fra Vestlandet. Tonn rund vekt.

	1981	1982	økning
Januar	384	1.192	210 %
Februar	1.275	3.109	144 %
Mars	885	2.391	170 %
April	1.718	972	- 43 %
Mai	143	231	62 %
Juni	0	1	-
	4.405	7.896	79 %

Enkeltfangstene i 1. halvår 1982 er gjengitt i tabell 4.

Torskefangsten for denne flåten i 2. halvår 1981 var 5.879 tonn. Forutsetter en samme kvantum i 2. halvår 1982 blir totalkvantumet 13.775 tonn i 1982. Dersom fangsten i 2. halvår skulle øke som i første halvår ville totalkvantumet komme opp i 18.418 tonn. Sannsynligvis vil fangsten komme til å ligge et sted mellom disse ytterpunktene, omkring 15.000 tonn.

Det formelle grunnlaget for en spesiell regulering av denne gruppen fartøy er omhandlet i Fiskeridirektoratets notat av 25. oktober d.å. (s. 7 og 8). Som det der framgår vil hjemmelen for reguleringen være deltakerlovens § 10, tredje ledd, men det innebærer at et fartøy som i 1983 velger å fiske på torsk (og andre fiskeslag) i norsk sone i stedet for som i tidligere år også å fiske i andre lands soner ikke vil bli omfattet av en slik spesiell regulering.

En måte som ville kunne brukes til å skille ut de fartøyene som fisker i andre lands soner, er innføring av konsesjonsordning i henhold til deltakerlovens § 6 for fiske i disse sonene. Etter at en har "definert" disse fartøyene ved en slik konsesjonsordning, ville en ha det nødvendige juridiske grunnlag for å begrense deres fiske på torsk i norsk sone i henhold til § 10 tredje ledd. Tidsmessig vil det ikke være mulig å gjennomføre dette før starten av sesongen 1983. En vil i denne omgang innskrenke seg til å peke på dette forholdet og vil ikke foreslå innføring av en slik konsesjonsordning.

Selv om gjennomføring av en konsesjonsordning som nevnt ville skape et juridisk grunnlag for en regulering av denne flåten måtte selve spørsmålet om opprettelse av en konsesjonsordning vurderes i et langt videre perspektiv enn behovet for å løse det foreliggende reguleringsproblem i forhold til norsk-arktisk torsk.

Ut fra gjeldende lovgivning vil en bare kunne definere gruppen av fartøy som fisker i andre lands soner gjennom å stille opp et valg for fartøyene. Etter at fartøyene hadde valgt sitt fiskemønster i 1983 ville gruppen være definert og ville således kunne begrenses i sitt fiske etter norsk-arktisk torsk i 1983. Skulle fartøyene stilles i en valgsituasjon ville dette betinge at de ble gitt oversikt over konsekvensene av sine valg i form av potensiell inntjeningssevne ved de ulike valg, jfr. i denne sammenheng den flåtedeling som de 2 siste år er gjennomført i ringnotflåten. Dersom en skulle ta sikte på at valget ble gjennomført før årsskiftet er det klart at det ville by på problemer å stille opp reelle og konkrete alternativer å velge mellom for fartøyene. Det pekes på at det er fare for at de norske kvotene i andre lands soner ikke vil være avklart før årsskiftet.

Selv om denne forutsetningen ble avklart tidnok, ville de enkelte fartøys fiskemuligheter (størrelsen på deres andel av kvotene) være avhengig av deltakerantallet. Deltakerantallet ville ikke kunne fastslås før fartøyene hadde valgt. Valget ville også være problematisk fordi en i utgangspunktet ikke ville ha oversikt over virkningen av valgsituasjonen. Den gruppen av fartøyer som reguleringen skulle omfatte ville ikke nødvendigvis bli like stor som den gruppen som før har drevet fiske i andre lands soner. Dette kunne innebære endringer i fiskemønsteret for denne flåten som ville kunne trekke i motsatt retning av å begrense flåtens uttak av norsk-arktisk torsk.

En har i det foregående lagt til grunn at ut fra gjeldende regelverk krever en spesiell regulering av fartøy som fisker i andre lands soner at fartøyene gis en valgmulighet mellom fiske i andre lands soner og fiske etter norsk-arktisk torsk. Det er videre pekt på problemer som en slik valgsituasjon vil kunne innebære.

Skal en kunne gjennomføre en separat regulering av "Vestlandsflåten" blir spørsmålet om en kan skape en valgsituasjon som eliminerer/reducerer de problemer som er påpekt ovenfor. Sagt på en annen måte: "Kan de krav som må/bør stilles til en slik valgsituasjon oppfylles i tilstrekkelig grad?" Dette vil være krav som går på forutbereknelighet, klare konsekvenser av valg, administrativ gjennomførbarhet og rimelig kontroll med gjennomføringen. Det vil også være krav om rimelig mulighet til å kunne forutse den samlede virkningen på uttaket av norsk-arktisk torsk og fiske i andre lands soner av det enkelte fartøys valg.

Til nærmere overveielse legges herved fram følgende skisse for et reguleringsopplegg for "Vestlandsflåten":

- 1) Det fastsettes en "maksimalkvote" for alle fartøy som fisker norsk-arktisk torsk med passive redskap i 1983. I denne sammenheng vil formålet med en slik "maksimalkvote" være at kvoten skal utgjøre det ene alternativet i valggrunnlaget for "Vestlandsflåten". Kvoten bør derfor ikke i urimelig grad begrense den øvrige torskeflåten som fisker med passive redskaper.

Ved fastsettelse av en slik kvote er det to forhold som bør ses i sammenheng: kvotenivå for trålere, og tidligere fangst for de fartøyene reguleringene vil omfatte. Ser en på tidligere års fiske er det 13 fartøy som i 1981 fisket over 500 tonn med konvensjonelle redskaper. Gjennomsnittlig fisket disse 588 tonn på årsbasis. I 1980 var antallet som fisket over 500 tonn 3, og i 1979 var det et fartøy som fisket mer enn 500 tonn. De fartøy dette gjelder er stort sett hjemmehørende i Nord-Norge. Tabell 4 viser som nevnt de enkelte fangstene til fartøy fra Vestlandet i 1. halvår 1982. Her går det fram at også fartøy hjemmehørende i denne landsdelen vil komme opp i over 500 tonn i 1982. En øvre grense på 500 tonn ville ramme en del fartøy fra Nord-Norge, men også fartøy fra Vestlandet ville få sine fangster begrenset av et kvotetak på dette nivå. En øvre grense som settes høyere vil ha begrenset effekt. En vil konkludere med at 500 tonn bør anses som en øvre grense for alle fartøy som fisker torsk med passive redskaper i 1983. Dersom grensen settes lavere vil den få videre konsekvenser for deler av flåten som reguleringene ikke sikter mot.

- 2) Det fastsettes en øvre grense for fiske etter torsk nord for 62° n.br. for de fartøy som i 1983 vil fiske med passive redskap i andre lands soner.

Ut fra det formålet å begrense eller hindre opptrapping i uttaket av norsk-arktisk torsk bør denne kvoten ligge på et nivå som innebærer at fartøyene får et større driftsgrunnlag ved å fortsette å fiske i andre lands soner i 1983 enn ved å unnlate dette. I normaltilfelle skulle en da med rimelig sikkerhet kunne forutsette at fartøyene ville velge å fortsette sitt tradisjonelle driftsmønster ved å fiske i andre lands soner. Dersom en ikke har rimelig sikkerhet på dette punkt vil formålet med reguleringen falle bort.

En øvre begrensning bør gi et kvantum som minst tillater en saltfisketur. Mindre kvantum enn en last gjør valg-alternativet mindre interessant. Ut fra en vurdering av fartøyenes lastekapasitet er en kommet til at nivået på en slik øvre begrensning bør være 200 tonn. Det må imidlertid påpekes at dersom hele Vestlandsflåten (vel 80 fartøy) fisker 200 tonn torsk, vil det til sammen bli tatt 16.000 tonn av denne flåten alene.

Ved at alle fartøy i denne gruppen vil være garantert en kvote som nevnt ovenfor, vil en kunne utskyte tidspunktet for når fartøyene må foreta sitt endelige valg mellom (1) å fiske i andre lands soner og fiske 200 tonn norsk-arktisk torsk i norsk sone eller (2) å fiske "maksimalkvoten" (500 tonn) norsk-arktisk torsk i norsk sone og være avskåret fra å fiske i andre lands soner. En kvote på 200 tonn torsk vil normalt vare i 1½ måned. Tidspunktet for fartøyenes definitive valg kunne dermed utsettes til rundt medio/ultimo februar 1983. Selve etableringen av valgsituasjonen vil være basert på at Norge blir tildelt kvoter i andre lands soner. Det er imidlertid ikke sikkert at kvotene vil være avklart før årsskiftet. Ved at fartøyene ikke behøver å velge før ut i februar, burde faren for at kvotene ikke er avklart på valgtidspunktet være minimale.

Valgalternativene måtte legges fram for fartøyene tidligst mulig før årsskiftet. Konsekvensene av et fiske etter norsk-arktisk torsk utover minimumskvoten måtte uttrykkelig klargjøres og forskriftsfestes. Spørsmålet reiser seg her om et fartøy som fisket utover denne kvoten automatisk skulle anses som å ha valgt ikke å fiske i andre lands soner og dermed nektes å fiske der, eller om en skulle se det som om de overfisket sine kvoter av norsk-arktisk torsk, men fortsatt beholdt retten til å fiske i andre lands soner mot å tåle administrativ inndragning av verdien av kvoteoverskridelsen. I det første tilfelle ville fiske i andre lands soner være et ulovlig fiske som ville innebære påtale med straffereaksjon og inndragning av fangstverdi. Hensynet til å begrense uttaket av norsk-arktisk torsk tilsier at en i alle fall ved mindre overskridelser ser saken som en kvoteoverskridelse som medfører administrativ inndragning.

De angjeldende fartøyers valg burde formaliseres gjennom en registrering i Fiskeridirektoratet. Gjennomføringen av reguleringen ville kunne kontrolleres bl.a. gjennom direktoratets oversikt over søknader om fisketillatelse i andre lands soner.

Som svar på departementets anmodning om å utrede et forslag om en separat regulering av "Vestlandsflåten" har en ovenfor skissert et mulig reguleringsopplegg. Det er pekt på en del problematiske sider ved et slikt opplegg, men innenfor de foreliggende juridiske muligheter ser en ikke andre/bedre måter å legge opp en separat regulering på.

Etter en samlet vurdering skulle det skisserte opplegget kunne gjennomføres. Dersom en ikke vil gjennomføre et reguleringsopplegg for "Vestlandsflåten" som skissert ovenfor, må en så vidt en kan se oppgi målsettingen om å foreta en separat regulering av denne flåten. En vil i så fall anta at det også vil være behov for å se nærmere på spørsmålet om en separat regulering av rekeflåten. Å kun foreta en separat regulering av rekeflåten vil vel være problematisk.

Dersom en skulle velge ikke å gå inn på en separat regulering av "Vestlandsflåten", men en fortsatt vil foreta reguleringsinngrep som berører denne flåten, kan dette bare gjøres gjennom en generell regulering basert på generelle kriterier knyttet til det enkelte fartøy. Det mest praktiske vil da være å foreta en generell regulering av de større fartøyene.

De siste årene har større fartøyer tatt en stigende del av totalfangsten av torsk med konvensjonelle redskaper. Ser en på fartøy over 30 m l.l. utgjorde fangsten 2,7 % i 1979. Andelen økte til 3,7 % i 1980, og videre til 6,5 % i 1981. Tar en med også de fartøy som er mellom 25 og 30 m l.l. har andelen økt fra 6,1 % i 1979 til 9,4 % i 1981. Basert på det foreliggende materiale kan en anslå fangsten av de større fartøyene (definert som fartøy over 25 m l.l.) til å utgjøre omkring 10 % av torskefangsten med konvensjonelle redskaper. Totalfangsten i 1983 med konvensjonelle redskaper, etter bortregulering av 100.000 tonn, vil bli 175.000 tonn. "Gruppeknoten" for fartøy over 25 m l.l. foreslås eventuelt satt til 17.500 tonn som er 10 % av denne totalen.

Fisket kunne enten foregå fritt innenfor rammen av denne gruppeknoten, eller det kunne fastsettes fartøykvoter. Fritt fiske innenfor gruppeknoten ville stille strenge krav til oppfølging og kontroll. Fartøy over 25 m l.l. kunne for eksempel pålegges en spesiell rapporteringsplikt.

Ved beregning av fartøykvoter er antall deltakere/kvoteberechtigede avgjørende. Tabellen nedenfor viser antall fartøy over 25 m l.l. som har levert torsk tatt med konvensjonelle redskaper:

	Antall totalt	Antall m/fangst over 10 tonn
1981	186	107
1980	183	82
1979	204	84

En fartøykvote basert på deltakelse fra 100 til 186 fartøy ville ligge mellom 95 og 175 tonn. Dette ville bli svært lave kvoter tatt i betraktning fritt fiske for fartøy under 25 m l.l.

På det forestående møtet i Reguleringsutvalget vil Fiskeridirektøren .
legge fram kopi av dette brevet sammen med kopi av departementets brev
av 3. november.{{

5. Begrensning av garnmengden.

I denne saken vil Fiskeridirektøren på ny legge fram forslaget som ble presentert på møte i Reguleringsutvalget den 29.10.82.

* * *

Det er vanskelig å gi anslag over reguleringseffekten av de to siste elementene i reguleringspakken. Effekten av en ordning som skissert under punkt 4 er først og fremst inntektsutjevne. En må også kunne regne med at ordningen vil være forebyggende i den grad at ytterligere økning av de som allerede fisker mest vil bli dempet.

For en god del av rekefartøyene vil en begrensning på 200 tonn være reell, og disse fartøyene vil sannsynligvis bli tvunget over i rekefisket tidligere. Innsparingen vil likevel ikke utgjøre mer enn i høyden 5.000 tonn.

Reguleringseffekten av en garnbegrensning er høyst usikker.

Samlet reguleringseffekt av det reguleringsopplegg som her er skissert blir 90-95 tusen tonn.

3. Regulering av trålfisket.

Totalkvoten til trålarane var 60.000 tonn i 1981, er rekna til ca. 61.500 i 1982. Småtrålargruppa (under 250 BRT) fekk som eit utgangspunkt 3.500 tonn av desse totalkvotane.

Utgangspunktet for delingsnykkelen mellom gruppene av stortrålarar vert endra i 1982 frå det system vi tidlegare hadde nytta. For 1982 vart fartykvotane i dei ymse trålargruppene føresegsfesta, medan det tidlegare var gruppekvtane som vart fastsett.

Fartykvotane er desse:

1. Ferskfisktr. over 250 BRT og 115 s.l.	631 tonn r.v.
2. Rundfrysetr. over 400 BRT	789 " "
3. Saltfisktrålarar	764 " "
4. Fabrikktrålarar	965 " "

I tillegg vart det gjeve 2.000 tonn til deling mellom reiarlaga som hadde teke del i kapasitetsnedbygginga i ferskfisktrålarflåten.

På grunnlag av deltakartalet i 1982 fekk kvar gruppe tildelt:

Ferskfisk- og rundfrysetr. (56+4) stk.	38.492 tonn
+ nedbyggingstillegg	<u>2.000 "</u>
	40.492 tonn
Saltfisktrålarar 9 stk.	6.876 "
Fabrikktrålarar 11 stk.	<u>10.615 "</u>
I alt tildelt i 1982	<u>57.983 tonn</u>

Totalt vart det i 1981 tildelt til desse 56.800 tonn.

Prosentvis deling av totalkvoten til stortrålarane i 1981 og 1982:

	1981	1982
Ferskfisk- og rundfrysetr.	71,46 %	69,83 %
Saltfisktrålarar	10,89 %	11,86 %
Fabrikktrålarar	17,64 %	18,31 %
	99,99 %	100,00 %

Vridninga mellom gruppene frå 1981 til 1982 vart til fordi ferskfisktrålargruppekvoten vert ståande mest uendra (- 100 tonn), medan saltfisk- og fabrikktrålarane fekk "overfordelinga".

FORDELING AV KVOTAR I 1983.

Oversyn over påmelde farty vert lagt fram på møtet.

Etter det vi forstår er ein fabrikktrålar (Tenor) seld til utlandet i 1982, elles er det endring for "Skjervøyfisk" ex. "Vikheim" og "Gisund" som baa har gått over til ny eigar.

Totalkvoten.

Fiskeridirektøren gjer framlegg om at utgangspunktet for tildeilinga for 1983 er 60.000 tonn, og at SMÅTRÅLARGRUPPA får avsett 3.500 tonn av dette.

Fordeling innan stortrålarane.

Ved nedbygginga i ferskfisktrålarflåten gjekk delar av kvotane frå den ledige kapasiteten til dei i gruppa som hadde teke del i nedbygginga. Reguleringsutvalet drøfta dette inngåande på møte 2. desember 1982. Utvalet kløyvde seg, med Fiskeridepartementet fann å gje kompensasjon til desse reiarlaga. Fiskeridirektøren finn at vi også i 1983 bør favorisera denne gruppa. Løysinga vart nytta i 1982 med eit kvantum på 2.000 tonn på deling etter nærare fastlagd delingsnorm var tenleg slik Fiskeridirektøren ser det, og vi vil gjera framlegg om dette for komande år.

Elles vil Fiskeridirektøren rå til at det vert fastsett fartykvotar slik det er gjort i inneverande år, og at desse kvotane vert uendra:

1.	Ferskfisktrålarar over 250 BRT og 115' s.l. 631 tonn rund vekt pr. farty				
2.	Rundfrysetrålarar over 400 BRT	789	"	"	"
	"				
3.	Saltfisktrålarar	764	"	"	"
	"				
4.	Fabrikktrålarar	965	"	"	"
	"				

OVERFØRING AV KVOTAR

Fiskeridirektøren har etter tilråding frå Reguleringsutvalet i 1980 gjeve samtykke til at ein innan reiarlag/administrasjonsgruppe kan disponera over trålkvotar slik at dei kan fiskast på eit eller flere farty.

Fiskeridirektøren ønskjer å halda fram med denne praksis".

Rasmussen viste til at det var regnet med en samlet norsk kvote på 235.000 t. Det var da beregnet en overføring til Norge av 10.000 t senere på året, f.eks. i bytte mot uer (sebastes mentella).

Gundersen hadde ingen innvending mot et slikt utgangspunkt.

Rasmussen sa at reguleringsbehovet på 100.000 t som var beregnet var det samme som det en hadde gått ut fra tidligere. I fordelingen mellom redskapsgruppene var det lagt opp til 60.000 tonn til trålerne, altså det samme som i 1982.

Fladmark fant det urimelig å legge til grunn en slik fordeling. Trålernes andel av den norske kvoten hadde utviklet seg i negativ retning år for år fra 51 % i 1978 til 31 % (61.500 av 197.500) i 1982. Det var urimelig at den prosentvise andelen skulle reduseres. Ut fra Fiskeridirektørens forslag ville andelen bli 25,5 %. Dette ville relativt sett legge enda større byrde på trålerne.

Rasmussen viste til at fordelingen for 1982 hadde lagt inn et vesentlig overfiske. For 1983 var det en teoretisk kvote som var til fordeling.

Gundersen viste til at trålernes andel av faktisk fiske var betydelig mindre; ca. 18 %. Det var nå også lagt opp til en sterk regulering av passive redskap, og det var derfor vanskelig å lette på reguleringen av trålerne.

Bjørklund sa seg enig med Fladmark når det gjaldt trålernes kvote. Det måtte også tas i betraktning at det nå ville bli en utvidelse til 135 mm maskevidde. Det var ikke lenger mulig å supplere med fiske av sei og hyse. Når en hadde fått økt kvote måtte den fordeles med samme prosentvise andel som for 1982.

Han hadde forståelse for Norges Fiskerilags reaksjon på bruddet i støtteforhandlingene.

Andersen ville i utgangspunktet støtte Fiskeridirektørens forslag, men fant dette vanskelig i og med at Norges Fiskerilag ikke deltok i diskusjonen om hvilket reguleringsbehov en skulle gå ut fra. Han støttet derfor Fladmark og Bjørklunds synspunkter og foreslo en økning av trålernes kvote til 73.200 t.

Fladmark sa at han var usikker på resultatet som ville komme ut av behandlingen. Opplegget tok utgangspunkt i en reguleringseffekt på 100.000 t, men han trodde ikke reguleringen ville bli så hard. Det rimelige måtte være å ta utgangspunkt i det kvantum en har til fordeling, og trålerne måtte derfor beholde sin kvoteandel.

Leine sa at han ikke hadde noe i mot at andre diskuterte reguleringsopplegget, men han ville ikke stå som garantist for den reguleringen Fiskeridirektøren la opp til.

Strand viste til at det også var lagt opp til en ekstra fordeling på 2.000 t til "nedbyggingsrederiene" innenfor ferskfisk- rundfrysetrælergruppen. Han henviste til at departementet i en pressemelding hadde sagt at en slik ekstrasfordeling kun skulle gjelde i 1982.

Kvammen bekreftet dette. Disse tonnene skulle gå inn i gruppekvote i 1983.

Rasmussen gikk etter dette inn for å stryke forslaget om 2.000 t til spesiell fordeling. Han ville holde fast på forslaget om 60.000 t til trålerne, og fordeling etter gammelt mønster. På spørsmål fra Andersen om avsetning av høstkvote, sa Rasmussen at det var en forutsetning at en skulle holde fast på den tidligere praksisen her.

Bjørklund påpekte at med økt maskevidde ville det bli vanskeligere å dra ut sesongen med fiske på andre fiskeslag. Han spurte om regelen for oppdeling med høstkvote, og fikk bekreftet at denne gikk ut på avsetning av 20 % til etter 1. september, og mulighet for dispensasjon for enbåtsrederi.

Etter en diskusjon om arbeidsinntekter om bord på trålerne ut fra regnskapstall, kom Rasmussen tilbake til utgangspunktet med en avsetning på 60.000 t. En skulle se nærmere på beregninger om fordelingen ut fra tidligere fordelingsnøkkel, og med fire kategorier og deretter komme tilbake til diskusjonen om fordeling av trålerkvotene. Han viste også til at det var foreslått avsatt 3.500 t til småtrålerne.

Strand mente at småtrålerne på samme måten som snurrevadbåtene burde komme i gruppe med passive redskaper.

Fladmark oppsummerte debatten så langt med å si at det grovt sett stod mellom samme kvote som i 1982 i tonn eller samme kvote i prosent.

Rasmussen konstaterte at det var enighet om den totale rammen, han ville nå fortsette med å drøfte reguleringen av konvensjonelle redskaper. Opplegget var periodestopp, utvidet helgefredning, regulering av de større fartøyene (rekestrålerne og de som fisker i andre lands soner), og begrensning av garnmengden. Det var nå vanskelig å drøfte opplegget konkret på grunn av Norges Fiskarlags manglende deltakelse. Målsettingen måtte være å regulere bort 100.000 tonn, slik at totalkvantum til de konvensjonelle redskapene ble 175.000 tonn. Han inviterte til en generell diskusjon før det ble gått i detalj.

Fladmark var enig i at det i utgangspunktet kunne være nyttig å snakke generelt. Forholdene var nå spesielle p.g.a. markedsforholdene:

- 1) Nigeria markedet stengt. Ikke avsetning på tørrfisk.
- 2) Problemer med småfisk, meget vanskelig å omsette.
- 3) Saltfisk/klippfisk tregt. Vanskelig av med den dårlige kvaliteten.

Markedet for Portugal og Brasil var problematisk. Filét-omsetningen hadde gått bra. Fisk av god kvalitet kunne omsettes til alle anvendelser, og det måtte følgelig legges stor vekt på kvalitet når det skulle reguleres. Reguleringsordningene burde så langt som mulig kanalisere fisk til gode anvendelser, nemlig filét og prima tørrfisk.

Produsentforeningen gikk inn for helgefredning fordi dette ville ta bort "mandagsfisken" og også indirekte virke på garnmengden. Helgefredning måtte være basis for reguleringen og måtte i utgangspunktet gjelde hele året.

Etter som det var lovt at det ikke skulle reguleres i januar måtte helgefredning starte så tidlig som praktisk mulig i februar. Periode-
stopp som regulering var uheldig fordi disse måtte komme i de gode
fiskeperiodene i mars-april. Dette reduserte produksjonen av prima
Lofot-fisk, mens filétfabrikkene gikk i stå i stoppene. Regulerings-
opplegget måtte spesielt ta sikte på å få vekk den kvalitetsmessig
dårligste fisken.

Andersen støttet forslaget om utvidet helgefredning, og var skeptisk til
periodestopp. Han så problemene for fiskerne med helgedagsfredning og
støttet Fiskeridirektørens forslag om starttidspunkt den 1. mars. Så
helst at periodestopp ble tatt vekk, men ut fra reguleringsbehovet var
det likevel nødvendig. Støttet forslaget om stopp i ukene 13, 14, 51 og
52, og om garnbegrensning, og sluttet seg altså til Fiskeridirektørens
forslag.

Leine understreket at det ikke bare er fiskeren som er årsak til dårlig
kvalitet på fisken. Også produsentene har sitt ansvar.

Bjørklund sa det var vanskelig å diskutere denne saken fordi Norges
Fiskarlag ikke ville delta. Han ville derfor stille seg nøytral, og
ville ikke avgi stemme i saken.

Gundersen gikk over til diskusjon av de enkelte reguleringsformer, og
han stilte spørsmål om det ikke burde tas med en stopp-periode på 4 uker
i sommermånedene. Han viste til at det så ut til å være minst motstand
mot stopp i denne perioden.

Rasmussen kunne være med på det, og viste til at dette ville utgjøre
4-5.000 tonn i reguleringseffekt.

Andersen sa at han ikke hadde noe spesielt mot stopp om sommeren, men det hadde stor betydning for filét-fabrikkene å produsere da. På bakgrunn av dette forholdet ville han helst ikke gå inn for stopp om sommeren.

Fladmark sa at hysefisket var uhyre viktig for industrien i Finnmark om sommeren. Selv om det var torske-stopp ville det likevel bli levert hyse. Med samme anledning som før til å ta torsk som bifangst ville ikke en periode-stopp om sommeren skape så store problemer.

Rasmussen understreket at det var foreslått fritt hysefiske. Også seifiske var fritt. Dessuten avviklet industrien sin ferie i den perioden. Det måtte kunne sies at en stopp rammet minst om sommeren.

Andersen sa at det var en oppgave å holde bedriftene i gang, og med bare hyse som råstoff ville det bli fare for permitteringer. Han fant likevel at det var grunnlag for å stille seg positiv til stopp i sommermånedene. Dette kunne ramme yrkesfiskerne, men å ta vare på deres interesser var et "annet bord".

Rasmussen tok for seg de enkelte komponenter i reguleringen. Periode-stopp var foreslått for ukene 13 og 14 selv om en var klar over de forhold som Fladmark hadde pekt på. Men det måtte gripes inn ett sted i den beste fiskeperioden av hensyn til den regulerings-effekt som måtte oppnås. Det var mulig f.eks. å ta stoppen to uker tidligere, men en anså det som urealistisk. Til tross for virkningen for produksjonssiden var en kommet til at det beste var en stopp i uke 13 og 14. Opplegget som ble presentert til forrige møte i utvalget hadde også med en stopp før påske. Stoppen den uken hadde en kuttet ut og tatt inn tilsvarende effekt ved utvidet helgefredning, men ut fra hensynet til regulerings-

effekten skulle en egentlig hatt en uke til. Samme hva en gjorde og hvor en tok det så ville det svi, og en hadde ikke klart "å pønske ut" noe bedre.

Andersen mente det burde være en mulighet at Fiskeridirektøren fikk fullmakt til å vurdere effekten av stoppen i uke 13 og 14 samt utvidet helgefredning før stoppen om sommeren ble satt i verk.

Rasmussen sa det var selvsagt at effekten måtte vurderes etter hvert, men en slik vurdering skulle egentlig kunne gå begge veier. Det var selvsagt en nødvendighet å kunne ha en mulighet for å lempe på de reguleringer som var fastsatt dersom det var grunnlag for det. Da var det mye verre å stramme inn i forhold til det som en gang var fastsatt. Følgen ble at det måtte fastsettes det maksimale reguleringsopplegg en kunne gå inn for, og så heller eventuelt lempe på dette etter hvert.

Fladmark sa at det fra produsenthold var gunstigere å ha stoppen tidligere, f.eks. uke 8 og 9. Han ville likevel ikke framsette dette som et forslag etter som han innså de problemer fiskerne ville få dersom de midt i fiskesesongen skulle slutte for så siden å komme tilbake.

Rasmussen understreket også at en tidligere stopp i tilfelle ville vært meget problematisk for tilreisende fiskere. Han ba de meningsberettigete gi uttrykk for sine synspunkter på en anbefaling av stopp i ukene 13 og 14, i juli (uke 27, 28, 29 og 30) og i uke 51 og 52. Han registrerte ikke noen protester, og gikk da videre til forslaget om utvidet helgefredning. Forslaget gikk ut på utvidet helgefredning fra 1. mars, og dette var beregnet å gi en innsparing på 60.000 tonn.

Gundersen spurte om det ville være mulig å starte tidligere for line og juksa, mens garn startet med helgefredning fra 1. april.

Johansen sa at det i tidligere år hadde vært til dels sterke reaksjoner på at trålerne fikk drifte mens andre redskapsgrupper hadde stopp. Det ville bli det samme forholdet om en redskapsgruppe innenfor de passive redskaper fikk et slikt unntak.

Strand mente det var nødvendig at garn var underlagt helgefredning mens sesongen var på det høyeste.

Bjørklund framholdt at det ikke var rimelig å sammenligne enkelte av de passive redskapene og trål, etter som trålerne var sterkt regulert fra før gjennom fartøykvoter.

Olsen påpekte at det likevel hadde vært en del sterke reaksjoner fra garn- og linebrukerne mot trålerne i 1982.

Leine mente det var urimelig å velge ut en redskapstype som skulle få fiske i helgene. Det burde være lik behandling av alle.

Olsen bad om kommentarer fra de stemmeberettigete på forslaget om utvidet helgedagsfredning for konvensjonelle redskaper fra 1. mars og ut året.

Bjørklund viste til sin tidligere uttalte reservasjon, og han ville avstå fra å stemme på dette punktet også.

En gikk så over til å diskutere punkt 2.4.: Regulering av de største fartøyene.

Fladmark mente at en burde unngå å sette et "tak". Dette ville i så fall ramme de dyktigste fiskerne og de som hadde de dyreste båtene.

Engesæter redegjorde for forslaget til regulering. Det var foreslått en kvote på 200 tonn til fartøy med rekekonsesjon. Den samme kvoten var satt for båter som fisker i andre lands soner. Dersom noen i denne siste gruppen valgte å fiske i norsk sone, ville de få en maksimalbegrensning på 500 tonn.

Gundersen framholdt at denne reguleringsformen reiste mange problemer. Det kunne stilles spørsmål ved det rimelige i å begrense disse, men ikke andre grupper. Dersom alternativet med kvoten for de som fisker i andre lands soner ble bedømt for ugunstig, kunne konsekvensen bli at de ville fiske bare i norsk sone. Han lurte på om relasjonen 200 tonn til 500 tonn var for dårlig. En løsning kunne være å gjøre det generelt ugunstigere for samtlige ved å minske kvoten i forhold til 500 tonn.

Kjønnøy stilte spørsmålet om verdien av de kvanta som ble tatt i andre lands soner.

Engesæter sa at en hadde sett på totalverdien av fangstene. Over halvparten av fangsten til disse båtene var tatt i færøysk sone. Gjennomsnittet på årsbasis var 1.000 tonn. Om en gikk lavere enn 500 tonn vil det være mindre sannsynlig at noen valgte bare å fiske i norsk sone.

Mietle pekte på at jo mer den generelle kvoten ble senket jo flere av de nordnorske fartøyene som ikke driver fiske i andre lands soner ville bli rammet.

Wåge understreket at det brevet fra Fiskeridirektøren til departementet som utgjorde sakspapiret til dette punktet, var et svar på et brev fra departementet og som var bakgrunnen for at en nå begrenset seg til rekestrålerne og de som fisker i lands soner.

En var her inne på en fundamental problemstilling, og dersom en ikke la forholdene slik til rette at kvotene i andre lands soner ble tatt ville en ende opp med et fiskemønster som var det motsatte av det en ønsket. En måtte søke å sikre en rimelig kontroll av fartøyenes valg, og det ville være nivået en satte kvotene på som ville utgjøre valggrunnlaget.

Strand sa at denne reguleringen var av vesentlig betydning for vestlandsflåten. Feltene var allerede hardt belastet. 15-16.000 tonn torsk ville vestlandsflåten kunne ta. Han sa at høstturen var bedre enn vårturen, og dersom en for eksempel kunne sette av 20 % til vinteren og resten til høstfisket, så kunne en ha fritt fiske innenfor totalkvoter med en startdato for høstfisket. En kunne også innenfor dette systemet sette et øvre tak som det ikke skulle fiskes over.

Rasmussen svarte at det var komplisert nok som det var om en ikke skulle gå inn på en ordning med vår- og høstkvote også. Han understreket at den utredning som var laget var lagt opp etter de retningslinjer som var mottatt.

Gundersen viste til at det var kommet signaler fra Norges Fiskarlags landsmøte om at en ønsket en maksimalkvotebegrensning for disse gruppene. For vestlandsflåten måtte en legge opp til et slikt system med valg mellom alternativ på grunn av mangel på hjemmel for noe annet. Det var da en uheldig virkning som en måtte ta med på kjøpet at de dyktigste

fiskerne og de dyreste båtene kunne bli rammet mest ved en totalbegrensning på 500 tonn (eller lavere til f.eks. 400 tonn). Spørsmålet var om en med den foreslåtte ordningen hadde funnet balansepunktet. Ville 200 tonn være nok til at de fortsatte sitt tradisjonelle fiske ved Færøyane? Hvis ikke ville alle ende opp i norsk sone utenfor Nord-Norge.

Rasmussen sa at det var fullt mulig å sette maksimumskvoten til 400 tonn og dermed øke sannsynligheten for at fartøyene fortsatte sitt kombinerte fiske i norsk sone og andre lands soner, men en ville da samtidig ramme i langt større grad nordnorske fartøyer som ikke hadde muligheten til å fiske i andre lands soner. Denne avveiningen var vurdert og resultatet var slik det framgikk i sakspapirene.

Strand stilte spørsmål om en kunne gå høyere enn 200 tonn (f.eks. til 250 tonn) og han spurte om kvotene ville være garanterte. Han viste også til at belastningen på feltene i andre lands soner kunne være et problem.

Rasmussen bekreftet at kvoten ville være "en fast billett" og at den kunne tas når det måtte passe, f.eks. om høsten. Han var ikke villig til å gå inn for å øke kvoten til 250 tonn.

Wåge understreket at effekten av reguleringen av vestlandsflåten ikke var sikker. Dersom det maksimale antall (ca. 80 fartøyer) deltok og alle tok 200 tonn ville det utgjøre 16.000 t. Dette ville ikke være en reduksjon i denne flåtens totale fiske av torsk, men ville i alle fall stoppe den vesentlige opptrappingen som en hadde sett de seneste år. Hittil var det ca. 60 fartøyer fra denne flåten som hadde deltatt i fisket etter norsk-arktisk torsk, men hvordan reguleringsordningen ville virke inn på deltakerantallet og flåtens totale oppfiskede kvantum var meget usikkert.

Strand framholdt at hvor mange som kom til å gå nordover i stor grad ville bli avgjort av prisene. Han tok opp igjen sitt forslag om å avsette en kvote (f.eks. 12.000 tonn) til høsten som skulle kunne fiskes etter en bestemt åpningsdato (f.eks. 1. oktober), og at kvotene til hver enkelt båt da ikke skulle være garanterte.

Rasmussen gikk mot å oppdele kvoten i perioder med åpningsdatoer o.s.v., og han holdt fast på forslaget slik det var framsatt i sakspapirene. Han ba utvalgets medlemmer uttale seg om hvorvidt de var enige i dette forslaget om regulering av banklineflåten. Og videre også om forslaget til regulering av rekeflåten med en maksimal kvote til hver enkelt båt på 200 tonn. Kvoten skulle gjelde også for de fartøyer som i tillegg til reketrål har konsesjon for tråling etter torsk.

Bjørklund viste til sin tidligere uttalte reservasjon og sa at han ville avstå fra å stemme også på dette punktet.

BEGRENSNING AV GARNMENGDEN.

Rasmussen viste til at det framlagte forslaget var det samme som forslaget som ble framlagt i fjor. Norges Fiskarlag skulle i fjor vurdere forslaget og innen kort tid komme med en uttalelse om den konkrete utformingen. En slik uttalelse forelå ennå ikke, og han beklaget at det ikke forelå uttalelse fra Norges Fiskarlag på et så viktig praktisk spørsmål.

Johansen sa at det ikke ble fattet beslutning på landsstyremøtet i fjor fordi det ble fastsatt strengere reguleringer enn det Norges Fiskarlag forutsatte, og Leine beklaget at det ikke forelå et vedtak frå Norges Fiskarlag, men i denne situasjonen var det følgelig umulig for lagets representanter å uttale seg på møtet.

Rasmussen viste til forslaget som gikk ut på at det maksimalt kunne brukes følgende antall garn pr. mann:

1-manns båt	40
2-manns båt	35
3-manns båt	32
4-manns båt	30
5-manns båt	28
6-manns båt	26
7-manns båt	24
8-manns båt	22
9-manns båt og over	20

Han ville foreslå at begrensningen av garnmengden ble gjort gjeldende fra 1. mars, altså samtidig med innføringen av utvidet helgefredning. En måtte gå ut fra at helgefredningen også ville påvirke mengden av garn som ble brukt. Han viste til at det også var nødvendig å fastsette maksimal lengde på hvert garn, og forslaget gikk ut på 30 m.

Johansen erklærte seg enig i en slik regel om maksimal lengde på 30 m montert garn.

Rasmussen stilte spørsmål om det også var nødvendig å fastsette en maksimal dybde-grense.

Etter en diskusjon der Bjugn, Johansen, Rasmussen, Gundersen og Leine deltok om hvor dype garn som nå var i bruk i forskjellige områder, konkluderte Rasmussen med at en foreløpig bare skulle fastsette en maksimal lengde-grense på 30 m montert garn, og at en heller måtte rette opp bestemmelsene senere dersom det skulle vise seg nødvendig.

Strand stilte spørsmål om hva som hadde skjedd når det gjaldt bestemmelse om maskevidde i garn.

Rasmussen svarte at en der var i samme situasjon som når det gjaldt garn - at en ventet på en uttalelse fra Norges Fiskarlag. Problemstillingen var at en måtte fastsette forskjellige maskeviddebestemmelser for fjord-fisket og kyst/hav-fisket, og at dette dermed skapte et stort grensedragingsproblem.

REGULERING AV TRÅLFISKET.

Engesæter sa at i utregningen i sakspapirene var det ikke tatt hensyn til at 2 ferskfisktrålere hadde gått ut av flåten. En utregning basert på en reduksjon i flåten i 1983 i forhold til 1982 med 2 ferskfisktrålere og 1 fabrikktråler og samme kvotefaktorer som i 1982 ville bli slik:

	TYPE FARTØY	KVOTEFAKTOR	FARTØYKVOTE	GRUPPEKVOTE
54	Ferskfisktrålere	1.00	663	35.802
4	Rundfrysetrålere	1.25	829	3.316
9	Saltfisktrålere	1.21	802	7.218
10	Fabrikkskip	1.53	1014	10.140

Mietle viste til at før 1981 hadde en hatt faktorene 1.00/1.25/1.62 mellom ferskfisk-/rundfryse-/saltfisk-/fabrikk-trålere.

I 1981 hadde de tilsvarende faktorene vært 1.00/1.25/1.35/1.54, mens de i 1982 var slik Engesæter hadde referert dem.

Strand hevdet at fabrikktrålerne hadde blitt lovet at faktoren for framtiden skulle være 1.62. Fordelingsnøkkelen som hadde vært brukt for 1982 skulle gjelde bare for det året.

Kjønnøy viste i den sammenheng til et brev som var sendt i juli 1982 fra Fiskeridepartementet til Norske Fabrikkskips Forening.

Gundersen framholdt at departementets represententer ikke på møtet ville ta standpunkt til den konkrete fortolkningen til innholdet i brevet.

Rasmussen viste til forslaget om 60.000 tonn til trålerne med fordelingen 56.500 og 3.500 på henholdsvis store og små. Han gikk ut fra at utvalget kunne begrense seg til å tilrå dette og for øvrig overlate til departementet å fordele videre på grupper.

Gundersen framholdt at en likevel burde få Fiskeridirektørens tilråding.

Bjørklund hevdet at trålernes andel av det totale norske torskefiske skulle være den samme som i 1982, d.v.s. 31,14 %. Ut fra et totalt norsk fiske på 235.000 tonn i 1983 skulle dette bli 73.200 tonn til trålerne.

Rasmussen viste til at Bjørklund i sitt forslag tok utgangspunkt i et kvantum for 1982 som innebar et norsk overfiske.

Fladmark og Andersen støttet Bjørklunds forslag om trålkvote på 73.200 tonn.

Rasmussen, Gundersen, Kvammen, og Olsen gikk inn for en trålkvote på 60.000 tonn, med derav 3.500 tonn til småtrålerne.

Det var ellers enighet om å tilrå fordeling eller tradisjonelt mønster, og avsetning av 20 % av ferskfisktrålerkvotene til høstkvote for fiske etter 20. september og dessuten tillate overføring mellom ferskfisktrålere på samme måte som i 1982.

Leine sa at Norges Fiskarlags representanter stemte samlet i motreguleringsopplegget ut fra den begrunnelse som var gitt tidligere i møtet.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK HYSE OG KYSTHYSE.

I sakspapirene var det gitt følgende redegjørelse:

"Fiske etter hyse.

Ut september 1982 var det fiska 36.400 tonn hyse (tilsvarande tal for 81 var 50.500).

Hyse vil i 1983 verta lite tilgjengeleg grunna storleiken på dei aktuelle årsklassane. Kvoten vil truleg ikkje verta oppfiska. Dersom det likevel syner seg at våre føresetnader ikkje held, vil vi i samråd med faglaga setja i verk tiltak for å hindra overfiske.

Fiskeridirektøren gjer framlegg om fritt hysefiske".

Rasmussen viste til sakspapirene og spurte om det var noen som hadde innvendinger mot et fritt hysefiske.

Hylen sa at det kvantum som en regnet med skulle være tilstrekkelig for fritt fiske.

Utvalget med unntak av Norges Fiskarlags representanter gikk inn for
Fiskeridirektørens tilråding om fritt hysefiske.

SAK 14/82 REGULERING AV FISKET ETTER SEI.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende saksdokumenter der følgende redegjørelse var gitt:

" 1. Fordeling av totalkvoten på sei sør for Stad på redskapsgruppene trål, garn og not.

1.1. Innledning.

Seiutvalget går i sin innstilling inn for at det fastsettes en notkvote sør for $62^{\circ} 11,2'$ N for å hindre ekspansjon i dette fisket. Forslaget må sees på bakgrunn av at utvalget fant å måtte foreslå et såpass lavt minstemål som 32 cm i området. Seiutvalget har imidlertid ikke sett det som sin oppgave å vurdere fordelingen av fastsatte kvoter mellom de forskjellige redskapsgrupper for å hindre overfiske. Kvotesituasjonen i Nordsjøen de siste par år har aktualisert behovet for en slik fordeling.

For 1982 tilrådte ICES en TAC for sei i Nordsjøen på 100 000 tonn. Som kjent la Norge og EF i kvoteavtalen for 1982 til grunn en seikvote på 125 000 tonn som etter 52 % sonetilhørighet i norsk sone gav en norsk andel på 65 000 tonn. Etter overføringer til EF og 3. land disponerer norske fiskere i år 55 700 tonn sei.

Oppfisket kvantum pr. 1.11.d.å. var ca. 52 000 tonn. Med fortsatt trålfiske i norsk sone året ut går prognosen ut på et overfiske i størrelsesorden 5 000 tonn.

For 1983 er ICES tilrådning for sei i Nordsjøen på 97 000 tonn. Norge og EF ble ikke enig om en kvoteavtale for neste år i den første forhandlingsrunden 29. og 30 f.m. Neste møte mellom partene er berammet til 13. og 14. d.m.

1.2. Statistikk for seifisket i ICES område IIIa og II. Nordsjøen/Skagerrak).

I løpet av 1982 er det avdekket feil og mangler ved tidligere års salgslagsstatistikk for seifisket i Nordsjøen. Den alvorligste feilen er at en betydelig del av kystfisket i Sogn og Fjordane, 7 - 10 tusen tonn pr. år, hovedsaklig notfanget sei, feilaktig er henført til området IIa, nord for 62°. Videre er trålfangst fra IIa feilført på IVa. Det siste er rettet opp i den offisielle statistikken fra og med 1981 mens det for 1980 er anslått til å utgjøre 8,9 tusen tonn. Endelig er det i 1978 en feil i redskapsfordelingen for Hordalands vedkommende der anslagsvis 4,5 tusen tonn notfanget sei er ført på garn. Tar en hensyn til dette, og i tillegg legger til anslag for oppmalte bifangster av sei i industritrålfisket, kommer en i tabell 1 fram til en korrigert statistikk for seifisket i ICES-område IIIa og IVV for årene 1977 - 1982. Tallene for 1982 er prognoser.

1.3. Fordeling av seikvoten på redskaper.

En endelig fordeling av seikvoten i Nordsjøen i 1983 kan ikke foretas før kvantum disponibelt for norske fiskere er fastsatt gjennom forhandlinger med EF.

Fiskeridirektøren vil imidlertid be utvalget drøfte prinsippene for en redskapsfordeling nå.

Ser en på tabell 1 finner en at andre redskap og industritråling (kolonne 4, 7 og 8) de siste 4 år har fisket rundt 5 tusen tonn pr. år. Fiskeridirektøren vil foreslå at en av den norske kvoten avsette 5 tusen tonn til disse redskapsgruppene.

Notfisket har de siste 6 år variert mellom 10 og 17 tusen tonn. Fiskeridirektøren vil foreslå at notfisket reguleres med en egen notkvote og Fiskeridirektøren vil antyde en kvote i størrelsen 12 - 15 tusen tonn.

Det resterende av en norsk kvote vil da bli å fordele mellom garn og konsumtråling (kolonne 2 og 6 i tabell 1). En "rettferdig" fordeling lar seg ikke lese ut av tabell 1. Den vil i så fall avhenge sterkt av hvilke år en legger til grunn. Foruten historiske fangster vil en anta at størrelsen på kvoten til fordeling vil spille inn, samt fangstmulighetene i 1983 for de ulike redskaper. Ifølge havforskerne ser tilgjengeligheten ut til å være noenlunde uendret fra 1982 til 1983 både for not, trål og garn. Fiskeridirektøren vil med dette be utvalget vurdere en deling mellom trål og garn.

En eventuell deling mellom trål og garn av norsk kvote i EF-sonen vil i stor utstrekning måtte avhenge av EF-kvotens størrelse. Fiskeridirektøren vil foreslå at utvalget kommer tilbake til dette på neste møte. Det er et mål fra norsk side i forhandlingene med EF å komme fram til en kvote i EF-sonen som ikke medfører en begrensning i det norske fisket utover de begrensninger den norske totalkvoten setter.

Vedlagt følger kopi av brev av 22. oktober d.å. fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt om notkvotens størrelse sør for Stad.

2. REGULERING AV SEINOTFISKET

2.1. Utvidet helgefredning.

Det er enstemmighet i Seiutvalget om å gjøre bruk av utvidet helgefredning som et av hovedvirkemidlene til å regulere seinotfisket. Et flertall, alle unntatt 2 medlemmer, går inn for å innføre utvidet helgefredning i områder med minstemål under 40 cm. (sør for Lofotveggen) fra fredag kl 2400 til mandag kl 0800 hele året. Ifølge flertallet er det vanskelig å fastslå eksakt den kvantumsmessige virkning av forslaget, men det vil ha en viss effekt.

Mindretallet foreslår at det i områder med minstemål under 40 cm innføres utvidet helgefredning fra fredag kl 1400 til mandag kl. 0800 hele året og dessuten for øvrige områder fra fredag kl 2400 til mandag kl 0800 hele året.

Landsmøtet i Norges Fiskarlag sluttet seg i høst til flertallets forslag til utvidet helgefredning.

Fiskeridirektøren går i tråd med Seiutvalgets flertall og Landsmøtet i Norges Fiskarlag inn for å fastsette utvidet helgefredning i seinotfisket sør for Lofotveggen fra fredag kl 2400 til mandag kl 0800 hele året.

2.2 Begrensning av dybden på seinøter.

Spørsmålet var satt opp på saklisten til forrige møte i Reguleringsutvalget, men ble utsatt til desembermøtet.

Det var gitt følgende redegjørelse om begrensning av dybden på seinøter i de forberedende sakspapirer til møtet i utvalget
29 okt:

"Et flertall av Seiutvalget har tilrådd at maksimumsdybden på seinøter fastsettes til 85 favner for hele landet.

Begrunnelsen for forslaget er at en utvikling i retning av stadig dypere nøter vil føre til en ekspansjon i seifisket samt at fisk som tas på dypt vann ofte vil bli neddrept under oppsnurping.

Norges Fiskarlag gjorde på Landsmøtet i høst vedtak om at største notdybde nord for Stad settes til 85 favner og sør for Stad innenfor 12 n.mil. til 40 favner.

Fiskeridirektøren er innforstått med at en største notdybde på f.eks. 40 favner sør for Stad vil kunne hindre en uønsket ekspansjon i notfisket etter sei i området. Det samme resultat vil imidlertid kunne oppnås ved bruk av andre regulerings-tiltak, f.eks. ved innføring av en totalkvote som foreslått av Seiutvalget. En begrensning av notdybden til 40 favner sør for Stad vil kunne skape problemer for flåten i de nordlige deler av området. Det samme gjelder for fartøy i Møre og Romsdal som driver fiske sør for Stad."

Fiskeridirektøren finner etter en samlet vurdering å ville slutte seg til Landsmøtets forslag til begrensning av dybden på seinøter.

2.3 Minstevekt på sei sør for Stad.

Spørsmålet var satt opp på saklisten til Reguleringsutvalgets møte 29. okt. d.å., men ble utsatt i påvente av ikrafttredelsen av den nye saltvannsfiskerilov. I de forberedende sakspapirer var det gitt følgende redegjørelse:

"Seiutvalget går enstemmig inn for at det sør for 62° 11,2' N innføres en minste gjennomsnittsvekt på 300 g for sei.

I praksis fører dette til en oppjustering av minstemålet, særlig om vinteren. Bakgrunnen for forslaget er ønsket om å begrense fisket etter småsei i områder med 32 cm minstemål i vinterhalvåret hvor seien generelt sett er magrest.

En vil imidlertid bemerke at gjeldende saltvannsfiskerilov ikke hjemler regulering av minstevekt. I Ot.prp. nr 85 (1981-1982) om lov om saltvannsfiske m.v. er det inntatt en slik bestemmelse. Fiskeridirektøren vil likevel be utvalget realitetsbehandle spørsmålet, selv om en må vente på ikrafttredelsen av den nye lov før reguleringstiltaket kan gjennomføres."

Fiskeridirektøren vil be om utvalgets tilslutning til å fastsette en minste gjennomsnittsvekt på 300 g for sei i området sør for 62° 11,2' N når den nye saltvannsfiskerilov trer i kraft.

2.4 Periodefredning.

Seiutvalget gir uttrykk for i sin innstilling at dersom de reguleringstiltak utvalget har foreslått ikke i tilstrekkelig grad skulle begrense fisket bør en ytterligere begrensning skje i form av en periodefredning i vinterhalvåret.

På denne tiden av året er seien generelt sett magrest og en fiskestopp vil ramme hardest fisket i de områder hvor minstemålet er foreslått lavere enn 40 cm.

Fiskeridirektøren sier seg enig i at en venter med å vurdere innføring av periodefredning i seinotfisket inntil en har sett virkningene av de øvrige foreslåtte reguleringsiltak.

3. REGULERING AV TRÅLFISKET ETTER SEI.

Mot 1 stemme fremholder et flertall i Seiutvalget at det bør være en langsiktig målsetting med en opptrapping av maskevidden til 125 mm både i Nordsjøen og mellom 62° og 64° N. På bakgrunn av at en slik maskeviddeøkning vil kunne medføre et merkbart kortsiktig tap foreslår flertallet i første omgang å øke maskevidden til 110 mm i disse områdene. Den kortsiktige fangstreduksjon for småtrålerne som driver skalleseitråling på bankene utenfor Møre og Romsdal antas å være vesentlig høyere, og flertallet har på denne bakgrunn gått inn for at trålere under 200 BRT og 112 fot fortsatt skal kunne fiske med maskevidde på 100 mm i området mellom 62°-64° N. Flertallet foreslår at begrensningen i fisket til disse småtrålerne som utgjør 15 - 20 i antall skjer ved en fartøykvoteregulering.

Landsmøtet i Norges Fiskarlag sluttet seg til Seiutvalgets forslag til regulering av trålfisket etter sei.

Fiskeridirektøren er noe betenkt ved å gå inn for differensiert maskevidde for ulike størrelsesgrupper av trålere. En finner imidlertid i likhet med Seiutvalget her som når det gjelder andre forslag til regulering av seifisket, å måtte legge avgjørende vekt på ikke å frata næringsgrunnlaget for deler av seiflåten. Fiskeridirektøren vil på denne bakgrunn gi sin tilslutning til at det anvendes ulike reguleringsvirkemidler for store og små trålere.

Fiskeridirektøren går inn for å øke maskevidden til 110 mm i norske Sør for 64° N fra 1. januar 1984, selv om det er lite realistisk å få EF med på en maskeviddeøkning i Nordsjøen. Ved at en unnlater å regulere stortrålerne neste år, finner Fiskeridirektøren det rimelig at det ikke gjennomføres en fartøykvoteregulering for småtrålerne i området mellom 62°-64° N i 1983.

Situasjonen etter det skisserte opplegg for regulering av seifisket er at det hovedsakelig er not som må avfinne seg med en regulering i 1983. Etter Fiskeridirektørens oppfatning lar dette seg forsvare i og med at det nettopp er notfisket som er den mest biologiske urasjonelle driftsform."

Leine uttrykte skuffelse over Seiutvalgets forslag til å ta vare på småseien og mente at minstemålet var foreslått satt altfor lavt og at det antakelig var nødvendig med en begrensning av notdybden til 40 favner sør for Stad.

Strand gav uttrykk for tilslutning til vedtaket på Sunnmøre Fiskarlags årsmøte i høst om fritt fiske i Nordsjøen, men at det måtte bli reservert et tilstrekkelig kvantum for garn- og småtrålerflåten fra 1. oktober og ut året.

Bakkevik mente at en ikke ville stoppe ekspansjonen i seinotfisket i Hordaland ved å begrense notdybden til 40 favner. Ingen har øket dybden på bruket her de siste år. Ekspansjonen har skjedd i småsjarkflåten som bruker nøter under 40 favner. 60 favner ville være en rimelig notdybde som Seiutvalget burde lagt seg på for hele landet etter hans oppfatning.

Fladmark fremholdt problemene med for dype nøter i Nord-Norge. Seien blir aldri bløgget, noe som medfører at denne seien bare kan gå til anvendelsene hending og ryggsei. Spørsmålet var hvilket seifiske vi ville ha i fremtiden. Etter hans oppfatning måtte en orientere seg i retning av en politikk som begrenser notfisket utifra en biologisk og kvalitetsmessig begrunnelse. Han ønsket til at trålfisket etter konsumsei nå er blitt et helårsfiske. Han sa seg videre enig i Strands forslag om ikke å dele opp kvoten ved årets begynnelse, men at det istedet måtte bli reservert et garnkvantum til årets sist måneder. For trålerne ville en stans i sommertiden være bedre enn stans senhøstes. Dette ville også være markedsmessig gunstig. Han spurte om hvorfor en i saksdokumentene opererte med 2 forskjellige tall for oppfisket kvantum sei sør for Stad.

Gullestad opplyste at fangststatistikken har vært mangelfull ved at det vesentlige av notkvantumet tatt i Sogn og Fjordane er henført til nord for 62° N. I tabellen er dette korrigerert, mens det ikke er tatt hensyn til dette forhold på s. 1 i sakspapirene.

Leine sa seg enig i at det ikke hastet med en fordeling på garn og trål. Han sluttet seg til Seiutvalgets forslag om en begrensnng av notdybden til 85 favner for hele landet. Når det galdt notkvoten sør for Stad måtte denne ikke overstige 15.000 tonn og han la til at det var enestående at det blir gitt adgang til å beskatte sei på 32 cm.

Rasmussen gav uttrykk for at det ikke var noe problem å utsette spørsmålet om fordelingen mellom garn og trål.

Strand sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om en økning av maskevidden til 110 mm sør for 64° N. Imidlertid burde en vurdere å flytte grensen noe nordover, slik at maskevidden på Haltenbanken ble den samme som sør for 64° N.

Fladmark sa seg enig enig at det var nødvendig med 135 mm maskevidde for å beskytte torsken. På Haltenbanken foregår imidlertid ikke torskefiske. Med en så høy maskevidde kunne en avskrive sei- og hysefiske i dette området. Han fremholdt at det ikke ville få en skadelig effekt på seistammen med samme maskevidde i et begrenset område nord for 64° N som sør for denne grense.

Leine sa at det ikke var så lett å flytte grensen etter som det passer seg. Han ville ikke gå inn for en maskeviddesenkning på Haltenbanken.

Sætersdal opplyste at ved fiske med 110 mm ville en ta fisk ned til 38 cm, mens ned til 43-45 cm med 125 mm maskevidde. Han fremholdt videre at fisk under 40-45 cm ville stortrålerne likevel ikke ta vare på. Han mente at det ut fra et biologisk synspunkt ville være gunstig med en økning i maskevidden.

Fladmark nevnte det uheldige i å ha forskjellig maskevidde ett og samme område for seifiske. Han viste dessuten til at EF praktiserer 80 mm maskevidde. Han fremholdt videre at en kunne ta mindre fisk med not og mente at en burde begynne på rette kanten. Biologisk sett måtte etter hans oppfatning en maskevidde på 110 mm være hensiktsmessig på Haltenbanken idag, på sikt kanskje 135 mm.

Arctander opplyste at det i høst hadde vært et godt seifiske på

Røstbanken og ned til Haltenbanken. Dersom maskevidden ville bli økt til 135 mm ville trålerne bli ekskludert fra dette fisket. Han opplyste videre at Norske Trålerrederiers Forening har foreslått å trekke maskeviddegrensen lenger nord enn 64° N. Han bemerket videre at det blir tatt betydelig større sei i trål enn mer not.

Rasmussen bemerket at mesteparten av reguleringene gikk på not både i sør og nord.

Johansen gav uttrykk for at han forstod trålernes problemer. Han var imidlertid ikke beredt til å flytte grensen lenger nord og pekte i den forbindelse på at saken ikke var organisasjonsmessig behandlet.

Gundersen ba Fiskeridirektøren og Havforskningsinstituttet å se nærmere på spørsmålet om en justering av maskevidden på Haltenbanke I sør syntes han at det ville være problematisk med en høyere maskevidde enn EF på samme hav.

Rasmussen bemerket at i Barentshavet har Norge hatt høyere maskevidde enn Sovjet.

Andersen pekte på at Seiutvalget la stor vekt på at så mange som mulig kunne samles om de enkelte forslag. Han stod på Seiutvalgets forslag om samme notdybde for hele landet. Han ga videre uttrykk for sympati for tanken om å gå ned med maskevidden på Haltenbanken, men ville ikke gå inn for forslaget.

Gullestad sa at 110 mm maskevidde i Nordsjøen var vurdert i Seiutvalget og at dette var funnet akseptabelt fra norsk side.

Landsmøtet i Norges Fiskarlag hadde dessuten sluttet seg til forslaget så etter hans oppfatning var det ikke behov for å utrede spørsmålet videre.

Fladmark var enig i ens bestemmelse av notdybden. Han understreket behovet for å kunne fortsette seifisket på Haltenbanken, spesielt i den nye situasjonen som var oppstått med stans i trålfisket i Nordsjøen om høsten. Han ba departementet vurdere en maskevidde-senkning på Haltenbanken.

Arctander foreslo at en gjennomførte et prøvefiske med 135 mm maskevidde på Haltenbanken før en vurderte en økning av maskevidden i området.

Jakobsen fremholdt at et prøvefiske ville gi et misvisende resultat. Et prøvefiske vil vise den kortsiktige nedgang, ikke den langsiktige gevinst av en maskeviddeøkning.

Gundersen sa at en maskeviddeøkning i Nordsjøen ville kunne bli problematisk i forholdet til EF og at Norge måtte varsle om dette under forhandlingen.

Leine ga uttrykk for at han ikke var beredt til å forandre grensen på 64° N.

Gundersen spurte om det var forsvarlig med en egen maskevidde for småtrålerne i området mellom 62° N - 64° N.

Leine ga uttrykk for at etter hans oppfatning var dette meningsløst og at 210 fartøy ville søke om å få dispensasjon fra maskevidde-økningen.

Gundersen sa at en sør for Stad hadde akseptert en urasjonell beskatning ved å gå inn på en begrensning i notkvantumet. En notkvote på 15.000 tonn ville imidlertid ikke innebære noen begrensning og var etter hans oppfatning altfor høy.

Jakobsen sa at i diskusjonen om notkvote sør for Stad for noen år siden var tallet 12.000 tonn nevnt. Siden dengang har det skjedd en ekspansjon i notfisket. Med en notkvote på 15.000 tonn ville en imidlertid sjelden stange i taket.

Leine mente at en notkvote på 15.000 tonn var akseptabelt.

Rasmussen sa at et sted må man begynne og at en burde ta praktiske hensyn i innkjøringsfasen.

Et samlet Reguleringsutvalg gikk inn for følgende regulering av seifisket:

- Fastsettelse av en notkvote på 15.000 tonn sør for Stad.
- Avsetting av 5.000 tonn til juksa, harp og til bifangst av sei i industritrålfisket.
- Spørsmålet om fordeling på garn og trål sør for Stad utsettes
- Utvidelse av maskevidden sør for 64° N til 110 mm uten unntak for skalleseitrålerne.
- Innføring av utvidet helgefredning i seinotfisket fra Lofotodden og sørover fra fredag kl 2400 til mandag kl 0800 hele året.

- Begrensning av notdybden til 85 favner for hele landet.

- Innføring av minste gjennomsnittsvekt på 300 g for sei sør for Stad når det foreligger lovhjemmel.

SAK 15/82. REGULERINGSOPPLEGG FOR RINGNOTFLÅTEN i 1983.

- a) Vinterloddefisket
- b) Havbrislingfisket
- c) Makrellfisket vest for 4^ov.l.

a) Vinterloddefisket.

Rasmussen viste innledningsvis til det forberedende saksdokument om regulering av vinterloddefisket der det var gitt følgende redegjørelse:

"Totalkvoter

Etter forhandlingene mellom Norge og Sovjetunionen er den totale lodde-TAC satt til 2.300 tusen tonn i 1983, herav 1.100 tusen tonn for vinterfisket og 1.200 tusen tonn for sommer/høst-fisket. Etter fordeling og overføringer disponerer Norge 730 tusen tonn til vinterfisket, Sovjetunionen har her en kvote på 370 tusen tonn. For sommer/høst-fisket disponerer Norge 760 tusen tonn, Sovjetunionen 430 tusen tonn. Norge disponerer dermed 1.490 tusen tonn eller 64,8 % av total TAC på 2.300 tusen tonn. De norsk-disponible kvoter vil reduseres noe ved evt. kvotetildelinger til Færøyane. Rent beregningsmessig har en forutsatt samme tildeling til Færøyane som i 1982, 5.000 tonn til vinterfisket og 10.000 tonn til sommer/høst-fisket. Med en slik forutsetning blir kvoten for norske fiskere 725 tusen tonn for vinterloddefisket 1983.

Fordeling trål/snurp.

Trålerne fikk i 1982 avsatt 9,6 % av den totale årskvote av lodde for norske fiskere. Denne prosentsetsats tilsvarende den kvoteandel trålerne totalt har hatt av sum av årskvotene i årene 1979-82 (418,8 tusen tonn av 4.351 tusen tonn gir en andel på 9,6 %). Fiskeridirektøren vil foreslå at den samme andel avsettes til trålerne i 1983.

Trålkvote = 9,6 % x 1.475 tusen tonn = 141,6 tusen tonn.

Totalkvote vinter 1983:	725	tusen tonn
- trålvkvote vinter 1983	<u>141,6</u>	<u>tusen tonn</u>
Kvote, snurp vinter 1983	<u>583,4</u>	<u>tusen tonn</u>

Omregnet i hl gir dette følgende kvoter (1 hl=97 kg):

Trål:	1,46	mill. hl
Snurp:	<u>6,01</u>	<u>mill. hl</u>
Totalt:	<u>7,47</u>	<u>mill. hl</u>

Fartøykvoter trålere.

Fiskeridirektøren vil anbefale at kvoten på 1,46 mill. hl blir fordelt på de deltakende trålere ved fartøykvoter. Det er vanskelig å forutsi deltakelsen blant trålerne, de siste år har den variert mellom 98 og 133. Det er grunn til å tro at deltakelsen i 1983 blir stimulert av en forholdsvis stor kvote.

Fiskeridirektøren vil antyde følgende fartøyskvoter basert på en deltakelse på ca. 120 trålere:

<u>Trålere, lastekap.</u>	<u>Kvote 1982</u>	<u>Kvote 1983</u>
under 1.000 hl	8.500 hl	10.500 hl
1.000 hl - 1.499 hl	10.000 hl	12.500 hl
1.500 hl - 1.999 hl	11.500 hl	14.500 hl
over 2.000 hl	13.000 hl	16.500 hl

Kvoteantydningene for 1983 gir noenlunde samme prosentvise økning i de forskjellige størrelsesgrupper i forhold til kvotene i 1982.

Kvotefastsettelsen må imidlertid vurderes nærmere når påmeldingen til fisket er klar.

Fartøyskvoter, snurpere

Også for snurpere vil Fiskeridirektøren anbefale fartøyskvoter, og fordelingsnøkkelen foreslås å være den samme som under vinterloddefisket i 1980, 1981 og 1982.

Basiskvote = 1000 hl + 40 % av godkjent lastekap. fra 0-4000 hl
+ 20 % av godkjent lastekap. fra 4-6000 hl
+ 10 % av godkjent lastekap. fra 6-10000 hl
+ 5 % av godkjent lastekap. over 10.000 hl

Denne fordelingsnøkkelen gir en fordeling av fartøyskvoter med forholdsvis lik mannslott i de forskjellige størrelsesgrupper.

Fartøykvotenes størrelse er også avhengig av deltakelsen, og det er vanskelig på det nåværende tidspunkt å fastslå den nøyaktige deltakelse. Flere fartøy har søkt om kondemneringsbidrag, men det er foreløpig usikkert hvor mange som vil benytte seg av dette tilbud. Følgende regneeksempel viser kvotefordelingen ved 185-190 deltakende fartøy (inkludert fartøyer under 90 fot) med totale basiskvoter på ca. 525.000 hl. Til sammenlikning var deltakelsestallet i år 193 snurpere, inklusive fartøyer under 90 fot.

$$\text{Faktor} = \frac{\text{kvote, snurp}}{\text{sum basiskvoter}} = \frac{6,01 \text{ mill. hl}}{0,525 \text{ mill. hl}} = \underline{11,45}$$

Fartøykvote = basiskvote x faktor.

		1983	1982
Regneeksempel: <u>Båtstørrelse</u>	<u>Basiskvote</u>	<u>Fartøykvote</u>	<u>Fartøykvote</u>
2000 hl	1800	20600 hl	15300 hl
4000 hl	2600	29800 hl	22100 hl
6000 hl	3000	34350 hl	25500 hl
8000 hl	3200	36650 hl	27200 hl
10000 hl	3400	38950 hl	28900 hl
12000 hl	3500	40100 hl	29750 hl
14000 hl	3600	41200 hl	30600 hl

Åpningsdato

Åpningsdato foreslås satt til 12. januar 1983.

Siste startdato

Siste startdato foreslås satt til 1. mars 1983 både for snurpere og trålere.

Minstemål

Minstemålet for lodde settes som tidligere til 11 cm, med adgang til å ha inntil 10 % i antall av hver landing som undermålslodde.

Stenging

Stenging av bestemte områder kan foretaes av Fiskeridirektøren dersom bestandsmessige hensyn tilsier det.

Fangstmengde pr. tur

Konsesjonspliktige ringnotfartøy har ikke kunnet ta større fangstmengde . pr. tur enn fastsatt i konsesjonsvilkårene. Som et unntak har det vært etablert en ordning som tillater at disse fartøyene på siste tur innenfor totalkvoten likevel har kunnet laste fullt.

Spørsmålet er nå om fartøyene i større grad skal kunne få nytte faktisk lastekapasitet. Det har vært anført flere grunnlag for å kunne utnytte mer av den faktiske lastekapasiteten.

Totalkvoten for et fartøy vil som oftest ikke tilsvare et visst antall fulle turer, slik at det blir en rest som det ikke er regningsvarende å gå ut igjen for å ta. Videre kan fartøy spare en eller flere turer ved å få utnytte faktisk kapasitet og dermed redusere de totale utgifter.

Det kan imidlertid reises mange innvendinger mot sistnevnte ordning, også på prinsipielt grunnlag i relasjon til selve konsesjonsordningen. En vid dispensasjonsadgang vil kunne svekke selve konsesjonsordningen og de formål den er etablert for å ivareta.

Hvor flere fiskerier pågår samtidig og ett av dem er regulert med fartøykvoter, vil de fartøy som har stor faktisk kapasitet kunne gjøre seg raskere ferdig med dette fisket for så å gå over til et annet fiske som ikke er kvoteregulert på denne måte.

Sekretariatet i Fiskebåtredernes Forbund har laget et notat om utnyttelse av faktisk lastekapasitet i ringnotfiskerier som er fartøykvoteregulert. Kopi av nevnte notat er lagt ved (./.).

Ved vurderingen av spørsmålet må en imidlertid også være klar over de rettslige skranker som må settes for en dispensasjonsadgang. Utgangspunktet er at ingen kan fiske utover konsesjonskapasiteten pr. tur. Nevnte kapasitet er fastsatt i medhold av Deltakelsesloven med tilhørende forskrifter. Det er klart at en ikke kan gi generell dispensasjon til å utnytte faktisk kapasitet under et fiske. Spørsmålet vil være hvor langt en kan gå i å gi dispensasjon før en må foreta lov- eller forskriftsendring. Av betydning for nevnte vurdering vil da bl.a. være hensikten med en dispensasjon og eventuell hvor diskriminerende det vil være i forhold

til andre fartøy som ikke har en slik mulighet. Antallet fartøy en slik dispensasjon får betydning for vil også måtte tillegges vekt. Videre må en se på hvor mye "overkapasitet" en utløser via dispensasjonen.

Fiskeridirektøren vil foreslå at en opprettholder den tidligere praksis med å utnytte faktisk lastekapasitet på siste tur under vinterloddefisket men vil invitere Reguleringsutvalget til å drøfte spørsmålet på prinsipielt grunnlag.

Utnyttelse av faktisk lastekapasitet for frysefartøyer under vinterloddefisket 1983.

Fartøy som kan drive innfrysning av fangsten på feltet vil, ut fra sin spesielle driftsform, ha behov for å kunne utnytte sin faktiske kapasitet i den tid de driver ordinært oppmalingsfiske.

En finner derfor grunn til å foreslå at det fra regelen om at faktisk kapasitet skal kunne utnyttes på siste tur - etter søknad kan gjøres unntak i særlige tilfeller.

Lastekap. Snurpere uten konsesjon - trålere

Fra flere hold har det framkommet krav om at ringnotfartøy under konsesjonspliktig grense må bli å sammenstille med konsesjonspliktige ringnotfartøy i visse fiskerier. Landsstyret i Norges Fiskarlag har bl.a. tilrådd at "ringnotfisket etter lodde/makrell/sild bringes under kontroll ved at det innføres en spesiell konsesjonsordning for kombinasjonsfartøy

under 90 fot/1500 hl lastekapasitet. Landsstyret forutsetter at ordningen ikke skal omfatte tradisjonelle kystfiskefartøy og at det skal vurderes en nedre grense (65 fot) for den foreslåtte ordning som tar hensyn til dette. En slik konsesjonsordning må være mer fleksibel enn gjeldende ordning og må være et supplement til denne. Hovedsiktemålet må være å avgrense kapasiteten i ringnotflåten og sikre et økonomisk driftsgrunnlag for etablerte og nye kombinasjonsfartøyer".

En bør være klar over at bakgrunnen for et ønske om en konsesjonsordning som nevnt er ulikt etter hvilke fiske det tales om. I loddefisket vil det av hensyn til råstoffgrunnlaget for ringnotflåten være et ønske å avgrense de fartøy som får tildelt kvote av ringnotflåtens "del". I makrell- og sildefisket er det hensynet til kystfisket som er utslagsgivende for ønske om en konsesjonsordning.

Det som på landsbasis karakteriserer gruppen av ikke-konsesjonspliktig ringnotfartøy er at den er svært lite homogen. Det er store variasjoner og ulikheter i driftsmønsteret.

I følge opplysninger fra Feitsildfiskernes Salgslag var deltakelsen i perioden 1979-82 i vinterloddefisket for ikke-konsesjonspliktige ringnotfartøy:

1979	-	12	fartøyer
1980	-	15	"
1981	-	19	"
1982	-	19	"

Samlet loddekvantum i henholdsvis 1981 og 1982 under vinterloddefisket
var:

1981 - 301.778 hl

1982 - 225.332 "

På bakgrunn av ovenstående finner Fiskeridirektøren på nåværende tidspunkt ikke grunnlag for å foreslå endring av innarbeidet praksis ved tildeling av kvoter til de aktuelle fartøyer.

For snurpere uten konsesjonsplikt og for trålere fastsettes lastekapasiteten (som er grunnlaget for kvoteutregningen) som største leverte fangst enten av lodde, øyepål eller tobis i et av årene 1980, 1981 eller 1982.

Dersom et fartøy ikke har deltatt i slikt fiske i årene 1980-82, fastsettes lastekapasiteten på basis av beregnet volum av lasterom.

Kvoteforføring fra ett fartøy til et annet.

I særlige tilfeller har en dispensert fra forbudet om overføring av kvote mellom fartøy. Det gjelder ved havari, forlis o.l. og det har vært satt strenge vilkår i den forbindelse, så som at det leide fartøyet skal drives for leiers regning og risiko og at flest mulig av leiers eget mannskap skal nyttes. En foreslår at den etablerte praksis opprettholdes.

Konsumlodde

Alle fangster levert for konsum, fór etc. skal medregnes og være innenfor fartøyets kvote. Ved vektangivelse i kg. skal omregningsfaktor 1 hl = 97 kg. benyttes. Ved slik produksjon er det ikke tillatt å kaste lodde. Reguleringsutvalget bes drøfte hvordan denne bestemmelse vil påvirke driftsopplegget til de aktuelle fartøy.

I 1982 representerte konsumfisket ca. 24 % av totalverdien for vinterlodde og ca. 13 % av kvantumet.

Salgsstyret i Feitsildfiskernes Salgslag har i rapport om konsumloddefisket m.m. vinteren 1982 konkludert med at det er grunn til å anta at dumping av frasortert eller oppkuttet lodde er av betydelig omfang. Videre heter det i rapporten: Etter de tallmaterialer en har tilgjengelig finner en at det sannsynlig har forekommet et overfiske i forhold til tildelte fartøykvoter når det gjelder sjølproduserende fartøyer. For alle kategorier av sjølproduserende fartøyer bør det settes produksjonskvoter så langt dette praktisk gjennomførbart og som utregnes på basis av fartøyets totalkvote. Dette må bygges på omrekningfaktorer som legges til grunn for de forskjellige produksjonsanvendelser og som fastsettes av Fiskeridirektøren".

En antar det kan være formålstjenlig at Fiskeridirektøren i samråd med Feitsildfiskernes Salgslag og Havforskningsinstituttet søker å beregne og fastsette omregningsfaktorer som anbefalt i nevnte rapport."

Rasmussen antydet i forbindelse med spørsmålet om disponibelt kvantum lodde for norske fiskere at det kunne bli aktuell politikk å gi danske noe. Videre var han innstilt på som i fjor å avsette 5.000 tonn vinterlodde til Færøyane forutsatt at en ville komme frem til en avtale for 1983.

Når det gjaldt fordelingen på trål og snurp foreslo han som i 1982 en trålerandel på 9,6 % av den totale loddekvote for 1983.

For snurpere foreslo han en fartøykvoteregulering med samme fordelingsnøkkel som de siste år.

Gundersen gav uttrykk for at det er uklart hvordan Danmark vil forholde seg i kommende år og at dette spørsmål vil bero på om EF kommer frem til en felles fiskeripolitikk. Et eventuelt kvantum til Danmark ville ikke influere på opplegget til regulering av vinterloddefisket. Han nevnte også at organisasjonene hadde drøftet fordelingsnøkkelsen i fisket.

Rasmussen sa at Fiskeridirektøren ikke hadde mottatt noe krav fra fiskernes organisasjoner om en endret fordelingsnøkkel.

Strand opplyste at det på et fellesmøte mellom Fiskebåtredernes Forbund og Notfiskarsamskipnaden i høst ble gjort vedtak om krav om en justering av fordelingsnøkkelsen.

Rasmussen tok opp problemet med dumping av overskuddslodde og mente at dette til en viss grad kunne bringes under kontroll med basis i omregningsfaktor for de forskjellige konsumanvendelser.

Fladmark opplyste at ut fra tall fra landanleggene var utbyttet for produksjon av rognlodde 45 % og lodderogn 10 %. Han fremholdt at dumping skjer i stort omfang og at en burde vurdere påbud om ilandføring av overskuddslodde.

Rasmussen viste til at Fiskeridirektøren 2 år på rad har fremmet forslag om forbud mot dumping av lodde i konsumfisket etter vinterlodde.

Gundersen var enig i at en burde fastsette omregningsfaktor i forskriftene og at dette ville bremse på utkast.

Rasmussen sa at omregningsfaktorer ville gi grunnlag for å beregne når kvoten er oppfisket og ville således hindre overfiske og samtidig bidra til å redusere utkast av overskuddslodde.

Leine mente at forslaget fra Fiskebåtrederne Forbund og Notfiskarsamskipnaden om endring av fordelingsnøkkelen for snurpere var interessant og at en ikke burde være for restriktiv på dette punkt. Når det gjaldt problemene i konsumfisket mente han det ville være fornuftig med innføring av omregningsfaktor. Etter hans og flere andres oppfatning lå utbytte ved rognproduksjon nærmere 14 % enn 10 %. Han viste videre til gjentatte krav fra fiskernes organisasjoner om at dumping av lodde må opphøre.

Bakkevik var også av den oppfatning at det ville være behov for fastsettelse av forbud mot dumping av overskuddslodde.

Ved fastsettelse av omregningsfaktorer ville ikke 10 % ligge for høyt for rognproduksjon.

Strand ville vite hva trålere som ikke kan ta vare på overskuddslodde skulle gjøre ved innføring av et dumpingsforbud.

Gundersen sa at gjeldende lovgivning ikke hjemler påbud om ilandføring og at en begrensning må skje ved at utkast belastes kvotene.

Leine bemerket at i andre sammenhenger produserte en hjemler på løpende bånd.

Rasmussen mente at en måtte bøye seg for at hjemmel til å påby ilandføring av overskuddslodde ikke forelå og sa seg beredt til å gå inn på omregningsfaktorer.

Kvammen mente at en i forskriftene kunne innta foreløpige omregningsfaktorer og eventuelt endre disse senere.

Wåge sa at konsumfiske ikke ville være aktuelt før et stykke ut i sesongen og at det ville være det beste å komme med en bestemmelse om omreguleringsfaktorer på et senere tidspunkt. For fiskernes del ville det være tilstrekkelig at de vet at det kommer noe.

Leine sa seg enig og begrunnet dette med at det ville være urimelig for fiskerne å måtte finne seg i en endring av omregningsfaktorene.

Rasmussen bebudet at han ville nedsette et hurtigarbeidende utvalg til å komme med forslag til omregningsfaktorer i konsumfiske etter vinterlodde. Det ville derfor være mest hensiktsmessig at departementet i vinterloddeforskriftene bemyndiget Fiskeridirektøren til å fastsette omregningsfaktorer.

Bakkevik fremholdt at utvalget ikke måtte vente for lenge med å avgi sin innstilling.

Fladmark antydte start i konsumfisket til 20. februar.

Rasmussen opplyste at utvalget skulle nedsettes så raskt som mulig. Når det gjaldt fartøykvoten for snurpere mente han om at det ikke her på huset var innkommet forslag til krav om endring av fordelingsnøkkelsen og at det ville være for lettvinnt behandling å vurdere forslaget fra Fiskebåtrederne Forbund og Notfiskarsamskipnaden over bordet.

Leine sa at Norges Fiskarlag ikke hadde drøftet loddereguleringen som følge av bruddet i forhandlingen med Staten om fiskeriavtalen, men at endringsforslaget lå på bordet i Landsstyret.

Bjørklund gikk inn for å beholde samme fordelingsnøkkel og begrunnet dette med at fartøy under 6.000 hl falt uheldig ut etter det nye forslag.

Mietle opplyste at i følge beregninger som var gjort var mannskapslotten med gjeldende fordelingsnøkkel nær opp til hverandre for samtlige størrelsesgrupper av fartøy. M.h.t. utgiftene kom de minste båtene litt bedre ut enn de store i vinterloddefisket, mens situasjonen var den motsatte i sommerloddefisket.

Gundersen fremholdt at det ville være ønskelig med litt mer dynamikk i systemet og ba medlemmene å se litt på endringsforslaget til neste møte.

Med unntak av Norges Fiskerilags representanter gikk Reguleringsutvalgets medlemmer inn for følgende regulering av vinterloddefisket i 1983:

- Åpningsdato fastsettes til 12. januar.
- Siste startdato fastsettes til 1. mars både for snurpere og trålere.
- Minstemålet på lodde fastsettes til 11 cm med 10 % innblanding av undermålsfisk i tråd med fiskeriatvanten mellom Norge og Sovjet.
- Fiskeridirektøren bemyndiges til å stenge områder:
  - 1) Med for stor innblanding av smålodde.
  - 2) Hvor gyting foregår.
- På siste tur kan den faktiske lastekapasiteten utnyttes. Frysefartøy gis etter søknad adgang til å utnytte faktisk lastekapasitet på annen enn den siste tur.
- Samme system som tidligere når det gjelder å fastsette lastekapasitet for snurpere under 90 fot og trålere.
- Samme system som før når det gjelder fordeling av event. ubenyttede kvoter.

Spørsmålet om fordelingsnøkkelen for snurpere ble tatt opp til behandling også på møtets 2. dag.

Bakkevik sa at spørsmålet gjaldt fordelingen på store og små fartøy og han mente det var klart hva Landsstyret ville ha sagt, dersom spørsmålet var blitt drøftet. Etter hans oppfatning forelå det bare ett forslag til fordelingsnøkkel, nemlig Fiskeridirektørens.

Gundersen fremholdt at det var uakseptabelt at Statens saksbehandling ble satt ut av kraft grunnet situasjonen i Norges Fiskarlag.

Rasmussen fastslo at det kun foreligger ett forslag til avstemming.

5 av Reguleringsutvalgets 13 medlemmer gikk inn for å beholde samme fordelingsnøkkel som har vært benyttet i fisket de siste år.

Norges Fiskaralgs representanter stemte imot forslaget. Departementets representanter og representanten for Fiskeindustriens Landsforening avsto fra å stemme.

b) Havbrislingfisket.

Rasmussen viste innledningsvis til det forberedende saksdokument hvor følgende var inntatt:

"Norske fartøy kan fiska 60.000 tonn brisling i EF-sona i Nordsjøen i 1982. Fisket er regulert med turkvote basert på 2.000 hl + 40 % av fartøyet sin tilletne lastekapasitet opptil 10.000 hl. Kvoten kan fiskast fram til 12. januar 1983. Det er ikkje fastsett kvote i norsk økonomisk sone. Ifølge opplysningar frå Noregs Sildesalslag det er pr. 25.11.82 teke om lag 175.000 hl, av dette er eit lite kvantum teke i norsk sone.

Det ligg enno ikkje føre tilråding fra ACFM for 1983.

Føresett at Noreg og EF kjem fram til ei kvoteavtale for 1983 må ein nok på basis av anbefalt TAC frå ACFM venta ein norsk brislingkvote i EF-sona vesentleg redusert i høve til 1982.

Fiskeridirektøren vil gjera framlegg om at det vert gjennomført ei regulering med turkvotar.

På bakgrunn av den venta reduksjon av norsk kvote i EF-sona bør ein truleg og redusera turkvoten til dømes til 1.000 hl + 40 % av fartøyet sin tilletne lastekapasitet opptil 10.000 hl."

Utvalget med unntak av Norges Fiskarlags representanter tilrådde at havbrislingfisket blir regulert ved en turkvoteordning og at turkvotens størrelse blir fastsatt når brislingkvoten foreligger.

C) Makrellfisket vest for 4^ov.1.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse:

"Også for denne reguleringa må ein byggje på føresetnaden om at det kjem i stand ei avtale mellom EF og Noreg, og at fiske kan starta relativt tidlig på året. I 1982 var totalkvantumet for Noreg 16.000 tonn til konsum. Fisket vart regulert med turkvoter på 200 tonn. Pr. 25.11.82 gjenstår om lag 3.800 tonn av totalkvoten.

Reguleringsutvalget sin føresetnad for fiske i 1982 var at alt skulle nyttast til konsum. Reguleringa vart og innretta etter dette og det vart sett forbod mot å fiska makrell i andre områder enn i statistikkområde IVa nord for 56° 30'N innan nemnde reguleringsopplegg.

Dersom ein gjer same føresetnaden for 1983 som 1982 med hensyn til kvote til Noreg vil Fiskeridirektøren gjera framlegg om at det vert ei turkvoteregulering og eit reint konsumfiske. Turkvoten kan setjast til 200 tonn."

Utvalget med unntak av Norges Fiskarlags representanter gikk inn for samme reguleringsopplegg for makrellfisket som i år.

Sak 16/82

REGULERING AV FISKET ETTER REKER.

1. Grønland.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene, der det var gitt følgende redegjørelse:

"Forskrifter for fisket i 1982 vart fastsett 9. februar 1982. Fisket ved Vest-Grønland vart stoppa den 28. juli og det var då innmeldt fangst på i alt 848 tonn (kvote: 850 tonn). Ved Aust-Grønland vart fisket stoppa 18. mai og det var då innmeldt i alt 1880 tonn (kvote 1750 tonn). Overfisket har bakgrunn i svært store dagsfangstar dei siste dagane før fisket vart stoppa.

Det deltok 11 farty i fisket ved Vest-Grønland og 17 farty i fisket ved Aust-Grønland.

Kvoteartalen med EF for 1983 er enno ikkje klar. Fiskeridirektøren vil difor tilrå at reguleringsopplegget for rekefisket ved Grønland i 1983 blir diskutert på eit møte etter nyttår mellom Fiskeridirektoratet og Norges Fiskarlag. Dette er same opplegget som det ein har hatt dei seinaste åra.

Fiskeridirektøren vil tilrå at fisket ikkje blir opna før det er fastsett eit reguleringsopplegg for heile året."

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag om at reguleringsopplegget for rekefisket ved Grønland skulle diskuteres etter at kvoteartalen mellom Norge og EF for 1983 var klar. Utvalget sluttet seg også til forslaget om å tilrå stopp i fisket inntil en reguleringsordning for 1983 var fastsatt.

2. Barentshavet.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirer:

"Fangsten av reker i Barentshavet viser ein sterk auke frå 1981 til 1982; truleg blir auken opp mot 10 000 tonn, til ein totalfangst i storleiken 40 000 tonn.

Forskrifter om fisket i 1982 vart fastsett 8. mars 1982. (Forskriftene inneheld heimel for Fiskeridirektøren til å fastsette stopp i fisket i avgrensa område for å hindre fiske på undermåls reker, og dessutan fastsetting av kvote for sovjetisk fiskerisone og reglar om frysing av reker om bord for produksjon i land.) Det var ikkje stopp i fisket i tidsrommet fram til forskrifta vart fastsett.

Survey-data frå mai 1982 viser ikkje nemnande endring i bestanden.

Fiskeridirektøren vil tilrå at rekefisket i Barentshavet i 1983 blir regulert etter same opplegget som i 1982."

Rasmussen understreket at det etter hans mening ikke var grunnlag for å endre reglene i forhold til i 1982, og at fisket dermed var "fritt" for de fartøyene som hadde reke-konsesjon.

For å gi innhold til bestemmelsen om hindring av fisket på undermåls reker, hadde Fiskeridirektoratet funnet det nødvendig å foreslå å innføre minstemålsbestemmelser for fiske tilsvarende den minstemålsbestemmelse som var gjeldende i kvalitetsforskriftene for ilandføring, omsetning osv.

På spørsmål fra Fladmark ble det bekreftet at det var fastsatt dispensasjon om minstemål på 6 cm i forhold til regelen i kvalitetsforskriftene om minstemål på 7 cm. Det foreslåtte minstemålet på 15 mm carapax-lengde (skall-lengde) tilsvarte minstemålet på 6 cm i kvalitetsforskriftene.
Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens tilråding.

3. Rekefisket i fjorder og kystfarvann i Nord-Norge.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene:

Det vises til referatet og saksdokumentene for møtet 10.5. d.å. i utvalget, sak 3/82, der spørsmålet om endring av dybdegrensen for bruk av rekestrål nord for 67° N (67-graden går litt sør for Gildeskål) ble drøftet. På møtet ble det besluttet å utsette saken til resultater fra rekestrålundersøkelser i den øvrige delen av Nordland fylke forelå.

Det vises til en foreløpig rapport fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt om de undersøkelser som instituttet har foretatt i 1982 i Nordland fylke sør for Vestfjorden, der det er gitt følgende sammenfatning av resultatene:

"Dersom en sammenligner resultatene fra undersøkelsene med f/f "Raud" i 1982 med undersøkelsene i Troms og Finnmark, beskrevet av Hysten og Øynes (1981), finner en at antall torsk og hyse i fangstene fra Nordland syd for Vestfjorden er meget lavere enn tilfellet var i Troms og Finnmark. Noen fjorder i Nordland mellom Vestfjorden og nord for 67° N som ble undersøkt i årene 1946 til 1956, ble også undersøkt med f/f "Raud" i 1982. Dette gjelder Morsdalsfjord, Leirfjorden, Norfolla og Mistfjorden. Bortsett fra de to sistnevnte fjordene var det betydelig mere torsk i de tidligere undersøkelsene enn i dag. Morsdalsfjorden hadde f.eks. i 1955 hele 2283 torsk (vesentlig yngel) pr. tråltid (Hysten og Øynes 1981, Tabell 3).

Dersom målsettingen er å få til en mer rasjonell beskatning av torsk og hyse i kystområdene i Nordland syd for Vestfjorden, må rekestrålere utelukkes fra de grunneste rekefelter. Materialet fra undersøkelsene i 1982 indikerer at rekefelter grunnere enn 200 m bør stenges for rekestrål. I enkelte områder ser det også ut til at felter mellom 200 og 250 m burde bli inkludert i rekestrålforbudet. Materialet fra dybdeintervallet 200-250 m er foreløpig sparsomt. Fortsatte undersøkelser er planlagt i 1983. Havforskningsinstituttet vil etter neste års undersøkelser komme tilbake til spørsmålet om den mer permanente dybdegrensen bør flyttes til 225 eller 250 m. Inntil resultatene av disse undersøkelsene foreligger bør det foretas en viss overvåking av feltene mellom 200 og 250 m. I fall fangstene viser seg å inneholde større mengder undermåls torsk og hyse, bør disse kunne stenges på kort varsel."

I tilknytning til rapporten uttaler instituttet i brev hertil av 1. d.m. følgende:

"Forfatterene har pekt på at en mer rasjonell beskatning av torskeforekomstene i Nordland syd for Vestfjorden kan oppnås ved å forby rekestrålfisket grunnere enn 200 m. Videre indikerer undersøkelsen at for enkelte områder kunne dybdegrensen settes noe dypere, kanskje så dypt som 250 m. Da materialet fra dybdeintervallet 200 - 250 m er noe sparsomt, vil Havforskningsinstituttet etter neste års undersøkelser vurdere nærmere om dybdegrensen bør flytte dypere enn 200 m. I mellomtiden bør det foretas en viss overvåking av felter mellom 200 og 250 m. I fall fangsten inneholder store mengder undermåls torsk og hyse, bør feltene stenges på kort varsel."

Etter de gjennomførte forsøk var det lite eller ingen reker på grunnere vann enn 200 m på de fleste felter som ble undersøkt. Videre går det fram at innslaget av torsk i fangstene var størst på dyp mellom 150 og 200 m.

Fiskeridirektøren vil foreslå at minimumsdybdegrensen for bruk av rekestrål i Nordland, Troms og Finnmark settes til 200 m.

Johansen erklærte seg helt enig i forslaget og viste til sitt eget forslag på møtet den 10. mai.

Sætersdal sa at det var fastsatt et program for videre undersøkelser i Nordland. I Troms og Finnmark var det allerede gjort en hel del på dette området.

Rasmussen viste til at det for Troms var gjeldende bestemmelser om en dybde-grense på 225 m i vinterhalvåret, og at forslaget forutsatte at denne bestemmelsen ble stående ved lag, men med en utviding på 1 måned i hver ende. Dybde-grensen på 225 m i Troms ble da gjeldende fra og med oktober til og med februar, og dette var i samsvar med vedtaket i det lokale reguleringsutvalget i Troms.

Johansen sa han kunne gå inn for dette ut fra forutsetningen om at de tidligere forslag om dybde-grense på 250 eller 300 m ikke ble gjennomført.

Utvalget sluttet seg til forslaget om å tilrå generelt forbud mot rekestråling i Nordland, Troms og Finnmark på felt med mindre dybde enn 200 m, men at en dybde-grense på 225 m skal gjelde i Troms i vinterhalvåret (oktober - februar).